

DENISE ROBINS

Sclava

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA DINU

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

— Îmi doresc, zise doamna Royter, să nu fi venit în acest loc. Janet Royter, căreia cunoscuții îi spuneau Jan, clătină din cap auzind spusele soacrei sale.

— Mie mi se pare încântător! zise ea.

— Nici vorbă! Abia aștept să plecăm de aici.

Asta nu era o noutate pentru Jan. Soacra ei nu era niciodată de acord cu ea. De aceea, când avuseseră nenorocul să-și petreacă vacanța împreună, Jan încercase să se tempereze spunându-și că datoria față de soacră trebuia să fie pe primul loc. Doamna Royter își revenea după o lungă suferință, iar doctorul care o îngrijea o prevenise că o iarnă grea petrecută în Anglia i-ar putea fi fatală.

De aceea se duseseră în Maroc. Soțul lui Jan, Guy, sugerase Tangerul, pentru clima blândă și le trimisese pe cele două să-și petreacă o vreme acolo. Iar Jan realizase curând că era o vacanță nu pentru propria-i plăcere, ci pentru a avea grijă de

bătrâna doamnă Royter. Mama lui Guy avea întâietate. Jan constatase asta chiar de la începutul căsniciei, cu doi ani în urmă. La început, se opusese cu obstinație, dar apoi, încetul cu încetul, nu-i mai păsase de nimic din ce avea legătură cu Guy. Știa doar că a greșit căsătorindu-se cu el, iar acum, se străduia pe cât posibil, să respecte pactul încheiat în grabă.

Era cea de a doua zi la Tanger, iar pentru Jan o sursă continuă de încântare. Uitase că era un fel de sclavă a acelei enervante și obositoare doamne, care nu vedea nimic frumos în jur. Jan, o mare iubitoare de frumos, găsisese surse de încântare la fiecare pas, de cum sosise la Tanger.

Așezată într-un fotoliu de pai, pe terasa hotelului Continental, doamna Royter se plângea că soarele este prea fierbinte. Cu o zi în urmă se văitase că bătea vântul. Nimic nu i se părea bun! Dar Jan era fascinată de priveliștea care se deschidea privirii din locul în care se aflau. Era prima ei călătorie în străinătate, iar Africa de Nord era extrem de incitantă.

În fața lor se afla portul cu apele calde scăldate de lumina soarelui.

La stânga, începea partea maură a orașului, cu clădiri albe, palmieri înalți, care întrerupeau monotonia albului, cu câteva vile de culoarea lămâii și acoperișuri viu colorate.

Dar acele terase ale Tangerului, minaretele și mozaicurile, aleile foarte înguste, treptele care urcau până cine știe unde, toate acestea păreau de cretă, fiind permanent arse de soare.

Nu se mai sătura de acest oraș. I se părea desprins din „O mie și una de nopți“. Ar fi putut să urmărească ore în șir arabii

care i se păreau interesanți, femeile lor cu văluri, cu ochii lor negri, misterioși; bărbații cu bărbile lungi. Ici și colo câte o figură ciocolatie; un ghid insolent cu un fes colorat pe cap; un spaniol sau algerian, poate, cu pielea măslinie; bărbați de toate naționalitățile, care trebăluiau prin orașul acela care părea de cretă.

Doamna Royter decisese deja că locul era plin de boli. Era sigură că vărsatul de vânt făcea ravagii printre locuitori, la fel și febra tifoidă.

Jan știuse că va avea probleme cu soacra, dar faptul că aterizase la Tanger, orașul pe care și-l dorise dintotdeauna, o ajutase să treacă peste capriciile bătrânei doamne. Nici măcar văicărelile acesteia, nu-i domoliseră entuziasmul.

Îi fusese recunoscătoare acelui spaniol foarte atent, șeful poliției, care le verificase pașapoartele când sosiseră dinspre Gibraltar.

Și mai era un doctor, un englez care locuia la același hotel. Doamna Royter, care avea o slăbiciune pentru doctori, începuse imediat să-i enumere nenumăratele ei suferințe.

Lui Jan nu-i păru rău, pentru că Dacre Cheniston le vorbi mult despre Maroc. Era un turist experimentat, iar Jan îl plăcu imediat. Dar doamnei Royter nu-i păsa de farmecul lui, ci numai de faptul că era un chirurg oftalmolog de renume, la acea dată. Nu împlinise, încă, treizeci de ani.

O invitase pe Jan să facă o plimbare prin oraș cu el, dar doamna Royter, care era egoistă, insistase ca Jan să rămână cu ea, așa că nu avusese de ales și îl refuzase pe tânărul doctor.

De aceea, fu chiar fericită când soacra ei se hotărî să se odihnească puțin înainte de ceai și profită de ocazie să se plimbe singură.

Deși era luna ianuarie, când în Anglia sufla un vânt tăios, la Tanger era vară. Jan ieși într-o rochiță de bumbac, cu o centură violetă și pălărioară de aceeași culoare.

Soarele o bătea exact în creștet dar ei îi plăcea. Suporta ușor căldura. O porni pe străduța pietruită care ducea de la hotel spre strada principală. Se trezi deodată într-un loc intens populat: țigani mauri care-și duceau poverile pe spate, arabi, spanioli, englezi și americani, o mulțime viu colorată.

Jan privea fascinată în jur. Aflase că arabilor le place să se uite la turiști, ca niște copii, dar atâta tot; erau inofensivi. Doamna Royter îi spusese să nu se abată de pe strada principală, convinsă că primejdia pândea pe fiecare alee, sau sub acele arcade unde se puteau vedea arabi solitari fumând.

Dar Jan, care nu se temea de nimic și era foarte curioasă o luă pe alei și bineînțeles se pierdu. Se afla acum în zona arabă a orașului. Era murdară și avea miros neplăcut. Simți nevoia dintr-o dată să se întoarcă la hotel, dar nu știa să întrebe cum putea ajunge. Nici unul dintre cei care-i ieșiseră în cale nu vorbeau engleza sau franceza.

După câțva timp, în care rătăci cu inima strânsă, văzu o figură cunoscută, îmbrăcată în costum european îndreptându-se spre ea. Era Dacre!

Părea atât de proaspăt, și foarte tânăr, ușor bronzat.

– O, domnule Cheniston! Îmi pare atât de bine că v-am întâlnit! Nu știam să mă întorc la hotel, recunosc eu ea.

Dacre Cheniston își scoase pălăria.

– Miss Royter, nu mă așteptam să vă întâlnesc în acest loc!
– De fapt, m-am rătăcit, dar este fascinant!
– Așa este, în special atunci când îi cunoști pe acești oameni, așa cum îi cunosc eu. Am trăit doi ani în Egipt, le cunosc limba.

– Sună interesant, zise Jan. Te poți înțelege cu ei când te asaltează oferindu-te să-ți fie ghizi.

– Să vă conduc la hotel? se oferă el. Sau ați vrea să vedeți Kasbah? Este palatul sultanului, un monument al arhitecturii maure.

– Ar fi extraordinar! exclamă ea.

– V-ați lăsat mama la hotel?

Jan roși.

– Doamna Royter este soacra mea.

Dacre Cheniston își ceru scuze, nu fără a simți un ușor regret. Desigur, făcuse o prostie să o considere pe Jan necăsătorită. Nu observase inelul de pe mâna ei. Singurul lucru pe care-l observase fuseseră mâinile ei frumoase, expresive, cu unghiile îngrijite. Era întotdeauna atent la mâinile unei femei.

Așadar, Jan era căsătorită! Și părea un copil! Era cam greu să apreciezi vârsta unei femei, se gândi el. Dar cea din fața lui părea foarte tânără și, desigur, foarte frumoasă. Era o femeie deosebită, cu ochii aceia negri, mari, cu gene lungi, cu buzele pline, care lăsau să se vadă niște dinți superbi.

– Soțul meu m-a trimis să am grijă de mama lui, care se reface după o boală lungă, îi explică Jan.

– Cred că este mai mult închipuită decât bolnavă, zise el.

Capitolul 2

După câteva minute, Jan se trezi povestindu-i despre Guy și viața pe care o ducea cu el.

Dacre o ascultă și o înțelege. De fapt, făcea parte din meseria lui să le asculte pe femei și să le înțeleagă.

Era una din multele tragedii pe care le cunoscuse. O fată frumoasă, plăcută, care nu avusese noroc... crescuse într-o suburbie londoneză... tatăl ei era funcționar și nu-i putuse oferi șansa de a vedea lumea, de a cunoaște oameni... așa că sfârșise, inevitabil, într-o căsătorie nepotrivită.

Jan era o femeie loială și nu vorbea urât despre soțul ei, care era contabil, nici despre apartamentul din Gloucester, pe care trebuia să-l împartă cu această imposibilă soacră. Era evident pentru Dacre că nu se afla în fața unei femei fericite.

Nu-i luă mult să constate profunzimile ochilor ei, pasiunea din acei ochi minunați. Își imaginează cum Guy, un contabil lipsit de imaginație, cu zece ani mai bătrân ca Jan, se bucura de această copilă, care nu se putea bucura de ceea ce și-ar fi dorit.

Prin mâinile lui Cheniston trecuseră zeci de femei, la spitalul de ochi, ca și în cabinetul său particular; și pentru că era tânăr și atrăgător, multe din ele erau dispuse să-l accepte ca amant.

Dar până în acest moment el se interesase mai mult de munca sa. Îi plăceau femeile în general, dar nici una nu-i reținuse atenția în mod deosebit.

Nu știa nici el de ce această fată, cu ochii negri, mari, care părea atât de lipsită de experiență, atât de entuziasmată de tot ce vedea, era atât de răbdătoare cu femeia aceea bătrână și obositoare. Nu știa nici de ce se simțea brusc atras de ea.

Și dacă el voia să fie încântător nimeni nu-l întrecea; de aceea, nu se miră când simți că Jan îi răspunde la fel. Ea uită că timpul trecea, că doamna Royter o aștepta la ceai: uită totul, lăsându-se fascinată de palatul acela maur pe care i-l prezenta tânărul doctor.

Văzu încăperi misterioase, în care nu pătrunsese vreodată lumina soarelui, care mai purtau un miros vag de parfum de santal. Văzu mozaicurile viu colorate, covoarele, lămpile maure verzi—albastre, care atârnavă de lanțuri de aur; divane cu perne de mătase, trecură prin harem ajungând spre acoperiș.

Trecuseră prin holuri înșorite, cu palmieri și flori, între pereții cărora femeile haremului ieșeau la aer. Era o atmosferă ciudată, un amestec straniu de lux, cruzime și aventură.

Cheniston știa totul, putea să-i spună istoria acestui palat. În cele din urmă o aduse la Poarta Pedepsei.

– Aici, zise Dacre, se auzeau gemetele sclavilor care erau pedepsiți cu cruzime, pentru fapte pe care, poate, nici nu le săvârșiseră.

Jan se înfioră.

– Asta se întâmpla cu treizeci de ani în urmă, îi spuse el. Dar sclavia există încă.

El îi arătă o tânără mică de statură, cu pielea măslinie, cu o basma colorată pe cap, care trecea prin dreptul lor, ducând un ulcior. Jan o urmări cum străbătea locul cu picioarele goale.

– Privește fata asta! Nu are mai mult de paisprezece ani, dar poartă acel inel mare pe care-l vezi. Este semnul sclaviei. Aparține trup și suflet vreunei brute de maur.

– Biata fată! exclamă Jan.

– Nu suntem cu toții mai mult sau mai puțin sclavi? Sunt sute de fete de care ar trebui să-ți fie milă așa cum îți este de ea.

Jan oftă încă o dată. Își aminti brusc de apartamentul în care locuia; treburile pe care le făcea zilnic; viața monotonă pe care o ducea, încercând să-i fie pe plac doamnei Royter, sau lui Guy. Nu era și ea tot o sclavă?

Guy era un tip plictisitor. Se purtase frumos cu ea până se căsătoriseră, dar acum, după doi ani începuse să chelească, își pusese ochelari. Și căpătase un aer îngrijorat. Nu era un bărbat de succes, nici măcar în meseria pe care și-o simțea permanent amenințată.

Jan trebuia să aibă grijă de el, să-l bine dispună mereu. Începuse să aibă chiar și ieșiri violente. Jan le puse pe seama accidentului pe care-l suferise înainte de căsătorie. Pe atunci,

obișnuia să meargă pe motocicletă, dar într-o zi, suferise o lovitură puternică la cap, care se vindecase aparent fără urmări. Cu timpul, începuse să aibă ieșiri violente pe care mama lui le pune pe seama acelui accident.

De la început, soacra îi spusese lui Jan că va trebui să fie foarte atentă cu fiul ei când era prost dispus. Dacă fiul ei avea febră, sau suferea de lumbago, doamna Royter făcea mare caz de asta.

Jan era sigură de dragostea lui; era o dragoste ciudată, mai degrabă posesivă. Dar el nu era un tip romantic, și imediat ce se sfârși luna de miere nu mai pretinse că este îndrăgostit de ea. Era doar soțul ei.

Aflată pe treptele Porții Pedepselor, Jan privea în jos la apele mării, casele albe și palmierii de la Tanger, și-și dori să rămână aici pe vecie. Dar Cheniston avea dreptate. Erau cu toții sclavi, poate într-o manieră mai civilizată decât acele arăboaice, dar tot sclavi erau.

Ea încercă să vadă partea umoristică a lucrurilor și se imagină purtând acel cercel mare într-o ureche, aparținându-i trup și suflet lui Guy.

Cheniston observă schimbarea de pe figura ei.

– Dau un ban pentru gândurile tale.

Jan roși.

– Tocmai mă gândeam la ce mi-ai spus.

– Despre sclavie?

– Da.

– Eu, de pildă, sunt sclavul telefonului. De fiecare dată când sună înseamnă că am de lucru acasă.

Jan observă că Dacre avea mâini frumoase, expresive, cu degetele lungi. Își imaginează aceste mâini examinând un pacient, sau operându-l. Simțise toată după-amiaza puterea degajată de acest bărbat și nu se mai miră de ce îl adorau pacientele... de ce atâta lume i se încredința cu operații foarte complicate, la ochi.

Apoi privirea ei se opri asupra ceasului lui Dacre și exclamă:

– Dumnezeu! Era cinci și cinci, oră la care trebuia să ia ceaiul cu doamna Royters. Nici n-am știut când a trecut timpul!

– Deci ești și mai sclavă ca mine! glumi el.

– Mă tem că da.

Dacre o luă de braț și o conduse pe treptele de la palatul sultanului printr-un labirint de alei întortochiate, pline de miresme, apoi ieșiră de acolo în strada principală. La intrarea hotelului, Jan se opri să-i mulțumească pentru acea după-amiază minunată.

– Și mie mi-a făcut mare plăcere să te conduc prin palat, zise el. Va trebui să mă lași să-ți arăt mai mult din acest oraș.

– Este minunat! exclamă Jan.

Ea se grăbi să intre. El o urmări cu privirea, își aprinse o țigară pe care o fumă cu gândul la Jan.

Poate că tânăra aceasta trebuia mai mult compătimită, decât orice sclavă arabă. Cea de a doua fusese născută în sclavie, și creierul ei needucat nu cunoscuse binele. Dar Jan era produsul unei civilizații. Era o tânără inteligentă, cu imaginație, dornică să cunoască tot mai mult. Își imaginează cât de asuprită era o astfel de femeie în viața de zi cu zi. Nu era

fericită, deși nu era o femeie egoistă, preocupată numai de sine, așa cum era majoritatea femeilor pe care le cunoscuse.

Jan trebui să plătească pentru după amiaza aceea plăcută. O găsi furioasă pe doamna Royter, ocazie cu care descoperi că de la ea moștenise soțul ei acel temperament exploziv. Aceasta nu putea s-o ierte că întârziase o oră la ceai.

Fu îmbufnată tot restul serii. Nu uită să insinueze că lui Guy nu i-ar fi plăcut să audă că ieșise cu bărbați străini.

– Dar domnul Kensington ne-a fost prezentat aseară, nu este chiar un străin, replicase Jan.

– Chiar așa nu văd de ce a trebuit să ieși cu el, în timp ce bietul meu fiu muncește la birou sau acasă și nu cred că este într-o stare prea bună.

Și tot așa, până când Jan cedă nervos și-i răspunse, lucru care se întâmpla foarte rar, pentru că-și promisese chiar de la început, să facă totul pentru a nu avea probleme cu dificila ei soacră.

– Nu înțeleg care este problema, domnul Cheniston m-a condus prin palatul sultanului, atâta tot.

Doamna Royter păli, își puse lornieta pentru a o privi în semn de totală dezaprobare.

– Poți face ce dorești, Jan, eu nu sunt paznicul tău, dar te rog ca atâta vreme cât ești plecată cu mine de acasă să nu faci nimic pentru a-l afecta pe fiul meu.

Jan se retrase în camera sa, iar plăcerea acelei prime zile se risipi. O, acea sâcâitoare bătrână care nu se gândea toată ziua decât la fiul ei! Simți că era foarte aproape de a-l urî pe Guy. De parcă ar fi fost o crimă să vadă acel palat cu domnul Cheniston!

Soacra îi stricase bucuria acelor ore. Dar gândindu-se la ceea ce va urma, ajunsese la concluzia că și Guy ar fi obiectat la fel de vehement ca mama sa. Guy nu numai că nu-i acorda atenția necesară, dar mai era și gelos.

Uneori se întreba cum îi va trece viața alături de acest bărbat. Avea doar douăzeci și trei de ani și ar fi vrut să facă multe, dar nu va putea din păcate să facă nimic, fiind soția lui Guy. Îi plăcea să citească, îi plăcea muzica, mai ales discuțiile cu cei care erau interesați și de altceva în afară de afaceri, sau colecții de ceasuri.

Ceasurile vechi erau pasiunea lui Guy și singurul lucru la care se pricepea. Apartamentul lor era plin de ceasuri din toate timpurile pe care Guy le îngrijea cu multă atenție și răbdare și care pe ea o călcau pe nervi.

Se întreabă dacă-l iubise vreodată pe Guy. Își aminti, totuși, că el era cu totul altfel în zilele acelea când începuse să-i facă vizite acasă, prezentat de fratele ei, care îi era coleg de serviciu. La vremea respectivă, Guy era fermecător și, mai ales, părea foarte îndrăgostit de ea.

Jan se întreabă dacă toți bărbații încercau să facă impresie bună înainte de căsătorie, iar apoi nu făceau nici un efort pentru a păstra dragostea femeii. Așa făcuse Guy. Nu se întrebase niciodată în acești doi ani dacă ea era sau nu fericită.

Descoperi că gândurile îi zburau spre Dacre Cheniston, dar se strădui să și-l alunge din minte, de parcă ar fi comis o infidelitate și încercă să-și amintească de calitățile lui Guy și începu să-i scrie.

Capitolul 3

Bătrâna doamnă Royter, avu motive în plus să se văicărească zilele următoare, pentru că fiind sezonul ploios, soarele nu mai strălucea tot timpul pe cer. Cu toate acestea, era destul de cald și cu toate bodogănelile doamnei Royter, Jan adora Tangerul, acoperit de o mantie de ploaie. Era ca și cum cineva ar fi aruncat un strat de șifon perlat peste orașul maur prin care minaretele și acoperișurile caselor străluceau misterios, conferindu-i un farmec aparte. Lui Jan îi plăcu Tangerul chiar și pe ploaie.

Încercă să nu se arate prea bucuroasă când bătrâna doamnă răci și rămase în pat, o zi sau două. Desigur, o solicită din plin pe Jan, cerându-i sticle cu apă fierbinte, ceaiuri, de fapt, serviciile unei asistente. Dar Jan mai putea să și scape de ea câteva ore, pe care să le petreacă așa cum dorea.

Când Dacre o văzu singură la masă se oferă să-i țină companie, iar ea nu-l refuză, indiferent ce avea să spună doamna Royter.

Dacre Cheniston era un companion fermecător. Și Jan se grăbi să accepte invitația lui de a vedea mai mult din Tangier, alături de el.

Într-o după amiază, la ora cinci, se îndreptară spre un loc de unde se vedea foarte bine apusul, și puteau urmări bărcile care veneau de la Algecira.

– N-am văzut un loc mai frumos ca acesta, mărturisi Jan. Un arab îmbrăcat în costumul tradițional și un algerian cu dish-dasha albă, cu fes rubiniu pe creștet, se așezară lângă ei.

– Privește cerul, o îndemnă Cheniston.

Se întuneca și se făcuse rece. Marea avea culoarea metalului; dar deodată două raze de soare străpunseră suprafața apei ca un pumnal strălucitor. Marea păru dintr-o dată garnisită cu aur. La distanță, munții Riff păreau întunecați, chiar sinistri, pe fondul acela metalic.

– Este superb! exclamă Jan.

Ea se uita la cer, Cheniston se uita la ea, și văzu deodată că tânăra aceea frumoasă de lângă el, avea ochii plini de lacrimi. Acest lucru îl impresionează teribil. O prinse de mână cu un gest prietenesc.

– De ce ești deprimată, fetițo?

– Fetiță! exclamă ea. Uți că sunt o femeie măritată?

– Da, uneori aș vrea să uit.

Jan avu un sentiment ciudat. Își eliberă brațul de parcă ar fi devenit brusc conștientă de efectele atingerii lui.

– Trebuie să mă întorc la hotel, soacra mă așteaptă de mult.

Cheniston făcu o grimasă.

- Chiar este bolnavă?
- Nu, este doar o răceală obișnuită, dar voia să te cheme s-o consuli.
- Nici vorbă! Spune-i că sunt oftalmolog, nu mă pricep la răceli.

Jan zâmbea din nou când ajunseră din nou pe dealul pe care se afla hotelul cu terasele sale pline de flori. Dacre Cheniston avea o influență uimitoare asupra ei, o făcea să uite de tot și de toate.

Dar chiar și după ce se despărțiră, el își aminti lacrimile pe care i le văzuse în ochi.

Știa că tânăra fusese impresionată de frumusețea apusului de soare, iar felul în care reacționase îi întărise convingerea că era tot ce-și dorea el de la o femeie. Nu putea nega totuși că era ușor de rănit. Tinerele moderne erau mai dure ca ea. Dar Jan va avea de primit multe lovituri dure. Nu vorbea niciodată despre soțul ei. Aceasta era o dovadă că nu avea o căsătorie bună.

Trebuie să renunț, să nu mă mai gândesc la ea, chiar dacă nu este fericită în căsnicie, își spuse Dacre Cheniston.

Și în seara aceea, el cină la El Minza cu prietenii, iar Jan mănca singură pe terasa hotelului. Absența lui o făcu să realizeze că-i lipsea. Se rezumă la a-și petrece seara cu doamna Royter și la a-i scrie soțului ei.

I se păru chiar că, în zilele următoare, Dacre o evită și-și spuse că nu trebuia să-i pese. Cu toate acestea, simți că-i lipsește compania lui. Se temea că-l supăraseră cu ceva. Când se întâlniră din nou, după această pauză, el îi zâmbi în treacăt, sub pretext că este foarte ocupat.

Doamna Royter se ridică din pat și-și reluă reproșurile. Jan realizează că se terminase cu acele ore libere în care putea să rătăcească prin zona maură a orașului. Se limita acum la scurte plimbări cu soacra sa, care nu contenea cu văicărelile, amenințând că imediat ce vremea se va îmbunătăți va pleca acasă.

Iar când vremea se schimbă într-adevăr, și apărură soarele, pretextă că era prea puternic pentru ea. Jan era la capătul răbdărilor, neștiind cum s-o mai mulțumească, fiind și tristă pentru că Dacre rămânea foarte retras.

Atunci sosi o scrisoare de la Guy:

„mama se plânge că ieși mereu la plimbare cu un doctor din hotel. Nu pot spune cât mă deranjează comportamentul tău, Jan! N-am cheltuit atâția bani ca tu să te plimbi cu altcineva și s-o lași singură pe mama“

Acest paragraf o făcu să-și piardă controlul. Așadar, bătrâna îi raporta fiului său orice mișcare a ei! Ei nu-i mai reproșase nimic, dar îi scrisese fiului său.

Jan, care era o fire deschisă, se duse direct la soacra sa cu scrisoarea în mână.

– Am făcut tot ce am putut pentru a avea grijă de dumneavoastră și nu văd ce motiv ați avut să vă plângeți lui Guy!

Doamna Royter ridică din sprâncene, cu o expresie de satisfacție pe chip. Nu înțelegea felul de a fi al nurorii sale, faptul că iubea natura, viața, că voia să cunoască totul în jur. Niciodată n-o considerase demnă de prețiosul său fiu.

– Nu accept să mi se spună ce trebuie sau nu să-i scriu fiului meu! exclamă aceasta indignată. Iar cineva din hotel mi-a spus că ți-ai petrecut tot timpul cât am fost bolnavă cu doctorul Cheniston!

– Chiar trebuie să găsiți ceva de obiectat în tot ce fac? o întrebase Jan, cu lacrimi în ochi.

Doamna Royter se întoarse indignată și părăsi încăperea. Jan tocmai terminase de scris o lungă scrisoare către soțul ei, plină de afecțiune, iar el îi răspunsese dojenind-o. Ce voiau să insinueze cei doi? Nu vorbise de câteva zile cu Dacre!

Jan își simți față brăzdată de lacrimi. Se simțea mizerabil pentru că amicitia cu acel chirurg se terminase brusc. O, ce grea era viața, ce greu era să-ți canalizezi emoțiile și sentimentele în direcția dorită!

Tocmai în momentul acela intră Dacre în holul hotelului. Ea îl văzu printre lacrimi. Era tânăr, atrăgător, cu statură athletică. Jan se întoarse și plecă înainte ca Dacre să poată ajunge la ea. El rămase privind după tânăra aceea tristă, care dispăruse brusc la apariția lui.

Probabil se simțise neglijată, pentru că o evitase în ultimul timp, dar ce putea face? Era soția altuia. Nu avea rost ca între ei să se înfiripeze ceva. Era conștient că tânăra asta cu ochii negri, visători, sensibilă, care abia depășise vârsta copilăriei, îl tulburase așa cum nu făcuse nici o altă femeie. Dar ea însemna primejdia; și el se temea de primejdii. Poate că unii îl credeau laș. Dar nu era așa! Îi trebuia mai mult curaj să stea departe de ea, decât s-o aștepte în fiecare zi.

– La naiba! își spuse el aprinzându-și o țigară, gândindu-se la evenimentele zilei.

Ajunsă în camera ei, Jan reușise să se controleze. Dar cu toate acestea nu putea suporta în seara asta compania soacrei. Va pretexta o durere de cap pentru a rămâne în cameră, unde, cel puțin, se putea bucura de singurătate.

Dar soarta nu voia ca Jan și Dacre să stea despărțiți. Un ușor accident îl aduse aproape de ea, în efortul de a o ajuta.

Jan se tăie la mână. Tocmai deschidea o cutie de lapte condensat pentru doamna Royter, care refuza să bea laptele oferit de hotel sub pretext că nu este bine fiert.

Mâna lui Jan alunecă și-și tăie două degete. Indiferent ce ar fi făcut, nu putea opri sângerarea. Doamna Royter se afla în holul hotelului, unde găsise alte trei doamne în vârstă, cu care să joace bridge, așa că Jan trebui să se descurce singură. Legă cele două degete tăiate și se duse la recepție să roage să i se trimită un dezinfectant și pansamente, care să-i oprească sângerarea.

Pe scări se întâlni însă cu Dacre, care urca să se schimbe pentru cină. El văzu imediat petele de sânge care străbătuseră prin batistă.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el după ce o salută.

Jan roși.

– Mi-am tăiat mâna într-o cutie cu lapte condensat și văd că nu se oprește sângerarea.

– Nu este prea bine, aș putea să văd rana?

– Dar nu este domeniul tău!

– Ține totuși, de chirurgie. Vino, să văd ce se poate face.

Jan nu-l refuză. Nu se simțea prea bine, capul o durea cumplit și avea amețeli. Când Dacre desfăcu batista în camera ei, ea închise ochii, știind că atingerea lui va fi foarte ușoară. Îl auzi spunând:

– Tăieturile la cutiile de conserve pot crea probleme mari. Te rog să aștepti să aduc din camera mea câteva lucruri de prim ajutor pentru astfel de cazuri. Vom opri imediat sângerarea.

Jan încuviință cu un gest al capului. Se așeză pe marginea patului și încercă să se adune. Era ridicol să reacționeze astfel din cauza unei tăieturi.

Cheniston se întoarce cu o valiză mică, de piele. Scoase de acolo o sticlută și o bucată de vată pe care o înmuie într-un lichid.

– Te va ustura puțin, o preveni el.

– Nu-i nimic, încercă Jan să se încurajeze.

Durerea nu fu chiar așa cum crezuse și imediat Dacre o bandajă.

Făcu un efort să-i zâmbească.

– Ai fost atât de amabil, tu un chirurg oculist de renume, ai ajuns să rezolvi zgârieturi...

Dar imediat se opri. Se trezi tremurând din cap până în picioare. Iar Dacre Cheniston o privea cu curiozitate evidentă. Pe moment, privirile li se întâlneau. Pentru o clipă, Cheniston evaluează dimensiunile dezastrului pe care voise să-l evite. Ar fi vrut să ia acea mână mică în palmele sale, apoi să sărute acele gene lungi, să-i spună lui Jan că era cea mai frumoasă femeie pe care o cunoscuse.

Cu un efort, se controlează și se ridică.

– Nu vor mai fi probleme, de acum, zise el. Voi veni mâine să văd cum evoluează rana, vreau să mă conving că este septică.

Și plecă.

Jan se așează din nou pe pat cu fața în pernă respirând greu, de parcă ar fi terminat o cursă lungă.

Nu mai era acum soția lui Guy, care lupta cu instinctele ei naturale. Era o nouă Jan... o Jan plină de vivacitate, conștientă de pasiunea pentru un bărbat, care nu era soțul ei.

Minutele petrecute în compania lui Dacre fuseseră o revelație. Privise în ochii lui și găsisese acolo un răspuns... ceva care o captivase. Dar nu putea analiza sentimentele și emoțiile lui Dacre. Știa doar că se îndrăgostise de el. Era pierdută.

Nici nu trebuie să mă gândesc la asta, își spuse ea disperată.

Cu un efort, se ridică de pe pat, se duse spre măsuța de toaletă privind fotografia soțului ei... așa cum era înainte de căsătorie, când încă nu-și arătase adevăratul chip. Jan simți că face apel la fotografie pentru ajutor, pentru curaj, deși nu avea cum să primească nici una nici alta de la el. Încercă să-și imagineze ce-ar spune el și mama lui dacă ar afla gândurile ei.

Doamna Royter intră în încăpere într-o stare de spirit mai bună pentru că avusese noroc și câștigase la bridge. Când o văzu pe Jan palidă, întinsă pe pat, ea exclamă:

– Ce s-a întâmplat?!

Jan îi explică. Bătrâna era îngrijorată, dar nu pentru starea nurorii sale, ci pentru faptul că aceștia îi va fi greu s-o servească. Dar o întrebă imediat:

– Cine te-a bandajat?

Jan trase aer în piept.

– Doctorul Cheniston.

Doamna Royter luă un aer disprețuitor.

– De ce nu m-ai chemat pe mine? Nu te-ai lăsat până n-ai folosit acest prilej pentru a fi cu doctorul, nu este de mirare că Guy...

Dar Jan o întrerupse. Era pe punctul de a izbucni, fiind mereu hărțuită de această soacră imposibilă.

– Vă rog să nu mai scoateți o vorbă! izbucni ea. Ieșiți din cameră și lăsați-mă în pace!

Doamna Royter avu impresia că nu aude bine la început. Se înroși, apoi îi spuse:

– Câtă insolență! Dacă băiatul meu ar fi aici să-ți spună ce crede despre tine... dacă-mi vorbești așa!

– Vă implor să mă lăsați singură! murmură Jan.

Doamna Royter pufni disprețuitor și ieși. Jan se întinse pe pat cu fața în palme.

Capitolul 4

Jan se culcă devreme în seara aceea, dar îi fu imposibil să adoarmă. O dureau degetele tăiate și locul începuse să zvâcnească. Dar mai tare o dureau gândurile negre, pe care și le făcea. La ora zece, disperată fiind, se îmbracă luă un pulovăr mai gros și ieși pe terasa hotelului.

Lumina lunii făcea ca Tangerul să arate ca orașul visurilor oricărei femei. Minaretele, turnurile, palmierii, păreau că se reflectă pe cer. Marea era ca un lac de argint fără un val. La distanță, se puteau auzi flaute, voci. Era o sărbătoare maură pe care localnicii o celebrau cu mare fast, cu cântece și dansuri.

Frumusețea nopții îi accentuă disperarea. Nu putea suporta prea multă frumusețe pentru că viața o rănisese prea mult.

Stătu așa, o vreme, aplecată peste balustradă privind înaintea. Și atunci de parcă ar fi fost chemat de gândurile ei, apărură Cheniston. Făcuse o plimbare în această noapte minunată.

Văzu acea făptură subțirică, de copil printre palmieri. Jan, cu fața luminată de lună, cu ochii ei negri, minunați, ridicați spre cer. Și atunci, parcă tot focul zilei se stinse. Aruncă țigara și veni spre ea.

Jan se întoarse spre el exclamând uimită:

– M-ai speriat! Nu te-am auzit venind!

– Probabil te gândeai departe, sau te uitai la stele.

Ea începu să râdă, sperând ca Dacre să nu vadă că era îndurerată. Dumnezeuule! Era o nebunie să simtă astfel pentru un bărbat pe care abia îl cunoscuse.

– De fapt, m-am culcat devreme dar n-am putut dormi.

– Te doare mâna?

– Puțin.

– Nici măcar n-ai mâncat în seara asta, observă el.

– Nu mi-a fost foame.

– Trebuia să mănânci ceva ușor.

– Acum, noaptea? N-am putut...

– Ce te supără, Jan?

– N..nimic.

Privirile li se întâlneau, iar ea nu putu să-l mintă. Guy n-ar fi întrebat-o niciodată dacă a mâncat.

– Te-a supărat din nou bătrâna doamnă? o întreabă el.

– Ea... nu-mi prea face viața ușoară.

– Proverbiala mamă soacră... zise Cheniston.

– Numai dacă m-ar lăsa în pace!

Lui Dacre i se păru că vede ochii unei păsări captivă într-o cușcă. Înțelese că ea se referea atât la mamă cât și la fiu.

– Biată sclavă, murmură el.

Jan își mușcă buzele.

– Să nu-ți fie milă pentru mine!

– De fapt, îmi este milă pentru amândoi, pentru că...

Dar nu-și termină propoziția. Deveni brusc conștient că lumina lunii și o femeie frumoasă nu trebuia să-l facă să coboare garda. Nu trebuia să lase o femeie, oricât de frumoasă să se interpună între el și munca sa. Nu era cinstit față de ea, nici față de soțul ei, indiferent ce catâr era acesta. Iar el ar fi fost un catâr și mai mare dacă ar fi făcut viața acestei copile din fața sa mizerabilă. Ea nu merita decât frumusețe și fericire.

– Bate un vânt cam rece, ar fi bine să intri, zise el brusc.

Cu trupul și mintea în tumult ea porni alături de el. Dar ușa spre terasă refuza să se deschidă. Dacre mai încercă o dată și, fără să vrea, lovi mâna ei bandajată. O auzi exclamând ușor și se întoarse repede spre ea:

– Draga mea, te-am atins la rană?

Ea nu-i răspunse. Încercă să-i zâmbească. Dar nu văzu decât flama din ochii lui frumoși. Și în clipa următoare, Cheniston nu mai știu cum se întâmplă, o prinse repede în brațe.

– Dumnezeule, exclamă el, te iubesc!

Ea nu făcu nici o mișcare, rămase la pieptul lui, dar ochii ei îi spuseră tot ce voia să știe. Își aplecă încet capul și gura ei ca o floare de catifea se deschise sub sărutul lui. Erau două trupuri unite într-un sărut pasional, sub lumina lunii.

Jan închise ochii și nu mai văzu nici cerul, nici stelele. Nu vedea decât o bucățică din ceea ce i se păru că era raiul.

Știu atunci că tot ce i se întâmplase până acum în viață nu însemna nimic, cu excepția lui Dacre. Știu că n-a trăit, nici n-a iubit, până la el. Știu că nu l-a iubit niciodată pe Guy.

Dacre Cheniston îi dădu drumul. Era palid.

– Draga mea, iartă-mă! N-ar fi trebuit să se întâmple asta!

Jan ar fi vrut ca sărutul să nu se oprească.

– N-ar trebui... dacă ai ști..

– Ce? Că nu-ți pasă de mine? Da știu, dar mie îmi pasă tare mult... dar totul se va termina aici, Jan, trebuie să mă ierți că am sărutat o femeie căsătorită.

– Presupun că ar trebui să-mi fie rușine, zise ea cu glas tremurat. Dar nu-mi este. Nu-l iubesc pe Guy.

– Nu, ai făcut o greșală. Din păcate, ne-am cunoscut într-un ceas rău. Deși am încercat să te evit, mi-era teamă de ce s-ar putea întâmpla.

Ea îl privi uimită.

– Nu m-am gândit că te-aș putea interesa.

– Jan, ești cel mai frumos lucru care mi s-a întâmplat vreodată, mi-aș da ani din viață să știu că ești liberă, că te-aș putea cere de soție.

– Nu te voi uita niciodată, Dacre. Jan se opri timidă că-i pronunțase numele de botez.

El îi prinse mâna rănită și o duse la buze.

– Draga mea, nu te voi uita cât voi trăi. Aș vrea să te știu fericită, aș face orice să te ajut. Nu-l cunosc pe soțul tău, dar bănuiesc că este conștient de femeia pe care o are alături.

– O, nu sunt atât de valoroasă!

– Pentru mine ești totul! Dar nu trebuie să ne mai vedem. Ea îl privi cu ochii plini de durere.

– Da, presupun că nu trebuie!

– Vezi, draga mea tu ești căsătorită, iar eu... sunt o figură publică, sunt medic; știi, noi trebuie să fi foarte atenți cu reputația noastră...

– Știi și n-aș vrea să-ți afectez cariera în vreun fel.

– Micuța mea, Jan! Ce mult mi-aș dori să fii soția mea, mi-aș da pentru asta și reputația de chirurg.

– Dar este mai importantă decât mine, replică ea.

– N-am realizat până acum ce mult însemni, n-am mai iubit o femeie ca pe tine, Jan...te voi iubi toată viața...

– Asta mă face foarte mândră de mine, și chiar dacă nu ne vom mai vedea, și eu te voi iubi mereu...

– O, iubita mea! exclamă el prinzând-o în brațe. Apoi, o strânse la piept.

– Iubita mea, asta este sărutul de despărțire!

Sărutul lung care urmă, le spuse că era mai mult decât tandrețe și pasiune, ambele înăbușite de amărăciune, pentru că se despărțeau imediat ce se cunoscuseră.

Doamna Royter asistă doar la acea îmbrățișare. Una din doamnele cu care jucase bridge, căreia îi plăceau bârfele și să spioneze oamenii, o anunțase că tânăra doamnă Royter se afla în brațele doctorului.

Doamna Royter știa că Jan se culcase.

Ceea ce văzu pe terasă o umplu de mânie; o surprinsese pe nora ei într-o postură care nu lăsa loc de interpretări. Abia aștepta să-și informeze fiul!

Ușa se deschise cu ușurință de pe partea pe care se afla doamna Royter. Cheniston și Jan se despărțiră repede, dar era prea târziu.

– N-am crezut vreodată că voi asista la o astfel de scenă! strigă ea. Domnule Cheniston, mă surprinde că un bărbat ca dumneata, cu o astfel de profesie..., că tu, Janet...

Jan o privi mută, incapabilă să facă vreun gest. Dăre gemu încet. Situația era dezastruoasă. Dar înainte să poată scoate o vorbă, doamna Royter continuă:

– Consider că este cazul să-i scriu fiului meu, să știe exact ce s-a întâmplat!

După care se întoarse și porni cu capul sus, demnă, spre hotel.

Capitolul 5

Jan se întoarse spre Cheniston.

– A fost o situație nefericită, zise el.

– Nefericită? repetă Jan. Eu i-aș spune chiar catastrofică. Eu știu de ce este în stare femeia asta.

– De ce o fi ales chiar momentul acela?

– Situația mea nu mai contează, spuse ea, mă tem pentru reputația ta.

– Și a ta este la fel de importantă, draga mea.

– Și de fapt, ne luam rămas bun, zise Jan, cu jumătate de glas.

– Chiar crezi că-i va scrie fiului ei, va introduce discordia între voi?

– Va avea o satisfacție deosebită, chiar. Mă urăște. Câteodată, am impresia că vrea să mă despartă de fiul ei.

Cheniston vru s-o urmeze pe doamna Royter, dar Jan îl opri.

– Te rog, n-o face. Nu știi ce fel de femeie este! Te poate insulta.

– Și eu pot face același lucru, zise Dacre furios. Apoi adăugă: nu te voi folosi drept scut, iubita mea.

– Este mai bine să nu-i spui nimic, lasă-mă să rezolv problema în felul meu. Iar când îi va spune lui Guy, o să-i explic că n-a fost nimic... doar o nebunie de moment.

– Da, poate a fost o nebunie, dar va dura mai mult, sunt sigur.

– Chiar mă iubești? îl întrebă ea.

– Să nu te îndoiești de asta, draga mea.

Ochii lui Jan își recăpătaseră lumina și acum străluceau ca stelele.

– Asta mă va ajuta să trăiesc în continuare, să nu pun la suflet momentele grele care vor veni.

– Numai dacă te-aș putea ajuta! Dar vezi tu, va trebui să plătim pentru incidentul din seara asta... cred că singurul lucru bun pe care l-aș mai putea face, ar fi să părăsesc hotelul, chiar în seara asta.

– Da, cred că da, zise ea cu jumătate de glas.

– Dacă vor fi probleme, dacă vei avea nevoie de mine în situația în care soțul tău va cere o explicație, trimite imediat după mine și voi veni. Sunt de mult timp în Tanger, așa că voi pleca acasă imediat. Mă vei găsi în cartea de telefon, cabinetul meu este în strada Great Court.

Jan încercă să se abțină să nu dea frâu liber lacrimilor, la gândul că-l pierdea pentru totdeauna. Porțile paradisului care

se deschiseseră o clipă pentru ea, se închideau din nou. Nu voia ca Dacre să sufere din cauza situației create. Numele lui trebuia să iasă curat din toate astea.

– Nu va fi nici un scandal, Dacre, voi avea grijă de asta, nu-ți face probleme.

– Dar îmi voi face probleme, Jan, pentru tine.

– Orice s-ar întâmpla, nu ne pot lua gândurile.

– Te voi păstra în inima și sufletul meu pentru tot restul vieții mele, zise el. Nu voi uita lacrimile tale la vederea apusului de soare.

Jan simți că era mai bine să dispară, pentru a nu pufni în plâns.

– La revedere, Dacre, îi spuse ea cu glasul înăbușit.

El vru s-o prindă din nou în brațe și s-o sărute, dar ea păstra distanța, pentru binele lor, al amândurora.

– La revedere, iubita mea. Nu cred că ne vom mai întâlni vreodată. Dar pentru Dumnezeu, dacă vei avea nevoie de ceva, dacă vei avea probleme după acest incident, te rog să mă cauți.

Ea încuviință, apoi intră în hotel. Tremura. Nu crezuse că este posibil să te îndrăgostești cu disperare de un bărbat, cu trup, cu suflet, cu toate gândurile.

Se simți ca și cum ar fi murit puțin, părăsindu-l; iar când se va întoarce la Guy sufletul ei va muri definitiv. Va muri zi și noapte, amintindu-și de această iubire interzisă. De ce oare se căsătorise cu Guy?

Pentru altă femeie, incidentul cu Dacre ar fi constituit o sursă trecătoare de amuzament. Dar pentru ea, o femeie loială

și rezervată, însemnase foarte mult. Aflată în brațele lui, realizase ce însemna fericirea pentru ea. Poate că nu-l va mai vedea vreodată, dar îl va iubi toată viața. Se înfioră la gândul că el se comportase ca un cavaler gata să-i fie de ajutor. Își risca și cariera pentru ea!

Dar nu va lăsa să se întâmple asta. Numele lui, minunatul lui nume, trebuia să rămână nepătat.

Se hotărî s-o abordeze pe soacră în problema lui Dacre, chiar dacă era târziu.

O găsi în camera sa, aproape gata de culcare, era palidă, respirația îi era întretăiată, dar ținea capul sus.

— Aș vrea să vă explic... începu ea.

Privirea doamnei Royter o sfredeli.

— Ar fi mai bine să părăsești camera asta, Jan, nu am nimic să-ți spun, și nici tu nu poți justifica acest comportament incalificabil...

— Dar nu înțelegeți...

— Nu sunt idioată, Jan! exclamă doamna Royter. Ce să mai înțeleg? Erai în brațele acelui bărbat, vă sărutați. Tu, soția fiului meu. Bietul meu băiat! Mi se rupe sufletul că a avut încredere într-o ființă de ultimă speță...

— O, vă rog, o întrerupse Jan, vă rog, ascultați-mă un moment.

— Nu vreau să te ascult!

— Dar dați prea multă importanță acestui fapt...

Doamna Royter își căuta lorneta; o găsi, și o privi pe Jan sfidând-o.

– Poate pentru tine nu are importanță, fetițo, dar eu am idee de ceea ce înseamnă instituția căsătoriei și cât este de sacră.

Jan trase aer în piept.

– Și eu simt la fel. Dar faceți ca totul să sune peiorativ, când, de fapt, n-a fost decât un sărut, vă jur.

– Nu vreau să-mi juri, vei da explicațiile necesare fiului meu. Dar eu nu te cred, Jan. Te-ai comportat ciudat de când am venit la Tangier și ai început să-i faci ochi dulci lui Cheniston. Te-ai furișat noaptea, ca să te întâlnești cu el.

– Nici vorbă ! sări Jan. Am ieșit pentru că mă durea mâna.

– Frumos comportament pentru un medic! continuă doamna Royter. N-am crezut că se va preta la o relație cu o femeie măritată, un bărbat cu situația lui! Știi ce va spune Guy despre asta. Chiar ieri o prietenă a mea și-a trimis fiica la acest medic pentru ochelari. O voi aviza, să știe la ce să se aștepte.

Jan simți că nu are aer. O privea pe doamna Royter, neputând să creadă că era atât de rea. Simți lacrimile care-i brăzdau obrazul, dar nu pentru ea se temea, ci pentru Dacre.

– Mamă, zise ea, un cuvânt pe care-l folosea foarte rar cu doamna Royter, vă implor nu faceți asta! Dacă vreți, spuneți-i lui Guy, dar nu și prietenei dumneavoastră, nu-i stricați reputația! N-a făcut nimic!

– Cum nimic? Dar ce am văzut, eu ce-a fost? Făcea dragoste cu tine!

– Vă jur că nu era adevărat! începu Jan, disperată. A fost vina mea. Puteți crede ce este mai rău despre mine, că am flirtat cu el... că l-am făcut să mă sărute... a fost vina mea, nu trebuie să spuneți o vorbă despre el.

Doamna Royters se întoarce cu spatele spre ea și începu să-și scoată rochia neagră cu care era îmbrăcată. Văzută așa, cum era cu părul zburlit, semăna tot mai mult cu o vrăjitoare bătrână. Niciodată n-o urâse ca în seara asta. Și știa că Guy îi va lua apărarea. O vor sâcâi tot timpul, îl vor blama pe Dacre. După o vreme, doamna Royter se întoarce spre ea.

– Sunt gata să cred că a fost vina ta, nu a lui Cheniston, zise ea înțepată. Nu am de gând să-l blamez, te asigur, dar cu Guy voi discuta.

Jan fu nevoită să se mulțumească și cu atât.

– Foarte bine. Pot răspunde în fața lui Guy, dar n-aș vrea ca doctorul Cheniston să fie afectat în vreun fel.

Doamna Royter păli.

– Te rog să nu-mi spui tu ce am de făcut!

Jan părăsi încăperea.

– Nimeni nu-mi va lua amintirea lui Dacre din inimă...

Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Capitolul 6

După două zile, când Jan intră în camera soacrei sale, o găsi stând în pat cu o telegramă în mână și acel zâmbet malițios, pe care Jan îl ura din toată inima.

– Am vești de la Guy, zise ea. I-am trimis ieri o telegramă și iată răspunsul lui.

Jan roși, luă telegrama și o citi. Era foarte scurtă, ca orice telegramă.

„Aș vrea ca Jan să se întoarcă imediat “

Jan își privi soacra. Nu-i putea spune ce simte. Era cea mai josnică, cea mai de disprețuit femeie din lume.

Dacre plecase... chiar a doua zi dimineată, fără s-o mai vadă. Numai buchetul frumos de garoafe roșii care-i fusese adus de o cameristă îi mai amintea de el.

Nu se aștepta să-l mai vadă vreodată. Iar doamna Royter era hotărâtă să aprindă un foc mai greu de stins.

– Aș putea ști ce i-ați spus lui Guy? întrebă Jan cu glas tremurat.
– Asta nu te privește, sări bătrâna doamnă. I-am spus ce trebuia să afle.

– Știu că mă urâți, zise Jan. Dar mă întreb dacă și pe Guy îl iubiți, din moment ce ați vrut cu tot dinadinsul să-l faceți nefericit; și astea toate, pentru nimic!

Doamna Royter lăasă capul pe spate, cu un gest foarte rapid de care Jan n-ar fi crezut-o capabilă, pentru că tot timpul se plângea de spondiloză.

– Poate pentru tine, este nimic!

– Vă rog, să nu mai deschidem aceeași discuție, explodă Jan. Nu cred că este cazul să ne spunem tot ce gândim una despre alta; dacă Guy vrea să mă întorc, o voi face.

– Da, i-am spus că nu mai am nevoie de tine, mă pot descurca și singură.

Jan închise ochii. Acum nu-i mai păsa dacă pleca, sau rămânea în Maroc. Acum, când Dacre nu mai era, soarele acela superb și magia locurilor nu mai însemnau nimic. Era mai bine dacă pleca departe de acest șarpe veninos, care ar fi rănit-o în continuare.

Cu toate acestea, nu-i fu îngăduită nici plăcerea de a fi singură pe drumul de întoarcere pentru că vipera adăugă:

– Mă voi întoarce cu tine. M-am săturat de Maroc, este mai bine să am grijă de tine. Ești încă soția fiului meu și cele trei zile pe vapor...

– Vă rog, nu continuați! strigă Jan disperată. Lumea care vă aude ar putea să creadă că am făcut cine știe ce lucru reprobabil, iar eu n-am făcut nimic!

– Ar fi mai bine să împachetezi, Janet; nu vom mai relua acest subiect. Îl voi lăsa pe Guy să decidă.

Jan încercă să se controleze. Nu era ușor, dar cu fiecare zi care trecea, învăța să fie mai răbdătoare, să nu dea glas gândurilor sale. Cei doi ani de căsnicie, sarcasmul, indiferența lui Guy, tirania soacrei, o schimbaseră.

Se întrebă ce-i pusese bătrâna fiului său. Desigur, îndeajuns pentru a-l face gelos, din moment ce-i cerea să se întoarcă. Dacă ar fi fost singură cu el câteva zile, ar fi reușit să-l facă să înțeleagă... să salveze ceva, dacă se mai putea. Poate l-ar fi regăsit pe acel Guy cu care se căsătorise. Pe cel pe care-l plăcuse, dar care se transformase într-un bărbat arțăgos, preocupat doar de colecția de ceasuri și munca sa.

Dar doamna Royter nu voia să-i dea șansa de a fi fericită. Era geloasă pe fiul ei pentru bruma de atenție pe care i-o acorda nevastei sale.

Înfrântă, Jan se întoarce în camera sa și începu să împacheteze. Acea scurtă vacanță, mult prea scurtă, se terminase foarte urât. Cu toate că o așteptau probleme mari, nu regretase această vacanță pentru că îl cunoscuse pe Dacre și fusese iubită de el.

Se opri din împachetat, pentru că privirea îi căzuse pe garoafele trimise de el.

– O, Dacre, suspină ea, nu cred că ne vom mai vedea vreodată!

La opt dimineata, se aflau pe vasul care părasea Tangerul. Cu câteva zile în urmă, stătuse acolo la apus cu Dacre, acolo

el îi spusese c-o iubea. Era atât de greu să-l uite, să se întoarcă la Guy, mai ales după problemele inutile pe care le crease doamna Royter.

Voiajul spre casă fu neplăcut pentru Jan. Doamna Royter o ignoră, cu excepția cazurilor în care îi cerea să-i aducă lucrurile strict necesare. Pe măsură ce se apropiau de Anglia soarele era tot mai depărtat, cerul înnorat.

Degetele tăiate i se vindecară repede, așa că scoase bandajul lui Dacre, îl spală și-l păstră; se simțea ca o școlăriță sentimentală, dar nu-l putea arunca.

Doamna Royter, în ciuda nenumăratelor boli de care suferea era puternică. Suportă mai bine ca Jan călătoria.

Jan era mai slabă, palidă, cu o privire ciudată.

Primul gând al ei când coborâră la Tilburry, fu la Dacre.

El era la Londra; deși nu-l va vedea, se va simți foarte bine la gândul că nu era departe de ea. Acum mai avea doar să înnăbușe în fașă, răul pe care voia să i-l facă scorpia.

Ajunseră la Londra într-o dimineață rece de februarie; Jan tremura mai mult din cauza nervilor decât a frigului, când intră în sufragerie și-l găsi pe Guy. Încercă să se comporte ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dar el o opri cu ambele mâini.

— Ce faci, dragul meu? zise ea.

El îi răspunse rece.

— Bine, Jan...

Ea râse nervos și încercă să nu observe că el n-o sărutase. Nici nu voia să fie sărutată, de fapt.

– Este atât de frig aici, după soarele din Maroc, zise ea.

În clipa aceea, doamna Royter dădu buzna, plină de importanță.

– Fiule! exclamă ea.

Guy o sărută afectuos.

– Biata mama! Cum te simți? Mă tem că nu ți-a priit concediul!

– Ei, m-am descurcat, zise doamna Royter.

Jan îi urmări pe cei doi. Își scoase apoi pălăria, netezindu-și părul. Toate bunele ei intenții de a se purta frumos se năruiseră. Se simți o străină, pentru că mama și fiul începură să-și împărtășească imediat impresiile de călătorie, amândoi ostili.

Privi în jur cu amărăciune. Era o încăpere mare, frumoasă. Văzu și micile schimbări pe care le adusese ea; niște draperii noi, un gramofon... mobila era stil victorian, deprimantă și greoaie. Ea dorise să-și mobileze casa cu ceva care să-i fie pe plac, dar Guy insistase să ia vechea mobilă a mamei sale, pentru ca să n-o supere pe aceasta, făcând astfel și economii.

De multe ori își dorise să-și ia o slujbă, să fie independentă de Guy și mama acestuia, să nu mai stea atât acasă.

Deodată, prin fața ochilor îi trecu acea sclavă de la Tanger, din palatul sultanului.

În sfârșit, doamna Royter plecă în camera sa; Guy închise ușa și se îndreptă spre Jan.

– Ei bine, Jan, ce ai de spus?

Ea observă că acesta chelise și mai mult de la plecarea ei. Era ușor trecut de treizeci de ani dar părea mult mai bătrân decât Dacre.

Se uită la mâinile lui, erau inexpresive, reci, iar el avea un aer de om egoist.

– Ce ai de spus? repetă el.

– Nu știu ce vrei să spui, și nici nu înțeleg de ce a fost nevoie să mă întorc în așa grabă. Cred că mama ta ți-a scris cine știe ce...

– Mi-a scris o scrisoare plină de patetism, draga de ea, era foarte îngrijorată pentru mine, încercând să mușamalizeze lucrurile...

– Ce să mușamalizeze?

Guy o privi într-o manieră pe care ea o consideră o insultă.

– Cum îndrăznești să mă privești așa! izbucni ea.

– Dragă Jan, începu el. Cred că nu realizezi gravitatea celor petrecute.

Ea încercă să se controleze.

– Te rog, spune-mi ce ți-a scris mama ta, Guy! A vrut să introducă suspiciunea între noi și văd că a reușit.

– Mama și-a făcut datoria. Îi sunt recunoscător că se gândește la fericirea mea.

Jan roși.

– Ce ți-a spus?

– Că ai avut o idilă cu un individ Cheniston, care este ceva... oftalmolog, cred.

– Ceea ce nu este chiar adevărat.

– De ce mi-ar fi spus mama ceva neadevărat?

– Pentru că vrea să ne despartă.

– Nu te prostii, Jan, este ultimul lucru pe care-l dorește.

– Iar tu ai crezut-o!

Jan își mușcă buzele. Cât îi era de greu să se bucure de simpatie și înțelegere din partea lui!

– Ascultă, Guy, zise ea, îți voi spune exact ce s-a întâmplat, și te rog să faci un efort să mă crezi pe mine, nu pe mama ta.

– Mama nu minte!

– Dar eu te-am mințit vreodată?

– N-aș fi așa de sigur...

– Ești foarte nedrept!

– Negi că ai văzut Tangerul cu acel individ?

– Neg doar că am avut o relație cu el.

– În noaptea în care mama a văzut cu ochii ei cum v-ați sărutat, te aflai în brațele acelui bărbat, după ce ai pretins că nu te simți bine și că te retragi devreme. Negi asta?

Jan își duse o mână la gât.

– Nu, nu neg; l-am sărutat o dată. A fost un flirt neînsemnat. N-a fost vina lui...

Guy pufni în râs.

– Flirt? Început de tine? Nu pot să cred! Mama întotdeauna îmi spune că nu mă iubești. Acest doctor este mai vinovat decât tine.

– Nu! sări Jan. Este absurd! Ți-am spus, mi-am pierdut capul, iar el m-a sărutat mai mult sub imperiul momentului.

– Îl voi face răspunzător pentru asta, zise Guy.

– El nu are nici o vină!

– Voi avea o discuție cu acest Cheniston, care va regreta ziua în care te-a cunoscut!

– Guy!

Jan îl văzu ridicând receptorul. Se agăță de brațul lui.

Capitolul 7

– Guy, nu poți face asta! strigă Jan disperată.

– De ce nu?

– Pentru că este un medic cunoscut, și numele lui nu trebuie legat de nici un scandal!

– În acest caz, ar trebui să lase în pace nevestele altora!

Jan închise ochii și se gândi: dacă acest om va trebui să plătească pentru un sărut nevinovat, nu-mi voi ierta asta toată viața!

Încercă să salveze situația cu ultimele puteri. Se aruncă de gâtul lui Guy:

– Dragul meu, nu fi absurd! Mama ta a interpretat greșit. Nu-mi pasă de Dacre Cheniston. Era un bărbat interesant, cunoștea Tangerul, vorbea araba și mi-a spus multe lucruri interesante, dar acel sărut n-a însemnat nimic! Nu are rost să ne certăm pentru asta!

Guy Royter ezită o clipă. Atingerea lui Jan, apelativul „dragul meu” pe care nu-l mai auzise de multe luni de la ea, îl

descumpăniră. N-o înțelegea. Dar era destul de atras fizic de ea și nu putea rămâne insensibil la farmecele ei. O prinse și el în brațe.

Jan profită de ocazie. Își ascunse fața la pieptul lui, pentru ca el să nu-i vadă ochii.

– Ce prostuț ești, Guy! Ai făcut atâta scandal pentru un flirt nevinovat! Sper că nu ai idei victoriene, ca mama ta! Mi-ai părut o persoană modernă, sensibilă.

– Sigur că am idei moderne...

– Nu este cazul să discuți cu Cheniston, să te pui într-o postură ridicolă.

Guy ridică din sprâncene. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să devină ridicol.

– Dacă juri că n-a fost nimic vinovat, voi încerca să trec cu vederea... Jan, zise el.

Ea răsuflă ușurată. Era gata de orice sacrificiu, numai ca Dacre să nu sufere.

– Îți jur că n-a fost nimic, Guy, că nu-l voi mai vedea vreodată pe Cheniston.

El o sărută cu pasiune.

Jan îndură îmbrățișarea lui. Știa că va fi așa, acum când îl iubea pe Dacre, când buzele lui Dacre o făcuseră să afle ce este dragostea... dar acum își făcea datoaria, iar dragostea pentru Dacre era un păcat pentru care trebuia să plătească acum.

– Să încercăm să fim fericiți din nou, Guy, îndrăzni ea, așa cum eram o dată...

– Da, draga mea; dar să nu mai aud de flirturi!

– Te asigur că așa va fi!

– Ai supărat-o pe mama!

– Îmi pare rău acum, zise ea supusă.

El o privi. Era foarte drăguță această soție a lui și când rămase singur cu ea fu mai tentat s-o ierte.

O prinse în brațe.

– Sărută-mă, Jan!

Ea se supuse.

Doamna Royter intră în încăpere și se opri în prag, văzându-i pe cei doi îmbrățișați.

– Să iau ceaiul în camera mea? zise ea disprețuitor.

Imediat, Guy se îndreptă spre ea.

– Cum se poate, mamă! Vino lângă foc!

Doamna Royter îi aruncă o privi ucigătoare lui Jan.

– Cât de iertător ești, fiule... începu ea.

Jan își mușcă buzele pentru a nu-și pierde controlul.

– I-am explicat că ați interpretat greșit cele petrecute la Tanger, mamă.

Doamna Royter o privi crunt, ținându-și în poală mâinile-i uscățive, pline de inele.

– Și el te-a crezut?

Jan ridică mândră capul.

– Da, m-a crezut! Nu-i așa, Guy?

El tuși, și-și șterse ochelarii, un gest pe care-l făcea când era încurcat. Ar fi vrut să se împace cu Jan, dar îi era teamă de mama sa, care l-ar fi tachinat că este prea slab. De aceea zise:

– Ei bine, încerc să cred ceea ce este mai bine, dar sunt încă foarte supărat din acest motiv.

– Este firesc! exclamă soacra.

De dragul lui Dacre, Jan trebuia să suporte orice. Încercă să fie fermecătoare cu soțul ei tot restul serii, la fel și cu soacra care era furioasă că nu asistasă la o ceartă de proporții între ei.

În seara aceea, după ce Guy adormi, ea rămase cu ochii deschiși, încordată. O costase mult să-l convingă pe Guy de fidelitatea ei. Nu avea nici măcar propria sa încăpere în care să fie singură, să poată plânge în liniște pentru dragostea pierdută a lui Dacre. Guy avea un somn foarte ușor și se trezea la cel mai mic zgomot. Nu îndrăznea să plângă.

Se gândi la ceea ce o aștepta de acum. Era încă foarte tânără, voia atâtea... făcuse o mare greșeală căsătorindu-se atât de devreme. Nu avea posibilitatea să întoarcă timpul înapoi. Înainte de a-l fi cunoscut pe Guy.

Se întrebă cum ar reacționa Dacre dacă ar ști prin ce trecuse pentru a-i salva reputația.

Își acoperi gura cu mâna pentru a nu izbucni în plâns.

Și pe când se întreba dacă Dacre își va aminti de ea... dacă ea fusese doar un flirt oarecare... dacă nu cumva simțea mai mult milă decât dragoste pentru ea...

Poate că ar fi fost consolată dacă l-ar fi văzut pe Dacre tocmai când gândea toate astea despre el!

Cheniston lucrase din greu toată ziua la unul din spitalele de oftalmologie, apoi fusese solicitat să opereze la o oră târzie din noapte. Se întorsese spre dimineață acasă, epuizat și deprimat.

Dacre Cheniston lua viața așa cum era, dar gândul la Jan Royter nu-l părăsea nici o clipă. Când opera, reușea

s-o dea uitării, dar între operații nu se gândea decât la ea. Nu putea s-o uite, să-i uite frumusețea sau tristețea.

Era pentru prima oară în viață îndrăgostit de o femeie a cărei căsătorie o făcea intangibilă.

Era prins încă de amintirea puținelor clipe petrecute împreună, de acei ochi negri triști. Era îngrijorat din cauza ei. Se întrebă dacă aceea imposibilă soacră îi făcuse probleme. Se întrebă dacă se întorsese în Anglia, dacă se certase cu soțul ei. Apoi se mai întrebă dacă Jan avea nevoie de el.

De multe ori întinsese mâna spre receptor să-i telefoneze. Găsise numele și adresa ei în cartea de telefon și-i știa numărul. Dar rezistă impulsului.

Nu considerase acea scurtă idilă cu Jan ceva trecător. Fusese ceva de importanță vitală pentru că abia atunci cunoscuse dragostea... marea dragoste care poate înflori între un bărbat și o femeie într-o singură clipă, pentru a dura toată viața.

Cheniston locuia singur, într-un apartament situat deasupra cabinetului. Era un apartament frumos și luxos, frumos decorat.

Cheniston era permanent feliicitat că ajunsese la un astfel de renume la o vârstă la care alți medici abia încep să deslușească tainele meseriei. Dar în seara asta abia intră în cabinet să vadă dacă avea vreun mesaj și simți pentru prima oară că viața sa era cumplit de goală, fără iubire.

Visa să se trezească, să fie cu Jan și să aibă un post umil de medic chiar și undeva în provincie. Luxul în care trăia, onorariile exorbitante care i se plăteau, viața sa de distins chirurg oculist erau nimic fără femeia iubită.

Pe birou avea întotdeauna flori. Nu cumpărate de el, ci trimise de pacienți. Nu-i plăcea publicitatea, pentru el puterea de a reda vederea pierdută, de a ajuta pacientul să nu mai simtă durere, erau totul.

Cu o zi în urmă, unul dintre colegii de la spital îl bătuse pe umăr, felicitându-l pentru că o renumită frumusețe mondenă alesese clinica lui pentru o operație la pleoape.

Relația cu femeile era stresantă pentru el. Era foarte greu să le facă să înțeleagă că îl interesa doar munca sa.

Găsi un mesaj: „miss Fairday a sunat de două ori, și va mai suna de dimineață“.

Rupse bucata de hârtie și o aruncă în coș. Era obosit, mai ales de femei ca Sonia Fairday.

Era tânără, avea un tată cu bani. Era și frumoasă pentru unii, dar foarte răsfățată și prost crescută. Suferea de astigmatism la ochiul drept. Dacre o tratase corect, dar apoi regretase asta. Sonia făcuse o fixație pentru el. Locuia cu tatăl ei nu departe de cabinetul lui Dacre și nu-l mai slăbea de atunci făcându-i vizite la cele mai ciudate ore.

Dacre nu era interesat de ea, ba chiar o disprețuia, pentru că era dispusă să se vândă atât de ușor. În cele din urmă îi recomandase să caute alt oculist.

Amintirea lui Jan nu-i dădea pace. Draga Jan! Apăruse ca o floare proaspătă, de primăvară. Și primele ei cuvinte fuseseră: „Nu te gânde la mine. Contează doar reputația ta“

Draga , draga mea, Jan, ce n-aș da să te pot vedea din nou!

Capitolul 8

După o lună, prin martie, Guy Royter îi telefonă soției sale de la birou.

— Ai vrea să dansăm în seara asta, Jan?

Jan fu atât de surprinsă, încât aproape că scăpă receptorul. Niciodată în cei doi ani de căsnicie, soțul ei nu-i făcuse o astfel de invitație, nici măcar nu se gândise s-o ducă vreodată unde ar fi pe placul ei. Mai mergeau câteodată la cinema, și de două ori îl însoțise la un dineu de afaceri, care pentru ea fusese plictisitor.

Jan iubea muzica, dansul, așa că răspunse cu mult entuziasm.

— Mi-ar face mare plăcere. Unde... de ce?

Dar imediat ce rosti aceste întrebări nu mai simți nici o plăcere pentru ce o aștepta; Guy și mama lui reușiseră s-o facă să nu-i mai placă nimic, să nu simtă decât nevoia de odihnă. Iar de când se întorseseră, doamna Royter o alergase tot timpul, vrând să se răzbune pe ea, vânându-i fiecare greșală. Era o sclavă în ochii ei.

Guy îi dădu explicații despre locul în care mergeau:

– George Fairday mi-a telefonat... el și fiica lui sunt invitați la un bal, la Wembley, în seara asta. Este o acțiune de binefacere, se vor aduna fondurile necesare unui spital din East End.

Jan zâmbi. Acum înțelegea de ce voia Guy s-o ducă la dans. Fairday era cel mai important client al lui, iar cu Sonia, fiica acestuia, Guy avusese o scurtă aventură, dar aceasta îl părăsise imediat pentru alt bărbat.

Dar deși află toate acestea, Jan nu voia să renunțe la petrecere. Orice era mai bun decât să stea acasă, în binecunoscutul trio.

– Cumpără-ți o rochie nouă, draga mea, vreau să arăți decent.

– Mulțumesc, Guy, îi răspunse ea.

– Vezi dacă am cămașă curată, adăugase el.

Cu acestea, Jan închise telefonul.

Doamna Royter, care tricota lângă șemineu, o privi peste ochelari, cu aceeași figură acră.

Jan îi spuse ce aflate de la Guy.

– Poate așa îți vei da seama ce soț bun ai!

Jan nu putu decât s-o aprobe.

Imediat ce Jan ieși din încăpere, soacra începu să bodogăne în urma ei:

– Ce noroc au stricatele! apoi se întoarse la fularul pe care-l tricota pentru fiul ei.

Jan avu o zi plină. Pregăti cămașa lui Guy, își cumpără rochia, atât de necesară. Nu că Guy ar fi fost meschin, dar afacerile nu-i merseră prea bine în ultimul timp. Fusesse nevoit să facă economii, iar Jan acceptase tacit să se sacrifice și ea. Cu

toate acestea, Guy fusese nevoit s-o trimită la Tanger, pentru ca mama sa să se însănătoșească grabnic. Era mai bine să nu-și amintească de Tanger... Nu-și putea aminti de acel loc fără a-și aminti de Dacre.

Dar bucuria ei fu de scurtă durată. Guy se întoarse prost dispus de la serviciu, pentru că răcise, iar ea știa ce înseamnă ca soțul ei să nu se simtă bine. Se făcea atâta caz din asta!

Desigur, doamna Royter îl și enervă, și toate astea se reflectară, ca de obicei, asupra lui Jan. Când se urcă în taxiul care îi ducea în Wembley, nici unul nu mai avea putere să vorbească. „Acesta este farmecul căsătoriei“ își spuse Jan, cu un zâmbet amar.

Guy nu observă că-și cumpărase o rochie nouă. Desigur, doamna Royter comentase că era prea decoltată...

Dar oglinda îi confirmă lui Jan că nu avea de ce se teme. Cumpărase o rochie de satin roz cu corsaj și mâneca lungă, la care îmbracă o capă de blană cam veche.

Guy își mai reveni doar când ajunseră la Wembley și George Fairday îl bătu pe spate felicitându-l că soția lui era cea mai frumoasă femeie din sală.

Sonia Fairday apărură în sala de bal părând un fluture uriaș, care zbura din bărbat în bărbat. Era o tânără platinată cu ochi albaștri, cu o gură senzuală, vopsită violent.

Mulți bărbați o găseau irezistibilă. Lui Jan nu-i plăcu de loc. Arăta și se comporta ca o femeie ușoară.

– Ce multă lume s-a adunat! exclamă ea fericită, adresându-li-se lui Guy și Jan. Sunt nerăbdătoare pentru că preferatul meu va fi aici, în seara asta!

– La cine te referi, Sonia? Întrebă Guy.

– La un mare oculist. Ți-l voi prezenta, Jan, zise ea. Este devastator! Are un zâmbet divin, toate frumoasele Londrei își pierd capul după el!

– Despre cine vorbești, Sonia? Întrebă și Jan.

Dar Sonia tocmai îl văzuse pe Dacre.

– Iată-l! O să-l aduc aici!

Guy Royter întrebă, ținându-și cu mâinile în buzunare:

– Mă mir cine o mai fi oculistul Soniei! Are gusturi foarte ciudate!

Jan păli, gândindu-se ce catastrofă avea de înfruntat: nu mai voia să-l întâlnească pe Dacre și totuși...

Sonia, care-l adusese aproape cu forța la locul în care se aflau Guy și Jan, făcu prezentările:

– Vi-l prezint pe minunatul doctor Cheniston... dacă aveți probleme oculare, la el să apelați...

Cheniston se înclină în tăcere. Nu-și închipuise c-o va vedea pe Jan în seara asta, aici...

Jan era cu soțul ei, un individ palid, cu ochelari, cu maxilarele prea dezvoltate. Iar Jan era atât de frumoasă, cu toate că în ochii ei mari se citea teamă...

Privirile li se întâlneau, și pe moment, se simțiră singuri în toată lumea aceea.

Dar înainte ca Jan să poată spune ceva, Guy vorbi:

– Sunteți doctorul Cheniston, pe care l-a cunoscut soția mea în Maroc, nu?

Capitolul 9

Dacre Cheniston se înclină.

– Ce faceți, domnule Royter? Apoi adăugă: am avut plăcerea de a vă cunoaște atât soția cât și mama.

– Mda, am auzit, zise Guy, cu același zâmbet neplăcut.

Jan roși și strânse cu putere brațul soțului ei. Apoi râse nervos.

– Ce curios, zise ea, că ne-am întâlnit toți în seara asta!

Nu voise decât să ocupe cu vorbele ei acel moment în care, probabil, Guy ar fi făcut o scenă.

– Domnul Cheniston a avut amabilitatea să-mi arate adevăratul Tanger, adăugă ea, cu alt râs nervos. Privirea ei se mută rapid de la Cheniston la Guy, apoi din nou la Cheniston. Privirea lui îi transmise un mesaj, prin care el îi spunea că înțelege dificultatea momentului și-i dădea curaj. Continuă să vorbească volubil. Domnul Cheniston cunoștea Marocul foarte bine, vorbea araba și spaniola. Nu văzuse un loc atât de minunat, de inedit precum palatul sultanului, Hashbah. Într-o zi va merge și cu Guy la Tanger, îi va plăcea arhitectura maură...

Cheniston o urmărea plin e compasiune, dar și de mânie. Biata, draga lui, Jan! Era evident că se temea de acel soț insipid! Încerca să atragă atenția tuturor vorbind neîncetat. Lui Dacre nu-i plăcu Guy Royter. Era un tip insensibil, grosolan, genul de bărbat pe care el îl ignora cu orice ocazie. Dar de dragul lui Jan încercă să pară agreabil.

– Da, Tangerul merită văzut. Va trebui să mergi cu soția dumitale, Royter. Eu prefer adevăratul Maroc. În special cartierele arabe.

Sonia Fairday, care-i sorbea cuvintele fluturând din genele încărcate de rimel, oftă:

– Ce interesant că te-ai întâlnit cu doamnele Royter acolo!

– Lumea este mică, interveni și George Fairday.

Se lăsă tăcerea peste tot grupul. Jan îl ținea pe Guy de braț, neștiind cum va reacționa. Observă că Guy nu-și lua ochii de la Dacre. Dar primejdia trecuse. Dacă Guy încercase să se manifeste, Cheniston nu marșase la vorbele lui. Sonia îl prinse pe Cheniston de braț.

– Vreau să dansez cu tine, ador melodia asta...

Cheniston îi aruncă o privire plictisită; tânăra asta îl asalta cu insistențele ei.

N-o scăpa din priviri pe Jan, care arăta teribil în rochia aceea de culoarea trandafirului, cu ochii ei mari; era mai frumoasă ca la Tanger. Dar nu suporta nefericirea care i se citea pe chip. O privi pe Sonia și zise:

– Nu mă pasionează dansul, dar dacă vrei să dansezi... îi întinse brațul. Ea îl prinse cu aviditate. Dacre se întoarse spre Jan, șoptindu-i câteva vorbe: va trebui să mai discutăm despre Maroc, mă bucur că v-am revăzut...

Apoi, plecă cu Sonia. Jan îl urmări cum prinse de mijloc fata aceea înaltă, avântându-se în vârtejul dansului.

– O pereche grozavă, remarcă Fairday.

Erau un cuplu care atrăgea privirile, fiind amândoi foarte înalți; Sonia, cu părul ei platinat lipit de pieptul lui Dacre.

Jan avea ochi doar pentru el. Îi ocupase toate gândurile zi și noapte, de când se întorsese. Îi era greu să-l vadă acum câteva minute apoi să se despartă din nou de el. Se întoarse spre soțul ei, cu un zâmbet:

– Nu mă inviți la dans?

El o privi plictisit.

– Țsta era celebrul tău prieten de la Tanger!

– Este ciudat că ne-am întâlnit toți în seara asta, nu?

– Îi voi spune ce gândesc despre el, începui Guy.

– Am crezut c-am renunțat la discuția aceea stupidă, îl potoli Jan.

– Am văzut cum v-ați privit.

Jan roși furioasă.

– Nu fi absurd, Guy!

– Ce se întâmplă cu voi? întrebă Fairday, care se apropiase de ei.

– Tocmai îi spuneam soțului meu ce ciudat este că ne-am întâlnit cu domnul Cheniston în seara asta, zise Jan grăbită.

– Ați fost în Maroc în aceeași perioadă? întrebă Fairday.

– Da, cu mama soacră.

– Este un foarte bun oculist, cel mai bun aș zice. I-a salvat vederea Soniei. Îmi place teribil.

– Mie, nu, zise Guy.

Jan trase aer în piept.

– O, Guy, te rog, începu Jan.

– Nu-mi place că umblă după nevestele altora, mormăi Guy.

– Sonia a pus ochii pe el, îi informă Fairday.

– Da, femeile cad ca muștele în fața lui, adăugă Guy.

Jan păli. Era furioasă pe Guy pentru vorbele pe care el spunea despre Dacre. Era conștientă că nici o bârfă nu trebuia să întineze numele lui și ar fi vrut să-l apere cu toate puterile dar nu îndrăznea s-o facă. O astfel de atitudine ar fi justificat acuzațiile lui Guy că era îndrăgostită de el.

– N-am știut că doctorul este afemeiat, zise Fairday. Tu știi mai multe, Guy? Trebuie să-i spun Soniei.

Jan îl trase pe Guy deoparte.

– Te rog, Guy, să dansăm!

– Ești un tip norocos, Guy, să ai o nevăstă atât de frumoasă care te mai și roagă s-o inviți la dans! Mergeți, dansați, simțiți-vă bine, le spuse el.

Dacă voia să aibă liniște acasă, Jan știa că trebuia să-l facă pe Guy să se simtă unic. Dar mai era și teribila ei soacră! Bine că nu fusese și doamna Royter cu ei! Cu deosebitul ei talent de a crea probleme, ea ar fi precipitat situația, din care Dacre ar fi avut de pierdut.

Jan își aminti brusc de sclava din Tanger și de vorbele lui Dacre: „oare nu suntem toți sclavi într-un fel sau altul?”

Auza și acum vorbele lui Dacre. Își mușcă buzele pentru a nu mai tremura. Simți degradarea de care era probabil conștientă și sclava aceea. Ea trebuia să-i zâmbească bărbatul lui cu toate că ar fi simți nevoia să-l strângă de gât. Dar de ce îi permitea să facă toate astea? De ce nu-i spunea ce gândea despre el, apoi să plece? Nu putea face asta, nu în seara asta, de dragul lui Dacre... pentru a elimina suspiciunile.

Guy nu venise la acest bal într-o formă bună. Îi strică lui Jan petrecerea chiar de la început. Se uită cu tristețe la ceilalți dansatori. Se întrebă câte din femeile care dansau erau fericite cu adevărat? Câte era slave? Unele poate, erau.

Solistul formației începu să cânte:

„Să ne îndrăgostim în seara asta.

De ce n-am face-o?

Inimile noastre așteaptă asta,

să profităm de ocazie.

De ce ne-ar fi teamă?”

Ciudate cuvinte! Și totuși, ea și Dacre nu puteau profita de seara asta! Îl caută în mulțime și-l zări. Sonia era în al nouălea cer. Se abandonase în brațele lui Dacre privindu-l printre gene, trăind momentul.

Jan nu putu să nu fie geloasă. Sonia era liberă, Dacre la fel...

– Bine, hai să dansăm, zise Guy, dacă insiști atât de mult...

Jan ar fi pufnit în râs, dacă n-ar fi știut ce o așteaptă. Nu simți nici un fel de plăcere din acel dans. Guy o călcă pe pantofii de satin, se împiedică de câteva ori. Apoi se plânse că nu-i place muzica, era prea lentă, voia ceva mai ritmat. Jan suportă o listă de nemulțumiri, dar o făcu cu stoicism, pentru că astfel îi abătuse atenția de la Dacre. Dar dansul se termină și Guy îi spuse:

– Trebuie s-o previn pe Sonia, care este o veche prietenă a mea, să nu se lase prostită de Cheniston.

Jan simți că inima îi făcea probleme.

– N-ar fi mai bine să-i lași în pace?

– Nici el nu mi-a lăsat nevasta, când eu n-am fost de față.

– Chiar trebuie să persiști în această idee, Guy? Ți-am mai spus de o sută de ori că n-a fost nimic între noi.

– Mă îndoiesc, zise el, călcând-o din nou pe picior. Jan nu simți durerea.

– Trebuie s-o previn pe Sonia, insistă el.

Jan strânse din dinți.

- Nu ai pentru ce s-o previi, mama ta a amplificat lucrurile.
- Nu-mi critica mama, te rog!
- Jan se luptă să-și păstreze controlul.
- Nici nu intenționez, dar n-aș vrea să vorbești cu Sonia; ea poate să se păzească singură!
- Oricum, o voi avertiza, se încăpățână el.
- Dar de unde știi, poate Cheniston este interesat de ea! încercă Jan. Le-ai putea strica idila.
- Guy o privi printe gene.
- Asta ar fi o situație diferită. Eu vreau doar să mă conving că acest Cheniston nu se va mai uita la soția mea!
- Jan rămase nefericită și tensionată alături de soțul ei urmărind lumea care se retrăgea de pe ringul de dans.
- Sonia și tatăl ei se apropiară. Dacre nu mai era cu ei, iar Sonia era cam îmbufnată.
- O, Sonia voiam să te văd, zise Guy.
- Jan își încleștă mâinile disperată. Așadar, nu renunțase la campania de defăimare a lui Dacre!

Capitolul 10

Guy Royter se așeză la o masă cu Sonia. Ea se afla la al treilea pahar de whisky. Îl ceru și pe al patrulea, pentru că nu era prea bine dispusă, după cum se justifică. Guy ceru o limonadă de lămâie pentru el. Nu ceru alcool pentru că nu suporta să cheltuie prea mulți bani și pentru că alcoolul nu-i făcea bine la digestie.

Sonia, care apăruse strălucitoare la petrecere, se afla acum într-o stare asemănătoare cu a lui Guy. Nimic nu-i mai convenea, iar Guy, ascultând-o, ajunsese la concluzia că aveau același motiv: Dacre Cheniston. Acesta, o condusesese pe Sonia la tatăl ei după dans, apoi se scuzase că pleacă pe motiv că a doua zi dimineată avea o operație dificilă.

Ea știa prea bine că se folosisese de acest pretext pentru că o evita.

Iar acum, Guy și Sonia amândoi nefericiți din cauza lui Dacre, stăteau împreună la aceeași masă, Sonia înecându-și

amarul în băutura, cu chipul total transformat. Văzută acum, cu machiajul stricat, era chiar urâtă. Este atât de puțin între pasiune și ură, iar acum Sonia nu mai știa care dintre cele două prevala. Știa că este plăcută, curtată, că avea mulți bani și din acest motiv nu înțelegea de ce Dacre nu-și pierdea mințile după ea.

Guy îi spuse:

– Nu înțeleg ce vedeți voi femeile, la acest Cheniston.

Sonia îi aruncă o privie ciudată.

– Nu fi prost, Guy! Arată extraordinar, este inteligent, are succese profesionale! Ce naiba mi-aș mai putea dori?

– Da, dar umblă după nevestele altora!

Sonia intră brusc în alertă.

– După a ta?

– Da, s-au cunoscut la Tanger, știi doar!

– Ei și? Doar nu insinuezi că...

– Nu, fac mai mult de atât. Afirm c-a sărutat-o sub ochii mamei mele!

– Pe Jan?

Sonia rosti numele în șoaptă. Își aminti imediat de soția lui Guy; era drăguță, desigur, ca un șoricel tăcut, inofensiv... nu era genul de femeie care să atragă un bărbat ca Dacre. Era o bombă! Sonia tăcu o vreme, să digere informația. Nu era prea plăcut pentru ea să afle că exista o femeie care să suscite interesul lui Dacre. Alta decât ea.

– Și unde s-a ajuns? Chiar au avut o aventură?

– Jan susține că a fost doar un flirt.

– Dacre nu este genul care să se încurce cu flirturi.

Guy zâmbi atotștiutor.

– Eu n-aș băga mâna în foc...

– Eu îl cunosc bine; mai precis, îl iubesc de câteva luni.

– Și el?

Sonia roși.

– Presupun că nu.

– Și ai da orice să-l faci să te iubească?

– Da, orice.

– Ei bine, te voi ajuta, Sonia. Vreau să te știu fericită, tot așa cum vreau să-mi știu nevasta numai a mea. Cred că-ți pierzi vremea cu el, dar dacă-l vrei, te voi ajuta să te măriți cu el.

– Cum? îl întrebă Sonia, brusc interesată. Dar apoi îl privi ciudat pentru că nu punea preț pe acest Guy Royter, fostul ei amic. Era un individ care nu strălucea prin nimic și tocmai de aceea nu vedea ce putea face unul ca el.

– De ce nu-i forțezi mâna? îi șopti Guy, aplecându-se peste masă. Are o poziție socială, nu-și poate permite un scandal. Dacă o pacientă reclamă că i-a făcut curte, Consiliul Medical îl poate exclude.

Sonia pufni în râs.

– Se vede că n-ai prea multă minte, Guy!

– Sonia, îl vrei sau nu pe acest individ? o întrebă Guy.

– Da, sunt nebună după el.

În altă parte a sălii, Jan bea cafea cu bătrânul Fairday. Acesta o plectisea cu complimente ridicole, care devin și mai ridicole când sunt adresate de un bărbat în vârstă unei femei tinere.

Dar era un bătrânel afabil, vorbea într-una, făcea glume și n-o lăsa pe ea să vorbească.

Oricum, îi făcuse bine să scape de Guy câteva minute. Putea astfel să se gândească la Dacre lăsându-l pe Fairday să vorbească singur. Se întreba unde plecase după ce se despărțise de Sonia.

Fairday vorbea încontinuu:

– Nici n-am știut că Royter are o nevastă atât de frumoasă... pari atât de tânără, aproape un copil... nu aveți copii? Nu? Păcat, Guy este un tip de treabă...

Ea răspundea monosilabic.

Deodată, inima începu să-i bată cu disperare. Un bărbat înalt, bronzat cu o alură care făcea imposibil să fie confundat, venea dinspre bar.

George Fairday întinse mâinile spre el.

– Doctore, vino să bem ceva și s-o cunoști pe tânăra doamnă Royter.

Cheniston se opri. Vorbea cu tatăl Soniei dar o devora din priviri pe Jan, care roșise.

– Mulțumesc pentru invitație, dar nu pot bea, am mâine o operație grea, la prima oră. Acum tocmai plecăm...

– Dar seara abia începe, constată Fairday.

– De altfel, mă și așteaptă un pacient.

– Prostii! exclamă Fairday. Cine are nevoie de ochelari acum, noaptea? Sonia va fi nefericită dacă pleci, și poate mulți alții. Ce zici, doamnă Royter?

Dacre își mușcă buzele. Acest prost mai scosese o perlă! Sonia, fiica lui, îl călca pe nervi cu insistențele ei. Ce palidă era biata Jan! Ce mult ar fi vrut s-o prindă în brațe s-o strângă la pieptul său!

Fairday insistă.

– Cred c-ar fi bine să dansezi cu micuța doamnă Royter; hai, doctore, nu-ți refuza șansa asta. Soțul ei stă de vorbă cu fata mea. Ce zici de un dans?

Jan se ridică. Încearca să-l ajute pe Dacre să scape din situația dificilă în care se afla. Dacre continua să refuze, iar Fairday să insiste.

– Dansează cu această doamnă frumoasă, doctore. Dacă n-ar fi fost guta asta, aș fi dansat și eu...

Acum ar fi fost nepolitic să refuze. Cheniston o privi pe Jan:

– Dacă doriți să dansați...

Ea abia murmură:

– Da, mulțumesc.

Se trezi însoțindu-l pe ringul de dans. Dacre îi spuse:

– Aș fi preferat să stăm de vorbă undeva...

– Nu, nici vorbă, Guy este foarte gelos. N-ar trebui să dansez cu tine.

– Nici un soț nu poate obiecta la un dans...

– Nu-l cunoști pe Guy.

– Ar fi mai bine să plec chiar acum? o întrebă el.

– O, nu, te rog, zise Jan fericită că se afla în brațele lui.

El îi zâmbi și se avântă în vârtejul dansului. Jan constată că era teribil de îndrăgostită de el. Își aminti o zicală care spunea; viața este făcută din puține momente plăcute, de care trebuie să profităm. Abia acum putea înțelege aceste vorbe cu adevărat.

Era convinsă că și-ar da și viața pentru câteva clipe cu Dacre.

Între ei se simțeau aceleași emoții puternice, pe care le trăiseră la Tanger, sub lumina lunii, într-un cadru perfect pentru îndrăgostiți. Dar acum se aflau în mijlocul unui bal de caritate.

Guy putea să facă orice acum, se gândi Jan.

– Cum te mai simți, draga mea? o întrebă Dacre.

– Bine îngăimă ea. Dar tu? N-am crezut că ne vom mai întâlni!

– A fost și pentru mine o mare surpriză. Eu nu prea merg la baluri, dar în seara asta fiind un bal de caritate, a trebuit să reprezint clinica.

– N-am știut că-i cunoști pe Fairday.

Figura lui exprimă dintr-o dată dezgust.

– Nu suntem prieteni, i-am prescris ochelari domnișoarei Sonia, doar.

– Fairday este clientul lui Guy. Iar Sonia o mare admiratoare a ta!

– Da, știu, zise el strângând-o în brațe. Își aminti de prima lor întâlnire, din Maroc. I se păru că trecuseră ani de atunci. M-am gândit neîncetat la tine, Jan, șopti el.

– Adevărat? murmură ea fericită. Și eu m-am gândit la tine în fiecare clipă.

– Dar te simți bine? Nu ai probleme? Degetele bolnave te-au mai deranjat?

– Nu, zise ea amintindu-și de bandajul pus de el pe care-l păstra acasă.

– Mi se pare că ai slăbit, prea mult.

– Și tu pari obosit.

– Muncesc foarte mult, Jan. Dar îmi place ceea ce fac, așa că nu mă plâng.

Jan nu mai zise nimic. Cu ochii închiși, dansa în brațele lui; Dacre era un dansator perfect așa că era o plăcere să se abandoneze brațelor lui. Orchestra cânta melodia ei preferată:

Nu spune nimănui că ne iubim

Nu spune nimănui,

Lasă-i să afle singuri,

Despre visurile noastre, care se vor împlini curând..

Pentru a doua oară în aceeași seară Jan se gândi ce bine se potriveau aceste cuvinte banale cu situația ei. Dar speranțe că visurile li se vor împlini, nu erau...

– Tocmai plecam când m-a oprit Fairday, îl auzi pe Dacre. Ar fi fost mai bine să nu ne întâlnim, deși nu știi cât de fericit sunt că te-am ținut în brațe.

– Și eu sunt la fel de fericită...

– Să înțeleg că soțul tău discută cu miss Fairday?

– Mă tem că se va supăra că am dansat cu tine, fu răspunsul ei.

Dacre se încruntă.

– Este absurd...

– Ți-am spus de la Tanger că lucrurile sunt complicate; ca să nu vorbesc de soacra mea căreia îi place să le accentueze.

– Voi încerca să le rezolv, îi spuse Dacre.

Toată plăcerea dansului se risipi pentru Jan.

– Ce are soțul tău împotriva mea, mai precis?

Jan roși.

– Mama lui i-a spus ce-a văzut atunci, pe terasa hotelului. Iar Guy este teribil de gelos. Se supără imediat; uneori cred că...

– Ce, Jan?

– Că are probleme de gândire. A avut un accident care i-ar putea justifica ieșirile... iar mama lui îl încurajează în totul.

– Biata de tine! Nu știu cum aş putea să te ajut! Deși tocmai din cauza asta n-am luat legătura cu tine.

– Știu, zise Jan, dar aş vrea să cred că dacă se va ivi ocazia, o vei face.

Iar acum trebuie să mă duc la Guy.

– Vrei să te însoțesc?

– Ar fi mai bine să n-o faci. Cred că mă înțelegi.

Dacre simți pentru a nu știu câta oară dorința de a o prinde în brațe și de a fugi cu ea undeva unde să fie doar ei doi.

– Sigur că înțeleg, Jan. Crezi că vei avea probleme?

– O să mă descurc, mai zise ea și plecă.

Dacre o prinse de mână la plecare, cu disperare. Buzele lui nu mai apucară să rostească nici una din cuvintele de dragoste, pe care ar fi vrut să i le spună. Își aprinse trist o țigară. Biata Jan! Era înspăimântată de individul acela insipid care îi era soț!

Se simți dintr-o dată inutil și neajutorat, neștiind ce ar putea să facă pentru ea. Dintr-o dată realizează că profesia, munca lui de chirurg, renumele, succesul și banii nu aveau nici o importanță. Era un triumf în van, fără Jan.

Capitolul 11

Jan se îndreaptă spre locul în care știa că-l va găsi pe Guy. Imediat ce-l văzu, avu o strângere de inimă știind că va avea probleme. Guy își sufla nasul roșu cu putere și părea livid.

Sonia o privi în treacăt cu dispreț așa cum i se păru ei apoi plecă.

Jan încercă să pretindă că n-a observat nimic.

– Guy, mai dansăm?

El o privi urât.

– Ia-ți haina, plecăm numaidecât.

Jan încercă să mai câștige timp.

– Deja? Dar Guy...

– Nu încerca să pari vreo inocentă, Jan, explodează el, și-și înfipse unghiile în mâna ei strângând-o cu putere. Te-am văzut dansând cu Cheniston. Ar fi trebuit să ai măcar puțină decență!

Jan păli, dar ținu capul sus.

– Guy, nu accept să mi se vorbească astfel. Nu ai dreptul s-o faci. De ce nu trebuia să dansez cu domnul Cheniston? Fairday a insistat!

– Eu cred că lucrurile stau cu totul altfel, iar Sonia mă aprobă. Îi pare rău că am o asemenea nevastă!

– Guy, te înșeli în privința lui Cheniston.

– N-am de gând să mai discut aici cu tine. Mă întreb câți pacienți va mai avea când se va afla cine este!

– Guy, nu fi absurd! Ce este rău într-un dans?

– Refuz să discut, ia-ți hainele și să mergem acasă.

Se întoarseră înapoi, fără ca vreunul din ei să scoată o vorbă tot drumul.

Era doar unsprezece și jumătate; nu mai bătea vântul, dar continua să plouă. Jan se ghemui într-un colț al taxiului, simțindu-se mizerabil. Tăcerea lui Guy nu prevestea nimic bun.

Apogeul fu atins când ajunseră în apartament.

Doamna Royter, care pretindea că doarme, auzind vocea mâniaoasă a fiului ei, li se alătură.

– Ce s-a mai întâmplat? întrebă ea. Guy, arăți oribil, nu te simți bine?

El își scoase ochelarii și începu să-i șteargă. Tremura de mânie.

– Nu merge nimic, și nu mă refer doar la răceala care m-a cuprins! Nu suport infidelitatea soției mele.

Doamna Royter aștepta noutățile cu gura căscată, trup și suflet alături de fiul ei.

Guy se prăvăli într-un scaun și începu acuzațiile. Îi văzuse sorbindu-se din priviri, apoi imediat ce el dispăruse câteva minute, începuseră să danseze. Apoi, el și Sonia remarcaseră cum dansau, cum se țineau în brațe. Jan era o ipocrită, dacă susținea în continuare că nu era nimic între ea și Cheniston.

– A, din nou acel bărbat! exclamă doamna Royter. Asta este răsplata că ai dus-o la dans?

Jan se întoarse spre ea.

– Am dansat un singur dans cu el.... cred că exagerați... și nu văd de ce ar trebui să interveniți...

– Nu fi obraznică, Jan! Tocmai cu mama ! Ar trebui să-ți fie rușine!

– Nu contează asta! interveni doamna Royter, ci faptul că îți strică reputația, fiule.

Jan simțea că-și pierde cumpătul. Își plimbă privirea de la mamă la fiu.

– Nu aveți dreptul să-mi faceți toate astea, zise ea.

– Știi eu ce-ar trebui să fac cu tine dacă ți-aș fi soț, preciză doamna Royter. Ți-aș da o bătaie bună, fetiço.

– Mama are dreptate, ți-ar trebui un soț care să te bată bine.

Jan roși până în vârful urechilor. Pe moment, avu impresia că Guy o va lovi. Iar bătrâna o privea cu ochii ei de cucuvea, încurajându-și fiul la cruzime.

Simți dintr-o dată teamă față de bărbatul cu care se căsătorise, dar și de mama lui. Își smuci brațul eliberându-se, și fugi din încăpere. Îl auzi strigând:

— Întoarce-te, Jan! Imediat!

Auzi apoi glasul doamnei Royter.

— Las-o în pace! Călătorie sprâncenată!

Jan trânti ușa de la intrare, fugind afară în frig și ploaie, fără să știe unde avea să se ducă. Nu știa decât că trebuia să fugă din casa asta, departe de soțul ei și de acea bătrână sâcâitoare.

Era prima oară că Guy o amenința.

Porni tremurând prin ploaie, gândindu-se la Dacre. Tot necazul începuse pentru că-l cunoscuse și-i dăruise dragostea ei. O dragoste inocentă, la care renunțaseră amândoi pentru a salva căsnicia ei.

Jan era o femeie obișnuită, care se temea de violență. Își aminti că Dacre o invitase să-i ceară ajutorul, dacă avea nevoie de el. Iar în noaptea asta, era singurul la care putea apela. Nu avea prieteni, cel puțin nu prieteni intimi cărora să le dezvăluie secretul său, iar casa părinților săi era în Purley, unde nu putea ajunge prea ușor. Iar acolo nu avea cine s-o înțeleagă; mama ei era o femeie simplă, fără prea multă minte, cu concepții rigide în privința căsătoriei. Făcea parte din categoria soțiilor care socoteau că femeia are datoria să suporte orice din partea bărbatului. Iar fratele ei, care lucra de mulți ani cu Guy, i-ar ține partea acestuia, desigur.

Iar tatăl său era un biet funcționar la o bancă și avea atâtea probleme în a-și întreține familia, încât nu mai avea nevoie de problemele fiicei sale. Considera că fiica sa făcuse o alegere bună, luându-l pe Guy Royter.

O luă pe strada Cromwell, pustie, la această oră din noapte. Cu gândurile risipite, ajunse chiar fără să știe, pe Great Court, aproape de casa lui Dacre. Urcă treptele de la intrare privind placa pe care sta scris numele lui.

Numai atunci deveni conștientă de ceea ce făcea. Se certase cu Guy din cauza acestui bărbat. Iar acum, deși era trecut de miezul nopții, voia să intre în casa acestuia. Era sigură că va primi ajutor din partea lui. Dar cu ce drept recurgea acum la ajutorul lui? Își duse o mână la frunte, realizând că făcuse o imprudență să vină tocmai aici. Astfel îi strica reputația lui Dacre pentru totdeauna. Indiferent cât de teamă îi era de soțul ei și mama acestuia, cât de nefericită era, nu trebuia să vină acasă la Dacre.

Deschise ochii și mai citi o dată numele lui Dacre Cheniston și tocmai atunci văzu o lumină la etaj. Poate era dormitorul lui! Era dureros să fie atât de aproape de el și să trebuiască să plece.

Dacre se afla dincolo de acele draperii. Dacă l-ar fi putut vedea, Jan ar fi știut că tocmai citea un referat pe care-l făcuse pentru o sesiune de comunicări pe teme medicale.

Jan își spuse cu durere în suflet că trebuia să plece cât mai repede de acolo pentru a nu-l afecta pe Dacre.

Un Rolls Bentley apăru chiar atunci pe stradă, condus de o femeie cu părul blond, cu capă de blană. Lângă ea un bărbat în vârstă care fuma.

Sonia Fairday o văzu în trecere pe Jan în fața casei lui Dacre Cheniston. Încetini tocmai pentru a se convinge că ea era.

– Dumnezeule, era soția lui Guy! Iese din casa lui Cheniston! Pentru ce o fi fost aici?

Jan cobora scările. Bătrânul Fairday întrebă:

– Ce spuneai, fata mea?

– Nimic care să te intereseze, răspunse Sonia, iar mașina dispăru în întuneric, înainte ca Jan să apuce să vadă cine era în ea.

Porni abătută și disperată pe drumul de întoarcere spre strada Gloucester.

Capitolul 12

Jan se întrebă câte mile mersese în noaptea aceea. Pantofii ei de seară, de culoare argintie erau rupti și șchipăta rău când ajunse în strada Gloucester. N-ar fi putut să ia un taxi pentru că se năpustise în stradă, fără nici un ban.

Iar acum când urca la etajul al doilea al casei, și ajunse în fața ușii se simțea atât de sfârșită încât nu mai putea face nici un pas. Simțea nevoia să se așeze chiar la intrarea apartamentului. Se vedea o lumină slabă răzbătând din interior. Asta însemna că Guy și mama lui nu se culcaseră.

Începu să se întrebe cum va fi primită, sau dacă-i vor da drumul înăuntru. Poate, doamna Royter reușise să-și convingă fiul că era mai bine fără nevastă.

Deja nu-i mai păsa de ce avea să se întâmple, așa că sună la ușă, iar Guy îi deschise imediat. Privindu-l, realizează că nu mai avea de ce se teme. Guy era spectacolul lamentabil al unui bărbat bolnav, în pijama, cu papuci și compresă la gât, ochii îi erau injectați, nasul îi curgea.

– A, te-ai întors! exclamă el .

Jan simți dintr-o dată milă pentru el, era doar o victimă a mamei sale, ca și ea, de altfel.

– Îmi pare rău că am plecat astfel... începu ea.

El pufni de câteva ori.

– Nu m-am culcat până acum, întrebându-mă unde naiba ai plecat la miezul nopții! Ai lipsit mult!

– M-am plimbat, îndrăzni ea.

Guy o privi printre batiste și fulare. Rochia îi era udă, haina la fel, pantofii rupți. Făcu un gest de dispreț.

– Ce idioată ești, Jan! Poate ai făcut vreo punemonie. Mama mi-a spus să nu stau să te aștept.

– Nu mă așteptam ca mama ta să mă înțeleagă.

– Oricum, nu trebuie să pleci așa pe o vreme ca asta.

Indiferent cât de egoist era Guy Royter ținea la nevasta sa. În nici un caz nu voia s-o lase altui bărbat.

– Vino să-ți dau ceva de băut, să te încălzești, mormăi el.

Jan pufni în plâns, iar el o duse în dormitor.

Soba ardea și era foarte cald, după frigul pe care-l îndurase pe străzi. Ura camera aceasta pentru că era locul în care trebuia să-l suporte pe acest bărbat, pe care nu-l iubea. Dar de cum intră, i se păru raiul pe pământ, după frigul de afară. Oftă nefericită, uitându-se la paturile lor lipite, la pija-maua ei cu flori pe care și-o făcuse singură, și la paharul cu apă de orz pe care-l bea Guy în fiecare dimineață aflat pe noptieră.

O pendulă veche ticăia de pe una din noptiere; era unul din ceasurile pe care-și cheltuia Guy toți banii.

– Scoate mai repede hainele astea ude de pe tine; te vei îmbolnăvi, Jan.

Ea încuviință printr-un gest din cap și începu să se dezbrace; era atât de obosită, încât abia își mișca brațele. Continua să suspine.

Doamna Royter intră și în dormitor după ei.

– Nu te-ai culcat, Guy? N-ar fi trebuit să mai cobori din pat după ce ți-am făcut frecție. O, așadar te-ai întors, Jan! Este ora unu deja și se pare că nu voi putea dormi în noaptea asta.

Jan o auzi, dar nu se obosi s-o privească. N-o mai afecta nimic din ce făcea sau spunea bătrâna doamnă. Aceasta insistă s-o ajute la dezbrăcat, îi aduse o sticlă cu apă fierbinte pe care i-o puse în pat, apoi apăru și cu o cană cu lapte fierbinte.

Jan se așeză în pat, cu lacrimile curgându-i încă pe obraji.

Doamna Royter o privea malițios.

– Bine că ți-a venit mintea la cap! Nu știu dacă alt soț te-ar mai fi primit după plecarea din seara asta.

Guy, aflat în propriul său pat, începu să strănute.

– Las-o în pace, mamă, nu are rost să discutăm la ora asta. O vom face dimineață.

– Fiule, ești un soț minunat, și cred că nici de mine Jan nu are de ce se plânge. Sper că nu va răci după plimbarea asta prin frig și ploaie.

Deși epuizată, simțindu-se mizerabil, Jan știa ce voia soacra sa. După ce-i arătase un grăunte de atenție, se aștepta la un munte de mulțumiri.

– Mulțumesc, mamă scoacră, murmură ea.

În cele din urmă, doamna Royter ieși din încăpere.

– Noapte bună, draga mea, îi spuse Guy.

– Noapte bună, Guy, șopti ea.

Dar capul o durea prea tare pentru a putea să doarmă. Tot trupul parcă îi luase foc. Își aminti dansul cu Dacre, simțea și acum brațul lui pe trupul ei, ochii lui albaștri privind-o cu dragoste. Cum ar fi vrut să se afle acum în brațele lui iar el s-o păstreze acolo!

Guy începu să sforăie.

Dimineata, Jan se trezi cu durere în gât, febră, ochii umflați. Guy îi întinse termometrul, vrând să se asigure că nu avea cumva gripă, pentru ca să se mute din cameră.

Jan nu avu încotro și se lăsă pe mâinile doamnei Royter, care nu contenea să repete că dacă Jan era bolnavă era doar vina ei, și nu s-ar fi întâmplat nimic dacă nu s-ar fi comportat scandalos la dans.

Guy era prea grăbit pentru a mai prezida disputa.

– Băiatul meu nu este cu nimic mai rău decât tine, Jan, îi spuse ea, făcându-i frecție. Dar sunt sigură că nu va ceda.

Jan îmbujorată de febră îi răspunse:

– Vă asigur că aș prefera să mă pot ridica singură, să nu vă mai fac atâtea probleme!

– O, nu te-aș lăsa să răspândești microbii prin toată casa; stai aici unde te afli, fata mea.

Jan nu mai zise nimic, iar doamna Royter nu se lăsă până nu mai spuse o răutate: vom chema doctorul dacă nu te simți mai bine, dar oricum, nu pe oftalmolog!

Jan zâmbi trist. Mama lui Guy nu voia s-o lase să-și uite necazurile.

Ce bine ar fi fost să poată șterge amintirea lui Dacre din sufletul și inima ei!

Din fericire, temperatura scăzu și nu mai fu nevoie de medic. Când se întoarse Guy ea putea deja să citească. Era hotărâtă să-i zâmbească soțului ei când va intra pe ușă.

Dar acesta era furios, întunecat, iar ea, care-l cunoștea bine, știa că i se întâmplase ceva. Nu-i adresă nici o vorbă și se dusă să ia masa cu mama lui în sufragerie.

– Ai aflat ceva, Guy? întrebă bătrâna.

– Da, am aflat unde a fost Jan noaptea trecută.

Sper că nu la acel bărbat!

– Ba da.

Doamna Royter își mușcă buzele.

– Asta depășește orice!

– Iar nouă ne-a spus că a umblat prin ploaie...

– Tu ai idealizat-o, fiule...

– Da, mamă este soția mea, și o iubesc foarte mult. Asta face lucrurile și mai grele.

– Bietul meu, Guy!
– Sonia mi-a spus unde a fost Jan. M-a sunat dimineată la birou și mi-a spus c-a văzut-o ieșind azi-noapte din casa doctorului. Sonia și tatăl ei treceau prin fața casei doctorului, plecând de la petrecere.

– Așadar, Jan ieșea de la doctor.

– Eu nu-i voi spune ce am aflat.

Doamna Royter îl privi dezamăgită.

– De ce nu? Ar trebui să știe!

– Am alte planuri, zise Guy.

– Ce ai de gând să faci? îl iscodi doamna Royter.

– Nu am de gând să mă cert cu ea din nou. O voi supraveghea foarte atent și cred că-l voi aduce pe doctor cu picioarele pe pământ.

Guy mai făcu o aluzie sinistră privind felul în care va proceda cu doctorul Cheniston, apoi nu mai spuse nimic. Doar spre sfârșitul mesei, doamna Royter declară că nu s-ar fi așteptat ca fiul ei să nu-i ceară socoteală lui Cheniston pentru faptele sale.

– Nu, nu voi face asta, iar dacă l-aș întâlni, probabil i-aș zâmbi. Nu am o dovadă concretă pentru a-l acuza; oricum, voi consulta un avocat înainte de a face un pas.

– Dar ai dovada că a fost la el, noaptea trecută; Sonia poate fi martor.

– Nu știu cât a stat acolo pentru că s-a întors foarte repede. El ar putea dovedi că n-au fost singuri. Trebuie să am o dovadă concretă înainte de a acționa, mamă!

Doamna Royter nu se abținu să remarce că avea un fiu foarte deștept, care știa să iasă bine din orice situație. Sună după Milly. Cei doi intrară în dormitorul în care se afla Jan. Așa cum stătea în vârful patului păreau un copil speriat, care parcă cerșea înțelegere. Încercă să fie politicoasă.

– Sper că te simți mai bine, Guy dragă. Eu i-am creat probleme mamei tale, astăzi. A fost foarte bună cu mine.

– Sunt sigur că așa a fost, replică el tăios.

– Sper că întotdeauna mi-am făcut datoria, zise și doamna Royter înțepată.

– Am înțeles că nu mai ai temperatură, zise Guy, dar voi dormi în camera de oaspeți.

Jan îi răspunse:

– Cum vrei tu, Guy, sperând ca acesta să nu fi observat licărul de bucurie din ochii ei.

El o privi lung, spunându-i:

– Apropo Jan, nu mi-ai spus pe unde ai fost noaptea trecută... Nu cred că ai fost o oră prin ploaie.

Jan roși, lucru care nu scăpă neobservat doamnei Royer și fiului acesteia, care îl înregistrară ca pe o dovadă de vinovăție.

– Ei bine, insistă Guy, unde ai fost?

Jan ezită. Ar fi vrut să-i spună adevărul, că pașii o purtasera spre locuința lui Cheniston. Dar la ce bun? Adevărul n-ar fi ridicat-o în ochii celor doi. Așa că minți.

– Nicăieri. M-am plimbat prin parc și m-am întors.

Pe moment, Guy o privi foarte urât, deschizând gura să spună ceva dar se răzgândi și o închise la loc brusc. Se uită peste ramele ochelarilor la mama sa, care înclină din cap de parcă ar fi vrut să spună; ei vezi, ce-ți spuneam eu!

– Nu vrei să stai puțin aici să discutăm? îl invită Jan.

– Nu, am de lucru, noapte bună.

Jan îi întinse mâna. El o ignoră și ieși din încăpere, cu doamna Royter după el. Jan se uită lung după ei cu inima bătând puternic. Acum ce mai era? De ce se mai făcea vinovată? Nu-i trecu prin minte c-o văzuse cineva pe treptele lui Dacre.

Realiză că Guy n-o iubea, că era doar un bărbat posesiv, gelos, care nu avea decât pasiune fizică pentru ea, fără să-i pese de fericirea ei.

Doamna Royter turnă gaz pe foc în camera alăturată.

– Ai mai auzit o astfel de minciună sfruntată?

– Nu, și o voi face să plătească pentru asta. Dar mai trebuie așteptat puțin. Nu va putea să mă lase pentru acest Cheniston. Îl voi face eu să nu mai umble după nevestele altora.

Doamna Royter murea de curiozitate.

Capitolul 13

În cele două săptămâni care urmară, nu se întâmplă nimic deosebit. Jan își reveni din gripa pe care o avusese reluându-și viața obișnuită, conștientă că se afla în dizgrație. Era ca atunci când o trimiseseră la internat. Soacra ei se comporta ca directoarea internatului adresându-i-se doar când nu se putea altfel, pentru a o dezaproba sau tachina.

Guy era rece și imperturbabil și o lăsa mereu singură. Jan făcea eforturi vizibile de a-i vorbi, dar se lovea mereu de același perete de sticlă. De fapt, se simțea mai bine singură cu gândurile sale, cu dragostea pentru Dacre.

Cu toate acestea, nu putea să nu simtă că este nemulțumită de viața pe care o duce.

Sosi și luna aprilie cu zile frumoase, iar primăvara schimbă în mod miraculos Londra. Era ca și cum un văl cenușiu fu ridicat brusc de o pală de vânt, dând la iveală copacii îmbobociți

și florile din parcuri. Se termină cu noroiul de pe străzi, iar îndrăgostiții începură să stea mână în mână pe bănci, să se plimbe prin parcuri.

Jan se bucura teribil de imaginea pe care o oferea Londra primăvara. Îi plăcea să se plimbe pe malul Tamisei, prin piața Trafalgar, să urmărească porumbeii care veneau acolo pentru hrană. Dar în primăvara, asta frumusețea orașului o afecta, și nu mai suporta să se plimbe singură; totul era fără ieșire. Nu-l putea vedea pe Dacre, nici afla vești despre el. Uneori simțea nevoia să se abată pe strada lui, să sune la ușă.

Acasă, soacra o puneă să-i relateze fiecare pas făcut în afară. Jan simțea că Guy și mama lui nu aveau încredere în ea, uneori simțea chiar că este urmărită.

I se plânse lui Guy într-o seară.

– De ce trebuie să-i raportezi mamei tale fiecare pas pe care-l fac? De parcă aș fi avut vreo aventură!

– Numai tu ești de vină că eu și mama nu avem încredere în tine, răspunse Guy.

Jan ar fi putut protesta, dar asta ar fi dus la argumente inutile, iar el și-ar fi pierdut răbdarea.

Pierduse bronzul acela frumos, căpătat în Maroc. Era acum foarte palidă și ochii parcă i se măriseră.

Singura persoană cu care mai putea schimba o vorbă fără a simți ostilitate era o fostă colegă de școală, Sally Loman, care se măritase cu un ofițer și urma să plece la Singapore. Aceasta o sună de la hotel, spunându-i că voia s-o vadă imediat.

– Ce mult mă bucur să te revăd, Jan! exclamă Sally.

– Nu știi ce mare bucurie este pentru mine! răspunse Jan.

Înainte de căsătoria lui Sally cu căpitanul Loman, cele două fuseseră bune prietene și se vedeau destul de des. Aveau o pasiune comună: dragostea pentru muzică, pictură și citit. Sally îi povesti despre apropiata ei plecare, iar Jan începu să se întrebe dacă ar fi fericită să scape de soacră, să plece undeva departe, doar cu Guy. Se întrebă dacă viața lor ar fi mai bună atunci. Nu-l vedea pe Guy bucurându-se de o asemenea deplasare, departe de țară: din contră, ar fi început să se plângă de țăntari, tifoidă, din cauza apei infestate, căldură, sau de prea multa hrană conservată.

Sally continua să-i povestească despre pasiunile lui Jack, dansul, călăria și Jan își imaginează ce fericiți erau. Acest hotel, sau orice alt loc în care se aflau, era paradisul lor.

– Jan, ce se întâmplă cu tine? o întrebă Sally deodată. Nu-mi place cum arăți, dar mai precis nu-mi place starea ta de spirit.

Jan privea în gol. Sally nu mai insistă să afle ce era cu fosta ei colegă, dar Jan simțea nevoia să vorbească, să se destăinuie cuiva.

– Sally, nimic nu merge bine. Știu acum că am greșit măritându-mă cu Guy, fără să-l iubesc. Cred că viața de femeie căsătorită este cu totul altfel când iubești și ești iubit. Iar dacă întâlnești iubirea în afara căsătoriei... cazul meu, ce poți face, ești și mai nefericită. El este chirurg oftalmolog și n-aș vrea

să-i fie afectată reputația în vreun fel. Am decis să ne despărțim tocmai din acest motiv. Ne-am sărutat o dată și atunci ne-a surprins soacra mea... îți imaginezi ce-a ieșit...

– Știu, nu mi-a plăcut de când am văzut-o la nunta ta. Am știut că nu va ieși nimic bun dintr-un menaj în trei.

– Guy mi-a cerut asta pentru că nu-și putea lăsa mama singură.

– Nu avea dreptul să-ți ceară să-i suporti și mama și este vina lui că lucrurile nu merg bine.

– Bănuiesc că am și eu o parte de vină. Nu-l înțeleg pe Guy, mai precis nu-l înțeleg de loc, tot așa cum nici el nu mă înțelege pe mine. Este ciudat și rece, iar după accidentul de motocicletă se manifestă foarte violent, uneori. Oricum, nu ne putem înțelege atâta vreme cât o suportăm pe mama lui în apartament.

– De ce nu-i ceri s-o trimită undeva, să încercați să luați lucrurile de la capăt?

– I-am sugerat asta de multe ori, dar nu vrea. Tot ce spune mama lui este bun, tot ce face... iar acum, este prea târziu, nu-l pot uita pe celălalt...

– Biata mea, Jan! Ce soartă tristă! De ce nu ți-a fost hărăzită și ție puțină fericire?

– Nu mai sper la așa ceva!

– De ce nu pleci cu acel bărbat?

– Nu vreau să forțez lucrurile, este o persoană publică, i-aș strica reputația și tocmai asta vreau să evit.

– De ce merg lucrurile atât de rău cu tine, Jan? Cunosci atâtea cupluri nefericite....

Seara, când soțul ei se întoarse acasă, îi povesti tragedia prietenei sale, apoi îi spuse:

– Haide să mergem la ei și s-o scoatem pe Jan undeva, să se simtă bine cu noi. Este atât de nefericită! Păcat că n-a întâlnit bărbatul potrivit.

Căpitanul Loman era mai circumspect decât soția sa.

– Nu putem lansa invitația doar pentru Jan.

– Doar nu dăm o petrecere să trebuiască să invităm și mama și fiul!

– Bine, o să-i sunăm, să vedem ce răspuns primim...

Sally era urmărită de amintirea ochilor triști ai prietenei sale, de nefericirea ei. Se decise să cumpere bilete la o piesă de teatru și să invite familia Royter, desigur, fără soacră.

Jan se arată entuziasmată de invitația la o scurtă cină, înainte de teatru; Guy vru să refuze, dar Sally nu-i dădu șansa nici măcar să vorbească.

– Îl urăsc pe bărbatul acesta; nu știu de ce l-a luat Jan, mărturisi ea soțului ei.

Jan uită că era în dizgrație acasă și începu să se pregătească pentru seară, iar când Guy se întoarse de la birou îl așteptau și lucrurile lui gata pregătite. Dar acesta îi spulberă orice speranță că vor petrece o seară plăcută.

– Nu pot merge în seara asta la teatru, începu el. Trebuie să mănânc repede ceva, apoi să plec la Richmond cu probleme de serviciu.

– La Richmond! exclamă doamna Royter.

El le explică despre problemele sale cu unul dintre clienții săi, care avea nevoie urgentă de ajutor.

Privind-o pe Jan, Guy spuse, cu un zâmbet malițios:

– Jan, sun-o pe Sally și spune-i că în locul meu va merge mama. Nu-i așa, mamă?

– Desigur, mi-ar face foarte mare plăcere, deși nu știu dacă sunt binevenită.

– De ce nu? insistă Guy. Este păcat să se piardă un bilet.

Jan simți că i se năruiesc toate speranțele. Era destul de greu să-l suporte pe Guy, cât despre mama lui... cu toate acestea nu putea să se împotrivească. O sună pe Sally și-i spuse vestea...

Doamna Royter îmbracă o rochie veche de peste douăzeci de ani, din satin stacojiu, pe care o păstra pentru rarele ceremonii la care lua parte. Peste rochie își puse o scurtă de blană care era mai mult petice, iar la gât, un medalion de aur cu chipul lui Guy, la câteva luni. Cu acestea, se declară gata de plecare.

Capitolul 14

Jan și soacra luară un taxi spre Berkeley Buttery. Pe drum, păstrară aceeași tăcere în care trăiau în ultimul timp. Dar Jan își spuse că n-o va lăsa pe bătrâna doamnă să-i strice seara și va încerca să se simtă bine în pofida prezenței acesteia. Iar Sally, care n-o înghițea pe doamna Royter, n-o va lăsa să le tulbure acea seară pe care o voiau frumoasă. Jack Loman, instruit de soția sa, se purtă foarte atent cu doamna Royter, făcând-o să se simtă în centrul atenției. Bătrâna agree glumele lui Jack și ale lui Sally, evitând-o în acest timp pe Jan.

— Cred că ne duceți în eroare pe toți, doamnă Royter, o flată Jack, nu sunteți soacra lui Jan, ci sora ei mai mare...

La care bătrâna răspunse:

— Ei bine, păstrăm totul în familie...

Sally și Jan schimbă priviri, iar Jan murmură în așa fel încât să fie auzită doar de Sally:

– Aș fi vrut să nu fi avut urmași femeia asta...

Totul merse foarte bine până ajunseră la teatru. Jan chiar uită că se afla și soacra ei de față, mai ales că datorită lui Jack, se purta foarte amabil. Cu toate acestea, la teatru o aștepta un șoc.

Loja din fața lor era liberă; cu câteva minute înainte de ridicarea cortinei, o ocupară patru persoane, doi bărbați și două femei. Jan, care rășfoia absentă programul, ridică privirea și imediat tot sângele începu să-i pulseze cu disperare, apoi roși. Privirea ei se opri asupra unui dintre bărbați, un tânăr înalt și atrăgător, însoțit de o doamnă cu părul alb.

Lui Dacre îi luă un minut să observe tânăra îmbrăcată în binecunoscuta rochie roz, aflată în loja vecină. Imediat, cortina se ridică și sala se cufundă în întuneric. Dacre și Jan nu-și puteau dezlipi privirile, deși nu se vedeau. Nici unul nu auzi un cuvânt din primul act al piesei. Erau amândoi năpădiți de amintiri, gândind că soarta nu voise să-i lase prea mult timp fără să se vadă. O ciudată coincidență îi scotea mereu unul în calea celuilalt. Dacre era invitat la această piesă de o distinsă doctoriță, Mary Corfield.

Sally se uită la Jan și observă că era fermecată de bărbatul din loja de lângă ei. Întinse o mână spre prietena ei care tremura.

– S-a întâmplat ceva, Jan?

– Da, ceva teribil... Știi că ți-am vorbit de un bărbat... este cel din loja de lângă noi...o, Sally, nici că se putea ceva mai rău!

– Ce vezi rău în faptul că v-ați întâlnit aici?

– Soacra mea va crede că am venit aici special pentru el.

Jan nu-și putea lua ochii de la el. Se întreba ce se va întâmpla când se vor aprinde luminile și când îl va observa și soacra ei pe Dacre.

Primul act al comediei luă sfârșit.

Jan și Dacre se puteau vedea acum. El o salută discret, cu o ușoară înclinare a capului. Ea îi zâmbi nervoasă. O invidia din toată inima pe femeia care se afla lângă el, care-i putea vorbi liber fără a se simți prizonieră, sclava soțului, care nu putea ridica ochii la alt bărbat.

Cei din loja lui Dacre se ridicară, îndreptându-se spre foaier.

Sally puse imediat ceva la cale, pentru a-i oferi o mică bucurie prietenei sale.

– Eu voi sta aici cu doamna Royter, i se adresă ea lui Jack, tu ia-o pe Jan să fumați.

– Nu, începu Jan.

Sally insistă.

– Du-te, prostuțo, bătrâna nu l-a văzut, poate veți schimba câteva vorbe...

Ieșiră și Jack Loman îi oferi o țigară. Dacre se îndreptă spre ei. Ajuns în dreptul lor o întrebă:

– Ce faci, Jan?

– Sunt aici cu prietena mea, Sally Loman și soțul ei. Jack și Dacre își întinseră mâinile.

Apoi Jack se oferi să-i aducă lui Jan o băutură lăsându-i singuri. Pentru ea și Dacre nu se mai afla nimeni, în tot foaierul

acela plin de lume... După zilele de purgatoriu cu Guy și mama lui se simțea deja transportată în paradis.

– Jan, pari slăbită și tristă...

– Și tu foarte obosit.

– Se pare că am început să obolesc, și nu mai am puterea de altădată, mărturisi Dacre. Spune-mi, Jan, ai avut probleme după acel dans?

– Da, o ceartă teribilă.

– Jan, dar este absurd!

– Guy este de o gelozie bolnăvicioasă; de aceea și-a trimis mama cu mine în seara asta. Știi, Dacre, în seara balului am venit acasă la tine, dar fără să intru...

– Tu? Ai făcut asta? Mâna cu care ducea țigara la gură începu să-i tremure. Doar Jan, femeia pe care o iubea, avea acest efect asupra lui. Și de fapt, nu aveau prea multe amintiri. Se cunoscuseră din întâmplare în Maroc, se sărutaseră o dată... erau doi oameni destinați să fie împreună... se simțea atrași ca de un magnet... ce ciudat era că trebuia să-și înnăbușe sentimentele...

– Iubita mea! exclamă el, de ce n-am știut c-ai venit? De ce n-ai intrat?

– Pentru că am știut că va fi fatal, răspunse Jan.

– Ai dreptate, nu te-aș mai fi lăsat să pleci.

– Tocmai asta am vrut să evit; scandalul legat de numele tău.

– Ești o femeie minunată, Jan...

– Nu pot să mă gândesc decât la tine...

– Iar eu mi te imaginez ca pacientă, Jan.. știi, uneori îmi pare rău, deși îmi iubesc la nebunie meseria, că nu sunt un

funcționar oarecare, pentru ca să te pot lua cu mine. Adeseori, mă gândesc la suferințele tale, la umilințele pe care trebuie să le înduri pentru a păstra această căsătorie imposibilă. Simt atunci nevoia să vin la soțul tău, să-i mărturisesc ce simt.

— Promite-mi că nu vei face asta niciodată, îl opri Jan. N-aș putea fi fericită dacă aș ști că ți-am ruinat cariera.

— Ți-aș promite orice altceva, Jan, numai asta, nu.

În clipa aceea, ea întoarse capul, simțind parcă, primejdia. Și nu se înșela. Văzu printre alții figura prea colorată a soacrei sale, alături de a lui Sally, căreia îi cam căzuseră trăsăturile realizând că făcuse o gafă. Sally încercase s-o țină de vorbă pe doamna Royter, să-i povestească tot felul de lucruri, dar aceasta, la un moment dat, devenise de nestăpânit, se ridicase și pornise spre foaiere...

Privirea ageră a doamnei Royter își detectă imediat nora și un zâmbet triumfător i se instalează pe figură. Porni spre ea ca un uliu în picaj. Sally nu mai avu ocazia să intervină nici Jan să se depărteze de Dacre.

— A, aici fumai tu cu căpitanul Loman! Mi-am închipuit eu că este ceva ciudat! Cât despre dumneata, domnule Cheniston, aș vrea să încetezi orice relație cu nora mea!

Capitolul 15

Cheniston din instinct, se apropie de Jan. El îi răspunse la fel de tăios doamnei Royter.

— Asta numai Jan poate decide.

Doamna Royter vru să-i răspundă, dar Jan interveni.

— Vă rog, să nu discutăm aici... trebuie să-mi cer scuze...domnule Cheniston... soacra mea se înșeală....

— Nu, nu mă înșel! sări doamna Royter. Și ar fi spus mai multe, dar se întorsese Jack Loman cu un pahar de whisky și o limonadă pentru Jan. El privi scena fără să înțeleagă prea mult.

— Îmi cer scuze c-am întârziat prea mult, era multă lume la bar... uite limonada ta, Jan.

Jan îl privi pe Dacre, care nu putu decât să se încline, apoi să plece. O, acea bătrână imposibilă! Ce putea face? I-ar fi înrăutățit situația lui Jan dacă ar fi insistat. Cum s-o apere de propria ei soacră?

Jan fu nevoită să suporte răutățile soacrei care spumega de mânie.

– Nu suport oamenii care te înșeală la fiecare pas! șuieră bătrâna doamnă. Să nu-mi spui că n-ai știut de prezența doctorului aici!

– De unde să știu! exclamă Jan. Suntem invitatele familiei Loman, iar Cheniston...

– Chiar dacă n-ai știut că este aici, nu aveai dreptul să vorbești cu el, o întrerupse doamna Royter.

– Este absurd!

– Te voi spune lui Guy!

– Sunt sigur c-o veți face! zise Jan cu amărăciune.

Luminile se stinseră din nou, iar cortina se ridică la al doilea act al comediei. Jan nu mai auzea nici nu vedea nimic din spectacol, conștientă că Dacre se afla atât de aproape, dar temându-se și de ceea ce o aștepta acasă.

„Aș vrea să-ți promit totul“ îi spusese el.

În pauza următoare, ea nu mai ieși să fumeze. La sfârșitul spectacolului, se mai văzură un moment la garderobă. Sally o prinse pe Jan de braț.

– Curaj, Jan nu suport să te văd astfel! Aș vrea să te pot ajuta; mi-a plăcut teribil oftalmologul tău.

– Cui nu-i place? fu răspunsul lui Jan.

La despărțire, cele două prietene își promisera să se mai vadă înainte de plecare.

Jan se trezi singură în taxi mergând spre casă cu soacra ei, care păstră o tăcere desăvârșită pe tot drumul spre casă. Când ajunseră, aceasta spuse:

– Sper că ești satisfăcută că mi-ai stricat seara!

Jan ar fi pufnit în râs dacă nu s-ar fi simțit mizerabil.

– Îmi pare rău dacă susțineți c-am făcut-o intenționat.
– Nu te așteptai să mă amuze comportamentul imoral al soției fiului meu!

– Cred că exagerați. N-am făcut altceva decât să schimb câteva cuvinte cu doctorul Cheniston.

– Refuz să discut problema cu tine!

Jan nu mai zise nimic. Era inutil să discute în contradictoriu cu soacra sa; iar dacă o așteptau noi necazuri, atunci să vină, le va înfrunta!

– Nu vă așteptam atât de devreme! exclamă Guy când le văzu.

– Am avut motivele mele să doresc să vin imediat acasă, zise doamna Royter. Tu ce faci, băiatul meu, lucrezi și acum? Duci o viață grea și nu are cine să-ți mulțumească pentru strădanii.

Cu aceste vorbe, ea se îndreptă spre dormitor.

Jan se repezi spre soțul ei:

– Guy, trebuie să știi că domnul Cheniston era la teatru. Am discutat câteva minute după primul act, iar mama ta consideră că totul a fost pus la cale de mine. În realitate, el era acolo cu niște prieteni, așa cum eu eram invitata familiei Loman. Te rog să crezi că n-a fost nimic premeditat.

După ce termină tirada, Jan rămase fără suflare. Dacă se aștepta ca Guy să reacționeze violent, se înșelă.

– Sper că știi vechiul proverb franțuzesc Jan, qui s'excuse s'accuse.

– Ce înseamnă asta? interveni doamna Royter, care probabil, trăsesse cu urechea.

Jan roși apoi se întoarse spre soacra sa.

– Guy vrea să spună că încerc să-mi găesc scuze, dar nu este așa. Vă spun acum că era imposibil să fi aranjat o întâlnire cu doctorul Cheniston.

– Jan, te rog să te duci la culcare, zise Guy.

Cu un gest de deznădejde, ea porni spre dormitor. Nu avea rost să mai încerce să câștige simpatia lui Guy.

Rămasă singură cu fiul său, doamna Royter începu să cotcodăcească:

– Nici nu știi cât de aproape erau; se mâncau din priviri, Guy. Au aranjat întâlnirea asta, este evident. Și prietena ei a avut cea mai mare contribuție. Eu mi-am luat inima în dinți și i-am spus lui Cheniston că nu ești de acord cu prietenia lor, iar el mi-a răspuns cu impertinență. Bietul meu băiat, tu te spetești muncind iar nevasta te înșeală cu prima ocazie.

– Mamă, va veni momentul în care acest doctor va regreta relația cu Jan, ca și felul în care ți-a răspuns.

– Consiliul General al Medicilor ar trebui să afle despre asta! declară doamna Royter.

– Poate că vor afla, peste câțva timp.

– Cum vei proceda?

– Nu-ți pot spune prea multe în seara asta; Sonia va face totul, este pacienta lui.

Capitolul 16

O săptămână mai târziu, într-o frumoasă seară de mai, când Londra strălucea datorită miilor de becuri aprinse peste tot, Sonia Fairday se plimba nervoasă prin apartamentul luxos de pe strada Quayne Court, pe care tatăl ei îl cumpărase cu doi ani în urmă, pentru a-i face o bucurie fiicei sale. Fairday prefera să locuiască la țară, dar luase acest apartament pentru fiica sa, căreia îi satisfăcea toate cerințele, mai ales de când murise mama ei.

Sonia nu avea un caracter puternic. Era extravagantă în totul, în felul în care se îndrăgostea, ura, se îmbrăca. Obişnuia să calce în picioare pe oricine, numai pentru a-și atinge scopurile.

Iar acum, îl voia pe Dacre Cheniston. Iar dacă el nu voia s-o ia de nevastă îl voia măcar ca amant.

În copilărie, Sonia fusese greu de controlat, iar acum era de necontrolat ca femeie, ceea ce era mai periculos. Iar pentru

Dacre Cheniston era dispusă să facă orice ca să-l aibă. Felul în care o trata el, cu bunăvoință dar fără a o încuraja, nu făcea decât s-o ațâțe. Dacă Dacre ar fi iubit-o, Sonia ar fi fost capabilă dacă era nevoie, să se retragă cu el pe vreo insulă părăsită, să sufere în tăcere alături de el. Nu suporta să vadă că acorda atenție altei femei.

Iar în seara asta frumoasă de mai, Sonia era foarte neliniștită. Asta pentru că nu avea nimic de făcut. Tatăl ei era plecat cu afacerile; bărbatul cu care trebuia să cineze contramandase totul pentru că avea gripă... Îl sunase pe Dacre de patru ori după amiază și servitoarea acestuia îi spusese că era plecat; dar ea nu credea. Era convinsă că Dacre se afla în sala de consultații, dar refuza să vorbească.

Guy Royter îi spusese că Dacre Cheniston era foarte interesat de soția lui. Sonia strânse din dinți amintindu-și figura lui Jan, care îl captivase pe bărbatul cu reputație de misogin. Se întâlniseră și la teatru unde Jan fusese însoțită de soacra ei. Guy voia să intervină cumva, să pună capăt acestei relații.

– Cheniston trebuie oprit, îi spusese Guy; n-o pot face decât punând capăt activității lui.

– Lasă-mă pe mine, Guy, spusese ea, hotărâtă să-l facă pe Cheniston să plătească. Îi va mai da o singură șansă, apoi îl va face să plătească pentru că o considera pe Jan superioară ei.

– Aș vrea să-i fac o vizită acestui Cheniston, adăugase Guy.

– Cred că-l vei găsi după nouă și jumătate. Știi, m-am folosit de o minciună; i-am spus că tata are nevoie de o consultație, astfel am aflat la ce oră se întoarce.

Iar acum, Sonia aștepta neliniștită, străbătând încăperea cu pași mari. Dacre va trebui să cedeze în seara asta; trebuia să se gândească la reputația sa, lucru cel mai important pentru el. Sonia nici nu mănca; era prea nervoasă și devastată de pasiunea pentru bărbatul care o consultase o dată și nu manifestase altceva decât interes profesional pentru ea, lucru care pe ea o incitase teribil. În cele din urmă, se liniști privind ceasul de pe perete, care indica ora nouă și un sfert.

Se mai privi o dată în oglindă, conștientă că arăta perfect. Îmbracă o rochie de seară nouă, care i se mula perfect pe trup, cu spatele gol. Își puse perle la urechi, mai adăugă o picătură de Vol de Nuit și se mai privi o dată, conștientă că arăta de parcă ar fi ieșit din paginile revistei Vogue.

Ea și Guy vor avea grijă să-l facă pe Dacre să cedeze în seara asta. Nici nu ajunse bine acasă la el că servitorul, care apărui imediat, îi spuse că domnul Cheniston nu era acasă.

– Știu prea bine că este, zise Sonia înțepată și intră, îndreptându-se spre biroul lui Dacre. Și el era acolo. Sonia îl păcălise. Intră și se rezemă de perete.

- Cred că este o greșeală, murmură el.
- Ai fost teribil de amabil să stai acasă pentru mine!
- Consultația era pentru tatăl tău, Sonia!
- Nici vorbă, tata este plecat cu afaceri. Programarea este pentru mine, îi răspunse ea zâmbind.

Dacă Dacre ar fi plăcut-o măcar un pic, ar fi apreciat felul în care arăta Sonia în seara asta. Dar nu-i plăcea Sonia și nu avea încredere în ea. Nu simțea nimic decât iritare la vederea ei. Sonia se îndreptă spre biroul lui.

– Ce-ai făcut cu acele superbe garoafe pe care ți le-am trimis de dimineață? îl întrebă ea.

– Le-am trimis la spital, așa cum fac cu toate florile.

– Nu te porți prea frumos cu mine... începu Sonia dezamăgită.

– Nu vreau să mă port frumos, tot așa cum nu vreau ca nici tu să faci acest lucru; ne purtăm civilizat, doar. Nu avem nimic în comun, nici nu vom fi prieteni vreodată, așa că nu vreau să ne mai vedem, i-o reteză Dacre.

– Te porți prosteste, murmură Sonia. Nu văd de ce nu ne-am înțelege. Când am venit aici prima oară, te-ai purtat foarte frumos.

– Domnișoară, atunci ai venit pentru un consult.

Sonia îl privi pe sub genele încărcate de rimel.

– Ce simpatic ești! continuă Sonia. Nici un bărbat nu mi-a mai spus că este interesat de sănătatea ochilor mei și nu de mine.

– Ei bine, asta este situația, eu nu sunt interesat absolut de loc de tine, îi explică Dacre.

Trebuia să fie brutal cu ea, pentru că prin delicatețe nu reușise să scape de ea. Era o femeie periculoasă, nevrotică și trebuia s-o oprească în vreun fel.

Dar nici brutalitatea nu duse la nimic bun. Ba poate, chiar aprinse flacăra pasiunii care începu să strălucească în ochii ei încărcăți de rimel.

– Dacre, îi puse ea cu o voce plină de pasiune, de ce repeți că nu poate fi nimic între noi doi?

– Îți voi spune tatălui tău despre pretextul cu care ai venit în seara asta în casa mea.

– Ai fi un prost dacă ai face-o, zise Sonia. Tata nu te va crede; știe că de obicei eu sunt cea asaltată de bărbați. De ce ar crede că ești o excepție?

– Repet, Sonia, între noi nu poate fi nimic, nici măcar prietenie.

– De ce? Nu-ți plac?

– Îmi pare rău, dar nu mă atragi defel.

Aceste vorbe erau prea brutale chiar și pentru o femeie ca Sonia.

– Oh! exclamă ea.

– Tu m-ai obligat să-ți adresez astfel de vorbe. Iar acum, te-aș ruga să pleci.

Sonia își mușcă buzele.

– Aceleași vorbe i le-ai spus și soției lui Royter, pe care am văzut-o ieșind de aici noaptea? Probabil ai favorite, domnule Cheniston, și Jan este una din ele!

Dacre păli, la auzul numelui lui Jan. În cele din urmă reuși să spună:

– Nu știu la ce te referi.

– Guy Royter este un vechi prieten al meu, care mi-a spus că i-ai tulburat viața de familie. Se pare că ai fost mai dispus să-i deschizi ușa casei tale soției lui, la miezul nopții, decât mie.

– Te rog să părăsești această casă, domnișoară Fairday! Refuz să discut problema doamnei Royter cu tine.

Sonia își pierde controlul când îl văzu pe Dacre întinzând mâna spre clopoțelul de pe birou.

– Doar n-o să suni!

– N-o s-o fac, dacă părăsești imediat această încăpere!

– Așa se vorbește cu o femeie?

– Numai așa se poate vorbi cu o femeie ca tine!

– A, deci lui Jan îi spui alte lucruri!

– Vrei să încetezi să menționezi numele doamnei Royter aici?

Sonia se apropie și mai mult și deodată se aruncă la pieptul lui.

– O, cât te iubesc, suspină ea.

Dacre încercă să-i descleșteze mâinile, dar Sonia era o femeie foarte puternică și disperată. Dacre reuși în cele din urmă să-i prindă mâinile, strângând-o și lăsându-i urme în carnea albă. Sonia se luptă cu el. Dacre nu putu să-i desfacă mâinile de după gâtul său.

În acel moment ușa se deschise și servitorul îl lăasă să intre pe Guy.

Acesta văzu cum Sonia, aparent, se lupta în brațele lui Cheniston. El îl apucă imediat pe majordom de braț.

– Vei fi martor, ai văzut cum doamna se zbate în brațele stăpânului dumitale.

Sonia care-l văzuse pe Guy se îndreptă spre el disperată.

– O, Guy, bine c-ai venit!

– Draga mea Sonia, ce naiba se întâmplă aici? exclamă Guy. Ea îl indică pe Dacre.

– Întreabă-l!

Guy îl privi pe Dacre care era ciufulit, cu hainele în dezordine, după lupta cu Sonia. El scoase o batistă și-și șterse rujul Soniei de pe față.

– Nu știu de ce ai venit aici, Royter, zise Dacre; aș vrea s-o conduci acasă pe miss Fairday. Mi-a spus că ești un vechi prieten.

– Sunt un vechi prieten al tatălui Soniei. Dar îmi poți explica, domnule Cheniston, ce se întâmplă aici? Așa te porți cu toate pacientele?

Ce josnic era acest soț al lui Jan! Biata de ea!

– Nu vrei să-i explici domnului Royter ce se întâmplă aici? o întrebă Dacre pe Sonia.

– Nu este nevoie! exclamă Guy. Sonia se lupta să-ți scape din brațe, nu este așa?

– Este o mare minciună, și cred că pe drumul spre casă, miss Fairday îți va spune adevărul, Royter.

Sonia, care realizase că nu mai avea nici o speranță cu Dacre, se hotărî să se răzbune cum va putea mai bine.

– Este adevărat ce spui, Guy, zise ea. Am venit la consultație în seara asta, pentru că am dureri puternice de cap din cauza ochelarilor, iar domnul Cheniston a început să mă sărute. O, bine c-ai apărut, altfel nu știu ce s-ar fi întâmplat!

Dacre o privea de parcă atunci o vedea prima oară.

– Cum poți face astfel de afirmații, miss Fairday, știi bine că lucrurile au stat tocmai invers!

– Adică o femeie te-a atacat, domnule Cheniston... zise Guy batjocoritor.

– Incredibil, dar acesta este adevărul.

– Ce lipsit de rușine ești, domnule Cheniston! Mai întâi soția mea, acum Sonia, un medic al cărui reputație ar trebui să fie neștirbită... vei regreta aceste lucruri, domnule Cheniston. El se îndreptă spre scaunul în care Sonia suspina.

– Vino, Sonia, te voi duce acasă.

Când ajunseră la ușă Guy se întoarse.

– Voi merge mâine în numele Soniei, domnule Cheniston, la Consiliul General al Medicilor și voi depune plângere.

Capitolul 17

Jan era singură în camera de zi, în acea seară când Guy se întoarse pe la unsprezece și jumătate. Tocmai se îndeletnicea cu ceva destul de neplăcut, mai precis cu cârpitul ciorapilor lui Guy. Făcea acest lucru de o oră și o cam dureau ochii.

Guy nu venise nici la masă, o sunase de la birou să-i spună că va întârzia. Doamna Royter avea zi de bridge cu prietenele sale, așa că o lăsase singură. Jan și le imagina pe bătrânele doamne, cotcodăcind și bârfind în timp ce jucau, și mulțumi lui Dumnezeu că rămăsese singură.

Săptămâna care trecuse de la întâlnirea cu Dacre i se păruse un an. Guy avea același comportament ciudat și foarte rezervat din ultimul timp, dar oricum, numele lui Cheniston nu mai fusese pronunțat în casa lor. De aceea, spera că poate, lucrurile vor reveni la normal în casa lor. „Normalul“ nu era nimic plăcut pentru ea. Dar acea atmosferă glacială, boicotul permanent între soacră și soț reușise să-i amărăscă existența.

Sally și Jack părăsiseră Londra cu două zile în urmă. Draga de Sally, care avea o căsnicie fericită iar acum se îndrepta spre Singapore plină de speranțe cu soțul ei! După plecarea ei Jan începu să se simtă cu adevărat singură.

Auzi cheia în yală și se ridică să-l întâmpine.

– Ai lucrat până târziu, îi spuse ea.

Pentru prima oară după atâta timp, Guy îi întoarse zâmbetul. Jan observă că era îmbujorat, că părea fericit, ca omul care avusese o reușită.

– Ei, nu este prea târziu, zise el, frecându-și mâinile mulțumit. Vrei să-mi aduci ceva de băut până mă dezbrac?

Jan aduse sticla de whisky și paharul, gândindu-se că probabil, Guy făcuse bani; alt motiv de mulțumire, nu vedea.

– Simțeam nevoia unei băuturi, îi spuse el.

– Ce s-a întâmplat, Guy? îl întrebă ea așezându-se pe sofa.

El o privi peste ramele ochelarilor.

– De ce mă întrebi?

– Pari foarte mulțumit de ceva anume.

– Așa sunt.

– Presupun că ai reușit să câștigi niște bani!

– O, nu draga mea, noi contabilii nu avem această posibilitate. Dar seara asta a pus capăt multor luni de frământare.

Jan se încruntă.

– Dragul meu, la ce te referi?

– Chiar vrei să știi?

– Sigur că da.

– Nu știu dacă te va amuza la fel ca pe mine... bine, o să-ți spun. Ar trebui să afli, oricum. Știu că îl admiri teribil pe

oftalmologul tău, Cheniston. Ar trebui să afli ce fel de bărbat este și să realizezi că tu, din fericire, ai un soț foarte decent. Jan își ținu respirația. Sângele îi năvăli în obraji; așadar, la Dacre se referea! Măine, continuă Guy, voi face o reclamație la Consiliul Medicilor, în numele domnișoarei Sonia Fairday, împotriva lui Cheniston al tău. Este acuzat de încercare de viol asupra acestei paciente care a venit în sala lui de consultații la ora zece, cu dureri mari de ochi. Astfel, Cheniston va fi eliminat din Registrul Medical. Cariera lui este terminată. M-ai auzit, Jan?

Jan îl privea îngrozită, de parcă nici una din vorbele lui n-ar fi ajuns până la ea. Nu se putea mișca, sau vorbi. Așa că Guy repetă totul, adăugând detalii, de data asta. Îi relatează totul savurând vorbele, până când ea o și văzu pe Sonia Fairday în brațele lui Dacre încercând să-i opună rezistență. Când văzu că Jan continuă să-l privească, fără a da semne că înțelege ceva, reluă a treia oară povestirea.

– Văd că refuzi să înțelegi ce-a făcut acest individ, draga mea, și mai ales ce i se va întâmpla. Îți repet pentru ultima oară: când am deschis ușa...

Dar nu mai apucă să continue pentru că Jan sări în picioare.

– Guy, nu continua, nu pot să cred... Dacre nu este capabil de așa ceva. Refuz să cred ce-mi spui!

– Poți să-i iei apărarea cât vrei, draga mea, dar nu-l va ajuta cu nimic. Tot ce ți-am spus este adevărat. Sonia a făcut plângerea, iar eu voi avea satisfacția de a o înainta Consiliului Medicilor.

– Nu poate fi adevărat!
– De ce nu? N-ar fi primul căruia i se interzice să profeseze!

– Guy, Dacre nu este genul de bărbat care să facă așa ceva! strigă Jan disperată.

– Vei afla și din ziare ce s-a întâmplat. Voi avea grijă să fie pe prima pagină!

Jan începu să tremure. Nici nu mai putea să respire.

– Nu pot să cred! Refuz să cred! repeta ea.

– Îți arăt declarația Soniei dacă vrei!

– N-o cred pe Sonia!

– A, îl crezi pe el!

Jan închise ochii. Ar fi vrut să creadă ce-i spunea Guy, dar nu putea; și asta nu pentru că Dacre o iubea pe ea. Nu se putea aștepta la fidelitate din partea lui, era liber să aibă relații cu cine voia. Dar nu și-l imagina asaltând o tânără care venise la el la consultație.

– Nu mă poți face să cred că Dacre a asaltat-o pe Sonia! Slavă Domnului, poate avea singură grijă de ea! De fapt, ea afirmat întotdeauna că este nebună după el. L-a prezentat la bal ca pe iubitul ei.

Guy făcu o grimasă.

– Da, nu poate fi acuzat chiar de viol. Sigur că Sonia își poate purta singură de grijă. Și ea afirmă că i-a plăcut Cheniston și că-l admira. Dar el a mers prea departe, în loc să rămână doctorul ei, a vrut să-i devină iubit, ceea ce ea a refuzat. Asta este destul pentru a pune capăt carierei unui oftalmolog.

– Și tu ce căutai acolo? strigă Jan cu ochii ieșiți din orbite. Chiar în acel moment?

– Ce naiba vrei să insinuezi? răcni Guy.

– Cred că te-ai aflat acolo la momentul oportun pentru că aveai ceva împotriva lui Cheniston. Tu și mama ta, iar acum, te suspectez că ai ajutat-o cumva pe Sonia... Jan se opri.

Guy își ieșise din minți. O privea cu ochii scoși din orbite, apoi se întâmplă ceea ce nu-și închipuise că se va întâmpla vreodată: Guy o lovi. Lovitura neașteptată o făcu să se dea un pas înapoi; o durea obrazul și urechea din cauza loviturii, dar se simțea și foarte umilită. Asta era prea mult. Doar ea nu era sclava din Maroc; era Jan Royter, membră unei comunități civilizate, iar acest tratament nu-i putea fi aplicat ei.

Guy se calmă după ce o lovi și vru să se apropie de ea.

– Îmi pare rău, Jan. N-am vrut...

– Nu! strigă ea cu toate puterile. Nu mai spune nimic. S-a terminat totul între noi. Plec chiar acum la Dacre. Vreau să-mi spună el care este versiunea asupra celor întâmplate acolo. Cred că ai făcut cel mai josnic lucru din viață, Guy. În seara asta ai mers prea departe; nu am de gând să te mai suport pe tine, sau pe mama ta!

– Ți-am spus Jan, începu el, îmi pare rău, îmi cer scuze că te-am lovit... De ce îi iei apărarea? Vei vedea care va fi decizia Consiliului medicilor! Uite, Jan, sunt gata să dau uitării incidentul...

– Să dai uitării incidentul? repetă ea. Să uit că ai pus totul la cale cu Sonia pentru a discredita un om? Pentru a-l pune în imposibilitatea de a-și exercita profesia care înseamnă totul

pentru el? După toate lucrurile minunate pe care le-a făcut pentru toți pacienții? Nu voi putea uita asta niciodată! Mă duc la el. Îl voi apăra eu, dacă n-o va face altcineva.

– Ți-ai pierdut mințile, Jan! exclamă Guy, pământiu la față. Nu știi ce faci! Și să nu îndrăznești să afirmi că eu și Sonia am pus totul la cale!

– Nu cred o iotă, până nu aflu adevărul de la Dacre!

Jan se năpusti spre ușă. Doamna Royter tocmai voia să intre. O privi pe Jan suspicioasă, ca întotdeauna.

– Unde te grăbești așa?

– Întreabă-ți fiul! Va povesti toate lucrurile minunate pe care le-a pus la cale în seara asta. Le va relata de zeci de ori, bucurându-se de fiecare dată, adăugând detalii. Iar totul ți se datorează, doamnă Royter, este rezultatul minciunilor dumitale despre Dacre Cheniston. Ești o femeie demnă de tot disprețul!

Doamna Royter clipea des, incapabilă să scoată o vorbă.

– N-o lua în seamă mamă, zise Guy, și-a pierdut mințile. Las-o să plece, Cheniston nu poate s-o țină acolo. I-ar complica și mai tare situația. Se va întoarce imediat.

Capitolul 18

Pentru a doua oară, Jan se trezi fugind spre casa lui Dacre, în miez de noapte. Prima oară când se trezise în fața porții, se răzgândise în ultimul moment, pentru a nu-i afecta reputația. În seara asta nu mai ezită. Simțea că Dacre era nevinovat și că Guy manevrase situația în așa fel încât să iasă prost. Se grăbea spre Dacre, simțind că, poate, vorbele ei îl vor ajuta cumva, redându-i speranța.

Nu mai era nervoasă, nu mai tremura când se trezi în fața porții lui și sună lung de două ori. Îl iubea pe acest bărbat, și voia să-l ajute din toată inima. Teama de soț, de soacră, de reputația ei nu mai aveau importanță acum.

Chiar el îi deschise ușa. Majordomul plecase, imediat după ce plecaseră Sonia și Guy Royter. De atunci nu făcuse decât să străbată sala de consultații cu pași mari, fumând neîncetat. Știa că se confrunta cu cea mai grea situație din viață, că era victima unei femei a cărei pasiune degenerase.

De aceea, nu fu surprins s-o vadă pe Jan pe treptele casei sale. Simțise ca va veni. Sigur că ea aflate imediat de la celebrul ei soț, care făcuse totul împotriva lui și a ei. Dar Jan nu va suferi în nici un fel, draga de ea!

O singură privire fu de ajuns să vadă că era disperată.

Își făcuse multe probleme, nesigur de viitorul său, înainte de sosirea ei. Dar de cum o văzuse, toată supărarea îi dispăruse. Întinse mâinile spre ea:

– Draga mea, Jan! O prinse în brațe și o ținu la pieptul său câteva clipe. Apoi, o luă încet de mâini și o conduse în casă. O duse în sala de consultații, unde nu ardea decât o lampă cu lumina verzuie.

Jan nu mai fusese în cabinetul lui, dar acum nu vedea nimic în jur, în afară de omul din fața ei. Îl privea, îi cunoștea toate detaliile, toate trăsăturile, ochii de culoarea gențianei, fruntea înaltă. Cu toate acestea, Jan îl privea de parcă ar fi vrut să-și întipărească în memorie chipul lui drag. Îl iubise din toată inima, de cum îl văzuse prima oară.

Apoi, Jan făcu primul gest. Își eliberă mâinile, își scoase pălăria și-și scutură bucele. Îi străluceau ochii în lumina lămpii, obrajii îi erau aprinși. Arăta chiar mai tânără ca cea Jan care fugise din Gloucester Square.

– Am simțit nevoia să vin, începu ea.

– Iar eu te-am așteptat.

– Am aflat de la Guy ce s-a întâmplat aseară, că ai încercat să profiți de inocența Soniei Fairday. N-am crezut o iotă.

– Asta este cel mai important; nu mă interesează ce crede soțul tău. Poate să-mi aducă orice acuzații, poate să provoace scandal, nu mă afectează. Important este ce crezi tu.

Privirea lui o făcu să-i bată inima frenetic. Închise ochii murmurând:

– Dacre! Dacre!

– Nu știu dacă realizezi cât te iubesc!

Ea scutură din cap, continuând să țină ochii închiși, de parcă n-ar fi avut curaj să-l privească.

– Am trecut prin iad în timpul ăsta iubindu-te, fără speranța de a te mai vedea vreodată!

– Și pentru mine a fost un chin!

– Scumpa mea, Jan!

Dacre o ajută să-și scoată haina, observând că era îmbrăcată într-o rochie de casă cu flori, fără mâneci, ceea ce o făcea să arate ca un copil. Era atât de slabă! Dar catifeaua ochilor ei și gura ei cu contururi generoase îi păreau cele mai frumoase lucruri din lume. Simțea nevoia s-o strângă la piept.

– Draga mea Jan, șopti el, te iubesc atât de mult!

Ea nu mai fusese luată în brațe de Dacre din acea seară de pe terasa hotelului din Maroc; i se părea o eternitate!

Îl prinse în brațe, îl strânse la piept, îl sărută cu grijă, de parcă s-ar fi temut că în orice clipă cineva putea deschide ușa pentru a-i răpi această fericire.

Dacre o sărută cu pasiune. Durerea și extazul se uneau pe buzele lor, în inimile lor.

Încăperea era foarte liniștită, se auzea doar ticăitul ceasului de pe biroul lui, sau foșnetul draperiilor stârnit de vântul care străbătea.

Jan se simțea ca și cum ar fi fost trasă prin porțile unei existențe și proiectată de vortexul unei alteia în momentele care se scurseseră între sosirea ei aici și aceste clipe, când stătea în brațele lui Dacre. Aveau atâtea să-și spună!

– Știa că vei veni, îi spuse Dacre, deși nu cred că este bine ce ai făcut, draga mea.

– Nu mai pot gândi normal, Dacre, nu mai vreau, mă simt extraordinar așa cum sunt acum.

– Dar trăim într-o lume care nu ne lasă prea mult timp să vedem cerul, iubito.

– Îți pare bine c-am venit?

– Sigur că sunt fericit, Jan!

– Dacre, munca ta înseamnă foarte mult pentru mine. Altfel te-aș fi convins să lași totul în urmă și să vii cu mine.

– Iar acum, soțul tău încercă să distrugă tot ce am reușit să clădesc în anii aceștia.

– Nu cred că va putea... nu trebuie să poată... este de neconceput!

– M-am gândit că nu are ce face, dar după felul în care au pus la cale totul în seara asta am început să mă îndoiesc. Este contabilul lui Fairday și nici unul din ei nu are scrupule. Eu trebuie să dovedesc că totul a fost o înscenare, dar cum? Crezi că mi se va da mie crezare? Va fi cuvântul lor împotriva cuvântului meu!

– Dar majordomul tău știe că nu voiai s-o vezi pe miss Fairday!

– Da, dar când a deschis ușa a văzut-o agățată de gâtul meu, iar soțul tău i-a cerut să fie martor.

– Este incredibil că la acest Consiliu al Medicilor se va lua hotărârea de a te elimina după munca pe care ai depus-o, rezultatele pe care le-ai obținut.

– S-au mai văzut cazuri de medici, cu o reputație mai bună decât a mea. Regulile sunt foarte stricte, iar dacă soțul tău dovedește că am încercat să fac dragoste cu miss Fairday împotriva voinței acesteia, sunt terminat. Mai este și celebra ta soacră. Va fi gata oricând să jure că am profitat de tine la Tanger. Aceasta nu este o acuzație prea gravă, întrucât nu ești pacienta mea, dar este totuși o acuzație.

– Dar eu voi spune adevărul!

– Iubita mea, lumea nu mai prețuiește inocența. Odată stârnit, scandalul nu va mai putea fi oprit.

– Da, tu știi mai bine.

– Eu am observat că această Sonia este periculoasă, dar nu mi-am imaginat că este și lipsită de scrupule.

– Vechea problemă, Dacre, femeia căreia nu i se dă atenție. Dar dacă voia să se căsătorească tocmai cu tine?

– Da, mi-a oferit în seara asta această posibilitate de scăpare, dar am refuzat-o categoric. Nu i-am lăsat nici cea mai mică speranță; singura femeie cu care vreau să mă căsătoresc ești tu, iubita mea.

Jan îi repetă fiecare vorbă rostită de Guy ; Dacre începu să străbată încăperea cu pași mari.

– Este evident, zise el, că a fost o înscenare. Va declara că a sosit aici să-și caute soția și m-a găsit asaltând-o pe Sonia Fairday.

Jan simțea că obrajii încep să-i ardă.

– Este cea mai urâtă mârșăvie! exclamă ea. Îmi este rușine, Dacre, și nu vreau ca numele și reputația ta să fie pătate.

– Iubita mea, nu trebuie să-ți fie rușine. Ești măritată cu acel individ, nu ai ce face! Ce mult mi-aș dori ca lucrurile să stea altfel! Nu am ce face; voi aștepta până mâine și voi suporta rigurile.

– Dar reputația, munca ta de până acum! Nu se poate șterge cu buretele!

– Voi încerca desigur să mă apăr.

– Și dacă totuși vor câștiga?

– Va fi sfârșitul carierei mele de medic. Nu voi putea practica meseria pe care o iubesc.

Jan păli.

– Dacre, asta nu se poate întâmpla!

– Munca era totul pentru mine; desigur, până te-am întâlnit.

– Nu-mi pot imagina cum va fi să fii lipsit de munca pe care o iubești.

Dacre încercă să-și imagineze și simți un gust amar. Își plimbă privirea spre laborator... locul pe care-l iubea cel mai mult, în care-și desfășura cercetările. Revedea fiecare pahar fiecare sticlută etichetată, microscopurile, aparatele cu raze X, tot instrumentarul.

Se gândi apoi la spitalul de oftalmologie în care opera de trei ori pe săptămână. Acolo dăruia ce avea mai bun. Gândul

îi zbură apoi spre clinica din strada Manchester unde își interna pacienții operați, care-i dădeau telefoane zilnic, spunându-i despre progresele lor. Numele de Cheniston însemna ceva. Era cariera lui.

Dar și dragostea acestei femei era importantă. Dragostea unei femei ca Jan. Când o ținea în brațe uita de tot și toate. Pasiunea pentru ea era ca un drog de care avea nevoie acum. Ea, singura femeie din din viața lui, avea puterea de a-i distra gândul de la cariera sa aflată în pericol. Ce mai însemna pierderea renumelui și periclitarea carierei dacă o avea pe Jan?

O dorea cu mai multă intensitate decât dorise orice altă femeie din viața sa. Se îndreptă spre ea:

– Jan, iubirea mea... ești atât de tânără și frumoasă... te iubesc mai mult decât orice pe lume...

– Dacre și eu te iubesc cu disperare, dar ce se va întâmpla?

– Nu știu, nu întrezăresc nici o speranță.

– Iar eu consider că nu este cinstit ce ți-am făcut! N-ar fi trebuit să vin aici, mai ales atât de târziu. Trebuia să mă gândesc la tine implicat în acest scandal.

– Iubita mea, nu mă vor învinge atât de ușor!

– Iar eu nu trebuie să-ți îngreunez situația cu prezența mea. Trebuie să plec, să plec, repeta ea, tremurând în brațele lui.

– Nu, Dumnezeule, unde vrei să te duci? Vrei să te întorci la acel individ? N-ai suferit destul? Jan, nu te pot lăsa să pleci! Ai venit la mine pentru că aveai nevoie de mine. De ce să nu fim împreună?

Ea îl privi cu ochii ei mari strălucitori.

– Sunt atâtea motive pentru care n-o pot face... numele tău reputația, cariera...

– Ce contează asta, iubito? Te iubesc din tot sufletul, nu vreau să te las să te întorci la bruta aceea!

Ea tremură la pieptul lui. Din toată inima își dorea să rămână cu el. Era nemaipomenit să știe că el o iubea, c-o voia aproape.

– Nu, Dacre nu pot rămâne... gândește-te la binele tău...

– Jan, este mai mult decât pot suporta să te trimit înapoi la soțul tău. Nu mai sunt un doctor care luptă pentru reputația sa, ci un bărbat îndrăgostit, nu pot suporta să te pierd din nou.

– Nu voi pleca ... dacă ai nevoie de mine. Te iubesc din toată inima!

– Dragostea mea, vom pleca în străinătate, chiar în Maroc, dacă vrei. De ce să-l mai suporti pe Royter? Iar cariera mea este nimic fără tine, Jan.

Ea nu mai spuse nimic pe moment. Îi simți buzele, simți căldura lui, pasiunea lui care i se transmitea ca un torent.

El nu voia s-o lase să se întoarcă la Guy. Nu voia ca ea să mai sufere. Dar poate dacă ea ar rămâne, a doua zi, Dacre ar regreta c-o oprise și ea n-ar putea îndura asta. Dragostea lui era prea importantă pentru ea ca s-o piardă!

– Nu, Dacre, este o nebunie, nu pot rămâne, trebuie să plec.

– De ce, Jan?

– Cunoști toate motivele, la fel de bine ca mine. Dacă voi rămâne aici, toată lumea va crede că Guy a avut dreptate, mai degrabă aș muri decât să fiu cauza destituirii tale.

El tăcu o clipă. O privi cu ochi obosiți, dintr-o dată descurajat, fără argumente.

Dacre știa că Jan are dreptate; era o nebunie să afirme că nu conta decât dragostea. Iar când va dispărea pasiunea, căci indiferent de intensitatea iubirii dintre un bărbat și o femeie, apare și momentul în care se ajunge la sațietate, atunci el, invariabil, va dori să lucreze din nou.

– Dacre, spune-mi ceva, înțelegi că vreau să plec acum tocmai pentru că te iubesc?

– Iubito, înțeleg de ce nu vrei să rămâi. Pentru că ești cea mai minunată și lipsită de egoism femeie din lume. Mă faci să-mi fie rușine..

– De ce?

– Pentru că nu sunt nici pe jumătate la fel de curajos sau puternic...

– Știi că mi-aș da și viața pentru a fi a ta, Dacre.

– Iar eu mi-aș da viața pentru ca să te pot păstra!

– Dar asta ar însemna sfârșitul carierei tale!

– Presupun că da.

– Iar eu nu te pot ajuta, Dacre; nici măcar nu pot depune mărturie împotriva soțului meu să dovedesc înscenarea.

– Va trebui să lași asta în seama mea, mă voi descurca în felul meu.

Se sărutară din nou cu pasiune, conștienți că timpul trecea, că vor urma momente și despărțiri dureroase.

– Iubita mea, ce-aș putea să-ți spun? Cum să te fac să înțelegi ce mult înseamnă dragostea ta pentru mine? Că te știu alături de mine?

– Te iubesc, asta este tot ce-ți pot spune.

– Și eu te iubesc, dar simt că nu trebuie să te las să ajungi din nou la acel ticălos.

– Nu mă poate atinge cu nimic. De fapt, în seara asta plecarea mea a fost un gest de revoltă. Jan îmi povestește discuția cu Guy, dar nu și faptul că fusese lovită. De acum încolo, mă voi comporta cu ei, așa cum se comportă ei cu mine.

– Aș vrea să cred, iubita mea, că acele două fiare nu te vor înrăi și că vei rămâne mereu așa.

– Cred că nu este bine să vin să te mai văd.

– Din păcate, ai dreptate, dragostea mea.

– Va trebui să ne luăm rămas bun.

– Da, iubito, dar nu mă lăsa să te strâng în brațe, nici să te sărut la despărțire. N-aș putea să-ți mai dau drumul.

Dar în timp ce-i ținea haina, Dacre simți parfumul ei drag, parfumul femeii iubite, și i se făcu rău conștientizând că-o va pierde. Vor urma momente grele pentru amândoi.

– Ai avut multă dreptate, Dacre, când mi-ai spus la Tanger că suntem cu toții sclavi. Este ridicol că trebuie să trăim într-o lume care se vrea civilizată dar care nu ne ajută să ne rupem lanțurile sclaviei.

– Așa este, întări Dacre.

Privind-o și văzând cum lacrimile încep să i se rostogolească pe obraji, el constată că Jan părea un copil. Un copil nefericit, care plângea neputincios. Dacre lăsă să-i cadă haina și pălăria ei și o prinse în brațe.

Capitolul 19

Următoarele două luni au fost cele mai grele din viața lui Jan. Mai întâi iunie, care de obicei îi aducea bucurie prin bogăția și varietatea de flori, apoi iulie cu căldura excesivă. Vara era cel mai vesel anotimp, pentru că însemna mult soare și cântec de păsărele; câmpii pe care holdele începeau să se coacă, apusuri minunate de soare.

Dar de data asta, vara rămase ca un anotimp întunecat în amintirea lui Jan. Traversă o vară tristă, sterilă, când dragostea era dezolantă, în agonie; a fost un sezon întunecat, dificil, în care încercă să trăiască sub același acoperiș cu un bărbat răspunzător de dezastrul celui mai grozav bărbat pe care-l cunoscuse vreodată; nopți după nopți avea insomnii, iar dimineața se confrunta cu convingerea că se întâmplase ceva foarte rău, care se lega de figura lui Dacre; apoi amintiri mai mult sau mai puțin plăcute.

Cu două luni în urmă, când părăsise casa lui Dacre revenind la soțul ei o făcuse cu convingerea că nu va mai putea suporta mult timp. Îi era aproape imposibil să îndure durerea de a fi despărțită de Dacre, tocmai când el avea mai multă nevoie de dragostea, apropierea și înțelegerea ei. Era conștientă că și el suferea din cauza despărțirii și nu îndrăznea să-i scrie măcar un cuvânt sau să-i dea vreun semn că are nevoie de ea. Jan nu se temea că Dacre ar fi uitat-o. Acea oră petrecută cu el, dragostea disperată pe care o simțeau unul pentru celălalt, era mai puternică decât ei doi.

Dar ei nu-i era de ajuns să-și spună că exista o astfel de dragoste. Voia să fie cu el, să-i dovedească dragostea ei clipă de clipă. Iar această dorință deveni mistuitoare când acuzațiile lui Guy împotriva lui Dacre deveniră publice.

Nu se mai putea gândi la nimic altceva, ci numai la cele întâmplare după ce îl părăsise pe Dacre revenind în casa din Gloucester Road.

Fiind prea pasionată și îndrăgostită de Dacre, nici nu-i mai păsase de ce va spune soțul ei. De fapt el nici nu comentă în vreun fel întoarcerea ei. Era obsedat de ideea răzbunării. Cu toate acestea răsuflă ușurat când văzu că Jan s-a întors. Poate se gândise vreo clipă la posibilitatea ca ea să nu mai revină. Iar el o voia... poate numai pentru a n-o lăsa să fie a lui Dacre Cheniston.

– Am știut eu că Dacre nu te va opri acolo, șuieră el satisfăcut.

Ea se întoarse spre el îl privi lung și-i spuse lucruri pe care, cu două zile în urmă n-ar fi îndrăznit să le rostească. Îl insultă, numindu-l mincinos, laș, îl acuză că înscenase totul cu ajutorul Soniei.

Guy o lăsase să vorbească, mulțumindu-se să ridice din umeri din când în când. Era convins că Jan va obosi de vorbit apoi se va calma și lucrurile vor reîntra pe făgaș.

Dar Jan, care nu trăia decât pentru a-l apăra pe Dacre, continuă în aceeași idee și în zilele care urmau. Nu mai suporta să fie supusă, politicoasă. Îi spuse cu franchețe lui Guy că nu va mai sta mult cu el, pentru că voia să aibă o viață separată de a lui; că niciodată nu va mai fi ce a fost – adică o sclavă civilizată. Îl ura și îl disprețuia pentru ce-i făcuse lui Dacre și nu-l va uita cât va trăi pentru asta.

„N-aveai dreptul, nici justificarea să faci asta“ îi repetase ea în următoarele două săptămâni. Iar el nu ți-a făcut nimic pentru ca să merite ura asta. În afară de incidentul cu Sonia, nu știu ce justificări mai poți aduce: n-a încercat să mă ia de lângă tine, iar eu am făcut totul pentru a fi o soție bună.

Guy avea mereu același răspuns:

– Draga mea, te înșeli. N-a fost o înscenare. Și nici nu este o vendetă personală. Mai precis, nu este vendeta mea, ci a Soniei. Am acționat în numele ei.

Jan consideră că era inutil să argumenteze. Era convinsă că Guy nu ar fi cedat.

Față de soacra sa care credea fiecare vorbă rostită de fiul său, Jan păstra o atitudine rece și rezervată cu care chiar și teribila ei soacră nu se putea obișnui. Acesteia nu i se dădea șansa s-o tachineze pentru că imediat ce deschidea gura, Jan părăsea încăperea. În acest fel pentru moment, atât mama cât și fiul o lăsară în pace. Dar era o victorie care nu-i aducea nici o bucurie. Nicicând nu fusese mai nefericită, de fapt.

Nu știa ce se întâmplase în ziua în care Dacre compăruse în fața Consiliului Medicilor. Tocmai de aceea lucrurile i se păreau și mai complicate, mai greu de suportat.

Guy nu-i spusese nimic. Avea o plăcere deosebită s-o vadă frământându-se din cauza lui Cheniston. Era evident că Jan suferea în tăcere. Dar, după părerea lui, ea nu avea dreptul să sufere.

Jan simțea că se mișcă în întuneric, în imposibilitate de a face ceva pentru Dacre.

Află din întâmplare ziua în care Dacre trebuia să compară în fața consiliului și locul în care se ținea ședința. Se duse în locul acela de câteva ori în ziua respectivă, dar nu reuși să-l zărească pe Dacre, și nici nu voia să fie văzută acolo pentru a numai turna gaz pe foc.

Apoi apărură primul articol într-un ziar. Îl văzu dis-de-dimineată, înainte ca Guy sau mama lui să se fi trezit. Lividă, ea parcurse rândurile despre Dacre Cheniston, care constituia unul dintre cele mai suculente scandaluri din ultima vreme.

„Cunoscutul oftalmolog Dacre Cheniston nu mai poate profesa ca urmare a violării intimității unei paciente, frumoasa miss Fairday, o bogată moștenitoare....“

Jan citi titlu după titlu... rapoarte abominabile, la care se adăugau exagerările ziariștilor. Paragrafe întregi care acopereau de rușine numele îndrăgit de ea. Dovezi crude împotriva unui bărbat care se dăruise trup și suflet meseriei sale, care nu făcuse în viață nimic de care să-i fie rușine.

Începu să tremure violent în timp ce scana ziarele. Era îndurerată pentru Dacre dar și furioasă împotriva lui Guy, care făcuse totul posibil. El și Sonia Fairday. Se întrebă cum va putea să citească Sonia aceste rânduri, știind că săvârșise o crimă. De fapt, atât ea cât și Guy erau doi criminali. Era un atac impardonabil asupra unui om care nu le făcuse nimic...

Dacre se apăraseră, desigur. Dar îi fusese greu să demonstreze că Sonia Fairday era o sexmaniacă, o femeie isterică. Ea era sprijinită de Guy Royter cu partea sa de povestire. Și chiar și bătrânul Fairday fu atras în această poveste, luându-i desigur partea fiicei sale. Bietul om nu avea nimic personal cu Dacre, ba chiar îl plăcea.

Erau paragrafe lungi care conțineau declarația Soniei și ale lui Guy.

Sonia cu un aer nevinovat comunică auditoriului că se dusesese în seara aceea la un consult pentru că simțea o durere acută de ochi, după purtarea ochelarilor prescriși de Cheniston. Apoi derulă povesea violării intimității. Guy

confirmă spusele ei adăugând chiar că la Tanger, Cheniston procedase la fel cu soția sa, care nu-l încurajase defel. Iar mama lui îi întărea spusele. Dacre continuase cu asaltul și după întoarcerea la Londra.

Dacre negă totul. Dar dovezile celor doi erau prea puternice; un medic nu avea voie să dea frâu liber pornirilor sale. Dacre fu găsit vinovat că atentase la pudoarea pacientei sale Sonia Fairday, lucru neadmis de lege. Se hotărî eliminarea lui din Registrul Medical.

Jan rămase cu fața ascunsă în palme, murmurând într-una:

– Doamne, nu este posibil! Nu este posibil! Nu trebuie să se întâmple asta!

Tremura violent când Guy și mama sa sosiră în încăpere. Jan reuși să se controleze, nu scoase o vorbă în timp ce soacra și soțul ei luară micul dejun. Îl privea pe Guy cu ochii arzând, conștientă de satisfacția tipărită pe figura lui. Ar fi vrut să-l poată ucide.

Guy vru să spună ceva despre Dacre, dar văzându-i figura împietrită se abținu.

Dar doamna Royter o privi pe Jan și cotcodăci:

– ... dragul tău doctor Cheniston, a fost eliminat din Registrul Medical! A primit ce i se cuvenea! Nu va mai practica medicina în țara asta vreodată... este terminat, nu-i așa, Guy?

– Ei, ar mai putea face câte ceva, ca toți cei de teapa lui, cărora li s-a ridicat permisul de liberă practică...

Aici Guy se opri. Jan sări de pe scaun. Lăsa mâncarea neatinsă și trânti ușa după ea.

– Și ea a primit ce i se cuvine, spuse doamna Royter.
Guy împinse ceașca de cafea din fața sa.
– M-am săturat de toată porcăria așa, murmură el.
– Ba din contră, ar trebui să fii mulțumit. Ai făcut ce-ai vrut cu Cheniston.

Guy rămase cu ochii ațintiți asupra unui șervet de pe masă. La naiba, nu era prea plăcut pentru el să știe că Jan era informată de tot ce pusese el la cale.

Cu toate acestea, era mulțumit că se răzbunase pe Cheniston. Îl urâse dintotdeauna, fusese gelos pe el, iar Sonia fusese pionul principal.

Sonia era acum îndrăgostită de un alt bărbat, un conte italian, care-i oferise inima ca și vilele sale din sudul Italiei.

Guy știa că o femeie rea este de zece ori mai rea decât un bărbat și acum avea confirmarea. Nu mai avea rost să i se alăture mamei sale în bucuria ei. De aceea, când aceasta reîncepu se ridică și părăsi încăperea.

O găsi pe Jan în dormitor.

– Plec la birou, Jan, îi spuse el.

Ea nici măcar nu se întoarse să-l privească.

– La revedere, îi spuse ea.

– Asta este tot ce-mi spui, Jan? Nu mi-ai acordat atenție de câteva săptămâni.

– Și de ce aș face-o? Ce-ai făcut pentru a merita un comportament civilizat din partea mea?

– Uite ce este, Jan, nu mai tolerez situația asta, ești soția mea și...

– Cât mi-aș dori să nu fi fost așa! explodă ea. Mi-e rușine de numele pe care-l port! Guy știi că ai făcut totul pentru ca Dacre să fie eliminat din Registrul Medical. Și ai reușit. Dar nu te mai obosești să-mi explici că tu și Sonia n-ați pus totul la cale. Ați ruinat un om nevinovat și mă tem că nu ai procese de conștiință. Vei fi pedepsit cumva, cândva.

Nu vei scăpa.

Guy, roșu la față, trecea pălăria dintr-o mână în cealaltă.

– Vorbești prostii, Jan, murmură el. Consiliul l-a găsit vinovat.

– Pe baza dovezilor false, aduse de tine și Sonia.

– Și ce vei reuși dacă vei persista în aprecierile tale?

– Eu cred în Dacre și el știe asta!

– Mai rămâne să fugi cu el! o sfidă Guy. Cu un oftalmolog care nu are dreptul să-și practice meseria.

Jan veni mai aproape de el, sfidându-l:

– Ascultă-mă, Guy, dacă ar fi posibil, l-aș urma până la sfârșitul lumii, indiferent dacă poate practica sau nu... aș dori să trăiesc cu el așa ostracizat cum va fi, decât să rămân soția unui așa numit cetățean onorabil ca tine! Dar nu voi pleca la el numai pentru a nu justifica afirmațiile făcute împotriva lui...

Știi că în timp Dacre va reuși să se ridice din nou; profesia înseamnă totul pentru el. Și pentru mine. Dar tu, o minte îngustă nu poți înțelege asta.

Jan se opri aici, izbucnind în lacrimi.

– Jan, uite ce e...

– Te rog să pleci mai repede! Mai repede!

El plecă ridicând indiferent din umeri. Iar ea plânse toate lacrimile adunate de atâta timp. Erau lacrimi de durere pentru Dacre, nu pentru ea. Dacre, al cărui nume fusese târât în noroi. Dacre care nu va mai putea opera vreodată, care nu va mai putea da consultații.

Îl vedea cu toată amărăciunea pe figură. Jan nu mai putu să îndure. Își puse pălăria și paltonul și se duse să-i telefoneze. Trebuia măcar să-l audă și nu putea folosi telefonul din apartament.

Capitolul 20

Se îndreptă spre stația de metrou și intră într-o cabină telefonică. După ce formă numărul lui Dacre auzi semnalul ocupat. Apăsă pe butonul „redial“ dar la fel se întâmplă. Închise și-și recuperează moneda de patru pence. Urmări câteva clipe lumea care intra și ieșea din stația de metrou; toți se îndreptau spre muncă, tineri, mai puțin tineri, săraci, fericiți nefericiți, fiecare cu existența sa.

Jan îi privi absentă cum treceau pe lângă ea, umbre pe un orizont pe care nu-l va mai vedea probabil niciodată. Ca niște păpuși ale sortii, trase nu se știe de cine de sfori, făcute să execute ordinele nu se știe cui.

Se întrebă câți din acești oameni erau fericiți. Câți iubeau și erau iubiți la rândul lor.

O femeie bătrână cu un coș de flori veni lângă cabinele de telefon și se așează pe un scaun. Jan se bucură pentru câteva clipe de frumusețea și varietatea florilor.

Un bărbat îmbrăcat într-un costum elegant, de afaceri, se opri să-și cumpere o garoafă. O fată, părea dactilografă, îmbrăcată într-o rochie de bumbac cu o beretă roșie pe cap, se opri să privească și ea florile. Dar nu cumpără nimic și plecă pe drumul ei. Poate că nu avusese bani nici pentru a-și permite o floare. Jan se gândi: „florile ne aduc bucurie în viață. Cei mai mulți dintre noi le privesc... le doresc... dar trec mai departe pentru că nu și le pot permite.”

Formă din nou numărul lui Dacre. Ardea de dorința de a-i vorbi. Oare era acolo? Chiar el vorbea la telefon?

În clipa următoare auzi vocea atât de dragă.

– Alo? Cine este?

Jan duse receptorul la inimă lipindu-l strâns.

– Tu ești... domnule Cheniston?

– Jan! exclamă el.

– O, Dacre! Începu ea dar uită imediat tot ce plănuise să-i spună.

– Draga mea, unde te afli?

– În stația de metrou Gloucester.

– Mă bucur să-ți aud vocea!

– O, Dacre, am simțit că trebuie să-ți telefonez. Să aflu ce simți.

– Nu sunt într-o stare prea bună, după cum poți să-ți imaginezi.

– O, dragul meu, când am citit ziarele de dimineată....

– Da, au reușit să facă ceea ce și-au promis și au fost mai credibili ca mine. Este abominabil! Cei de la Consiliul Medicilor au procedat așa cum au găsit de cuvință. Cred că au

avut și unele îndoieli. Dar relatarea Soniei coroborată cu a soțului tău, a fost prea concludentă, iar majordomul meu nu mi-a fost de prea mare folos. Mă gândesc chiar că a fost mituit de Royter. Nu mi-a rămas nici o portiță de scăpare.

– Dacre, nu pot suporta ideea că soțul meu a pus la cale mârșăvia asta.

– Nu-ți face probleme, tu nu ești implicată. De fapt nici nu te consider ca făcând parte din familia Royter. Îmi aparții, Jan, cred că ești conștientă de asta.

Jan închise ochii. Palmele i se umeziră de emoție. Dacre simțea la fel ca ea!

– O, da, rosti ea dintr-o suflare. Știi că sunt a ta, Dacre! Așa gândesc și eu.

– Iubita mea, nu știu dacă este bine că purtăm această discuție, dar presupun că nu suntem ascultați. De fapt, ce mai contează ce se discută? Toată lumea mă consideră un afe-meiat fără caracter, cu care o femeie decentă nu poate rămâne singură în cabinet de teama de a nu fi asaltată. Cu toate acestea, să știi că te iubesc din tot sufletul și te voi iubi până la moarte.

– Iubitule, nu ești vinovat, eu știu asta și continuu să cred în tine. Dar nu trebuie să lași asta să se întâmple, Dacre, trebuie să lupți în continuare, nu știu cum, dar trebuie să lupți.

– Iubita și loiala mea, Jan! Tu îmi insuflă curajul de care am nevoie, credința și iubirea ta sunt cele mai teribile tonice de care aveam nevoie în aceste momente. Sunt convins că adevărul va ieși cumva la lumină, într-o zi.

– Și eu cred asta, iubitele. Tocmai din această cauză n-am venit la tine, sunt conștientă că ți-aș face un rău și mai mare, cu toate că sufletul îmi spune să alerg în brațele tale. Înțelegi de ce nu vin?

– Da, dragostea mea, înțeleg. Dar la tine acasă cum stau lucrurile?

– Pot suporta orice acolo. Pentru tine îmi fac probleme.

– Mi te amintesc în rochia aceea înflorată stând aici, lângă biroul meu, cu ochii tăi mari, strălucitori. Spune-mi, iubita mea, cu ce ești îmbărcată în dimineața asta, vreau să mi te imaginez...

– Port o rochie verde cu un guler de organdi, cu mâneci scurte.

– Tu întotdeauna arăți minunat, iubita mea.

– Mai port o pălărioară de pai și...și...

– Iubita mea, nu cumva plânger? N-o face Jan, vreau ca dragostea mea să te facă fericită.

– Încerc să nu fiu tristă, iar iubirea ta mă face cea mai fericită femeie din lume. Dar tu ce vei face de acum înainte?

– Nu știu, deocamdată. Probabil voi închide casa; sunt asaltat de reporteri cărora nu vreau să le dau ocazia să mă fotografieze prea mult!

Jan nu mai suporta această conversație care aducea a discuție între doi adolescenți îndrăgostiți care nu se puteau vedea din cauza restricțiilor ce le erau impuse. Voia să-și imagineze că erau fericiți împreună, că toată lumea era a lor.

Dar îl auzi pe Dacre spunând:

– Iubito, trebuie să închid; sună cineva la ușă cu disperare. Aștept multă lume...

– Înțeleg zise ea. Ar fi vrut să-i strige; nu te duce! se simțea îngrozitor știind că o vreme nu – va mai auzi glasul. Rămas bun, iubitele, ai grijă de tine și amintește-ți că mă gândesc numai la tine.

– La revedere iubito, zise Dacre și închise.

Fusese un rămas bun formal și Jan realizează că intrase cineva în încăpere.

Părăsi cabina telefonică tremurând. O durea capul, ochii îi ardeau. Căută batista cu gesturi disperate de parcă ar fi fost soluția ei de viață.

Poate nu va mai putea să vorbească niciodată cu el la telefon. Iar el nu avea cum să ia legătura cu ea. Își închidea casa și urma să plece, nu se știe pentru câtă vreme. Iar ea se întoarcea în apartamentul care devenise un fel de închisoare pentru ea. Ieși din stația de metrou și privirea i se opri pe o plancardă pe care scria: “renumitul chirurg oftalmolog Dacre Cheniston a fost eliminat din Registrul Medical.”

Începu să tremure și mai tare. Simți nevoia să smulgă acea plancardă de pe perete, s-o strivească sub picioare. Ar fi vrut să adune toate ziarele care scriau despre Dacre, să le ardă cu mâna ei... Iar pe Guy ar fi vrut să-l facă să sufere așa cum suferea Dacre... să rămână fără slujbă. Pe Sonia ar fi vrut s-o bată, s-o facă să realizeze răul făcut iubitului ei. Suferea din toată inima alături de iubitul ei Dacre pentru nedreptatea care i se făcuse.

De cum intră în apartament o găsi pe soacra sa cu două doamne în salon, la ceai.

– Draga mea, spuse una din ele, ce interesant... cazul Cheniston. Ce inițiativă lăudabilă a avut fiul tău să-l demaște!...un astfel de medic să abuzeze de o tânără venită la el pentru consultație...

Jan o privi cu ură pe femeia respectivă și ieși din încăpere. Plecă din nou pe stradă pentru că nu mai suporta să stea între patru pereți cu acele bătrâne cârtitoare. Se duse în Hyde Park și rămase acolo până la apusul soarelui cu gândul la Dacre și dragostea lor lipsită de speranță. Simți razele soarelui, dar căldura lor nu avea efect asupra ei. În cele din urmă, se îndreptă spre casă pentru că nu mai putea rămâne în parc; era vremea când acolo se aflau doar îndrăgostiții.

Îl găsi pe Guy acasă. El se arătă foarte amabil, păru chiar îngrijorat pentru că era prea palidă și trasă la față, ba chiar îi aduse și o sticlă de șampanie. Apoi, văzând că n-o poate impresiona cu nimic, o invită să cineze la un restaurant, lucru pe care nu-l făcea prea des. Apoi îi oferă un ziar de seară și o invită la un spectacol, lăsând-o pe ea să aleagă.

– Nu te mai obosi să-mi acorzi atâta atenție, Guy, s-ar putea s-o superi pe mama ta.

Jan se uită cu ură la bătrâna doamnă Royter care tricota înbufnată că fiul ei acorda atâta atenție soției.

– Nu fi atât de urâcioasă, Jan. M-am săturat de atmosfera apăsătoare din casă. Să ne împăcăm, să luăm totul de la început.

– Noi doi nu vom lua nimic niciodată de la început, îl opri Jan dar în clipa aceea privirea îi căzu pe un titlu de ziar care spunea: „Doctorul Cheniston părăsește orașul.“

– Asta, zise ea arătând spre ziar ar trebui să te facă să-ți fie rușine și să nu mai îndrăznești să-mi vorbești de un alt început, zise ea aruncându-i ziarul în față. Apoi, se duse în camera sa.

După o vreme, Guy veni după ea. Jan se culcase, dar nu apucase să adoarmă.

El o privi o vreme, furios că nu răspunsese la nici unul din eforturile lui de a se purta frumos cu ea. Și toate astea din cauza blestematului de oftalmolog! Observă că era atât de tânără și fragilă, așa cum dormea cu un braț sub cap! Simți c-o dorește în pofida săptămânilor de separare în care dormise în camera pentru oaspeți. Dar chiar și acum Cheniston ieșise învingător, cu toate că se afla în dizgrație.

Jan deschise ochii și-l văzu.

– Ce dorești? întrebă ea.

– Aș vrea să-ți vorbesc, Jan.

– Este prea târziu pentru discuții! Aproape adormisem.

–Acum câteva săptămâni la ora asta, abia plecai la Cheniston.

– Știi ce, Guy? Noapte bună! Nu mă obosesc să-ți răspund!

– O, nu, să nu-ți imaginezi că seara se va termina așa! Nu accept să fiu tratat astfel. Ești soția mea, trebuie să-ți mai amintesc?

– Am uitat de mult cum este să fii soția unui bărbat care știe să se poarte! Sau nu cumva mămica ți-a dat voie să fii cu nevasta în seara asta?

Guy o prinse cu brutalitate de încheietură.

- Te rog să-mi dai drumul numaidecât!
- Jan, simți nevoia să te lovesc din nou?
- Aș prefera să mă lovești, numai să nu mă săruți!
- Chiar așa, Jan?

Guy o sărută cu forța. Dar Jan nu putea suporta să facă dragoste cu el, mai ales acum. Acest bărbat care era soțul ei, care o posedase fizic, nu-i va putea poseda niciodată inima și sufletul; acestea îi aparțineau lui Dacre. Și chiar dacă nu se putea duce la el să trăiască alături de el, își va păstra și trupul tot pentru el. Îi va fi credincioasă lui Dacre până la sfârșitul vieții. Pe Guy îl va urî din răspuțeri pentru crima comisă împotriva omului pe care îl iubea ea. Îl împinse cu violență pe Guy și alergă la ușă.

– Dacă mă mai atingi vreodată, mă duc în camera mamei tale și stau acolo, îl amenință ea.

– Nu ai ce căuta în camera mamei, de ce vrei s-o necăjești? Dacă ai fi fost o soție bună pentru mine...

– Am fost cea mai bună soție, Guy, la începutul căsniciei noastre, dar pe tine te-a interesat doar să ai grijă de mama ta și să cumperi ceasuri de mână a doua.

– Îmi reproșezi și acest hobby nevinovat?

– Nu, regret doar că ultimele tale acțiuni n-au fost așa de inocente precum colecția de ceasuri.

Jan îl scoase afară din încăpere, încuie ușa și se culcă la loc. Nu putu să adoarmă foarte mult timp.

Nu era ceva neobișnuit să fie deranjată toată noaptea de ticăitul sau sunetul ceasurilor din apartament. Între ele era o

diferență de un minut sau două, ceea ce duce la acel ding-dong total confuz, nemuzical și enervant. Ding-dong... ding... dong...

Le vedea pe toate...erau cel puțin treizeci risipite prin toate camerele, ceasuri bătrânești, ceasuri cu pedestal de mahon, de nuc, de stejar, unele erau de valoare, altele nu, dar toate erau dovezi ale acestui hobby pe care Guy și-l dezvoltase în timp. În principiu, aceste ceasuri ar fi trebuit să constituie ceva prietenos, dar trăind în preajma lui Guy și a mamei acestuia o făceau să simtă repulsie față de ele. I se părea că fiecare din ele spune cam așa: “nu poți scăpa... nu poți scăpa... nu poți scăpa, oricât ai vrea...pentru ca toate să sfârșească într-un râset diabolic.

Jan era conștientă că nu ceasurile erau de vină, ci starea ei nervoasă. În noaptea asta sunetul ticăitului acestor ceasuri o scotea din minți. Parcă-l și vedea pe Guy privind-o din spatele acelor. Le acorda ceasurilor mai multă atenție decât ei!

Jan realizează că nu mai putea rămâne în acel apartament. Și-ar fi pierdut mințile foarte curând. Trebuia să scape, să se separe de Guy chiar numai pentru o vreme. Acum, pe lângă faptul că nu-l iubea, îl mai și disprețuia. Guy îi făcuse rău lui Dacre și astfel o rănisese și pe ea. Nu-i va mai fi posibil să trăiască alături de el. Imediat gândul îi zbură la Maroc. Tanger! Se va duce acolo, unde-l cunoscuse pe Dacre. Mai rămânea, desigur, problema banilor; avea o sută de lire lăsate moștenire de un unchi și-i ținea la bancă pentru zile negre. Iar acum trăia cele mai negre zile din viața sa. Va face orice să scape de Guy și mama sa.

Se trezi devreme când nici nu se luminase de ziuă, și începu să-i scrie lui Dacre. Era prima scrisoare către el, poate și ultima. Îi mărturisea dragostea ei, îi spunea că pleacă și că se va gândi la el mereu.

„Nu pot veni la tine, nici face nimic pentru tine, scria ea, dar să știi că inima mea îți aparține pentru totdeauna.“

Scrise adresa lui Dacre și se duse din nou în pat pentru a-l evita pe Guy.

Câteva ore mai târziu, își scotea banii de la bancă și reținu un bilet pentru Maroc la vaporul care pleca peste două zile.

Nu voia să-l mai vadă vreodată pe Guy, așa că rămase peste noapte la Southampton. Peste douăzeci și patru de ore pleca. Realiză că fugea nu numai de Guy ci și de Dacre.

Capitolul 21

Ziua în care i se anulă dreptul de a practica oftalmologia, fu o zi neagră pentru Dacre. Profesia lui ajunsese într-un punct mort, datorită ziarelor care răspândiseră acele teribile minciuni lansate de Guy Royter și Sonia Fairday.

El, Dacre Cheniston, al cărui scop în viață fusese să-și construiască o carieră solidă chiar de la terminarea Oxfordului. Nu știa ce va face acum, dar se va descurca.

Nu-i mai rămăsese nimic în afară de Jan. Iar ea nu-i putea aparține în totalitate. Avea doar amintirea ei, a dragostei ei, credinței ei, care să-l ajute să nu se înece în aceste ape tulburi.

După o noapte fără somn, se sculă mai devreme ca de obicei, se duse în sala de consultații unde asistenta îi lăsa scris programul zilei. Nici una dintre orele scrise nu va fi păstrată, nici o programare nu se va mai respecta. După ce-și privi programul pe ziua respectivă rupse furios pagina. Ușile spitalelor îi erau închise de acum, nimeni nu-l mai voia, nu mai avea nevoie de el.

Doamne cu nume răsunătoare ca lady Angmering care-l consultau regulat, se retrăseseră cu multă grație. Și nu le putea învinui.

I se părea imposibil ca în dimineața asta să nu pornească spre spital în Daimlerul său decapotabil, unde să-și îmbrace halatul, să-și pună masca de chirurg. Cu o zi în urmă examinase o serie de pacienți... de astăzi nu-i va mai vedea. Altcineva va prelua cazurile sale.

Nu scrisese nici o scrisoare; nici nu avea nimic de spus nimănui. Simțea doar dorința de a o găsi pe Sonia Fairday pe care s-o ucidă cu mâna lui, apoi pe Guy Royter.

Consiliul făcuse ceea ce crezuse că era mai bine... la fel ca toți prietenii săi...dar fără folos.

Asistenta sosi pe la nouă. Era o femeie plăcută, care îl trata cu mult respect. Cu toate acestea, nu se hazardă să-i spună că rămâne alături de el pentru că trebuia să-și câștige propria existență.

Iar el o înțelese, îi plăti salariul pe două luni și o lăsă să plece.

Urmă majordomul; Dacre îl lăsă să plece fără o strângere de inimă pentru că nu mai avea încredere în el. O altă asistentă telefonă să spună că nu se simțea bine și ar fi preferat să se mute la altă clinică... Dacre îi spuse că-i va trimite un cec pentru că închidea clinica.

Șobolanii părăseau ambarcațiunea care sta să se scufunde, se gândi el. Cu puțin timp în urmă, era considerat unul dintre cei mai buni chirurghi oftalmologi, era curtat și căutat de toată lumea. Uimitor ce repede fu dat uitării! Nici o mamă decentă

nu va mai permite fiicei sale să intre în sala lui de consultații. Sala de consultații în care petrecuse mii de ore dedicate pacienților săi.

Îi mai rămăseseră totuși câțiva prieteni adevărați. Doctorița Mary Corfield, sir Arnold Ellderton un alt oculist faimos, unii dintre colegi, dar ce puteau face aceștia? Erau o minoritate.

Unul sau două incidente din ziua aceea îi rămaseră în amintire ca două stele pe o boltă înnegurată.

Una dintre asistentele de la spitalul de oftalmologie îi făcu o vizită. Era o femeie plină de convenționalisme, dar care-și făcea excelent meseria și credea în dreptate. Credea în Dacre așa cum credea în Dumnezeu. Îi spuse astea fără nici o reținere.

— Am venit să-ți spun, domnule doctor, cât de greu ne va fi fără dumneata. Te vom aștepta în fiecare zi la spital. Noi, care o cunoaștem pe miss Fairday, știm că ea nu poate avea dreptate, este o ninfomană. Păcat că nu se poate dovedi asta. Suntem foarte indignate toate.

Dacre încercă să zâmbească, dar rezultatul fu jalnic, ceea ce pe femeie o făcu să plângă.

— Mă simt mai bine acum când știu că nu credeți acele prostii, zise Dacre.

Jan își aminti spusele lui Dacre despre sclavia modernă.

Prima oprire a fost la Tetuan, unde Jan schimbă autobuzul. Trebuia să fie foarte atentă pentru că în aglomerație oricine

putea să-i fure valiza. Își aminti ce deranjată fusese mama lui Guy când ajunseseră în acest loc. Dar ea, la sfaturile lui Dacre reuși să-i alunge pe arabii din jur care-și ofereau serviciile cu insistență.

Drumul spre Tanger dură două ore, timp în care ea privi uimită munții arși de soare, care păreau de cretă. Nu se putea vedea nici o floare în acest anotimp; așadar nici o culoare nu încânta ochiul, cu excepția celor de la îmbrăcămintea tipic arabă purtată de cei care-și duceau poverile pe spatele catârilor.

Primăvara, Marocul era superb. Dar chiar și acum, în extrasezon, Tangerul o întâmpină cu aceeași prietenie. Aici fusese atât de fericită cu Dacre. În cele din urmă, autobuzul opri, iar hamalii arabi care repetau „Impshi“ se repeziră să mai câștige un ban. Jan luă un taxi care o duse la hotelul Continental.

Ajunse acolo cu lacrimi în ochi. Aici se plimbase cu Dacre, aici se îndrăgostise de el, aici aflase că și el o iubea.

Cineva își aminti de ea și-i dori bun venit când coborî din taxi în fața hotelului. Era un bărbat atrăgător, cu ochii albaștri, îmbrăcat într-un costum elegant bleumarin

– Buenos! îi spuse omul. Sunteți englezoaică, ați mai fost aici în ianuarie, nu? Doamna Royter, parcă?

Jan îi întinse mâna. Era șeful poliției din Tanger, care-i examinase pașaportul și o ajutase la prima ei sosire aici, cu doamna Royter. Omul se numea Bibi Carleton. Era spaniol, dar avusese mamă englezoaică.

– Buenos dias, răspunse Jan, dând mâna cu tânărul ofițer. El părea foarte încântat.

– Văd că nici dumneavoastră nu m-ați uitat! Ce face cealaltă doamnă, mai în vârstă? N-a venit și dânsa?

– Nu, zise Jan.

– Vă rog să-mi spuneți dacă vă pot fi de folos cu ceva, se oferi omul.

– Vă mulțumesc mult, zise Jan apoi intră în hotel.

Acesta era ocupat doar pe jumătate, așa că personalul se arăta foarte încântat s-o primească.

Jan încercă să facă totul pentru a nu se gândi la Dacre, dar îi era cam greu. Doar alesese acest loc tocmai pentru că îi amintea de el! Era o prostie să vrea să-l uite.

Începu să despacheteze, dar cedă nervos și pufni în plâns. Nu avea altă soluție decât să se întoarcă la soțul ei, după ce i se terminau banii. Dar deocamdată era liberă, era sclava care reușise să rupă lanțurile, pentru a se elibera temporar din sclavie.

Dormi puțin după amiază, iar noaptea, pe la douăsprezece, se afla din nou pe terasa hotelului admirând splendoarea nopții, simțind cum pacea îi pătrunde în suflet.

Tangerul era fel de minunat în lumina lunii, cu casele înalte și vilele care se conturau pe cerul de culoarea indigoului. La distanță se auzeau voci acompaniate de instrumente.

Jan, o figură tânără, frumoasă, în rochie de cocteil cu o capă pe umeri, asculta pacea nou aflată. De parcă simțea că urma să se întâmple ceva. Nu știa ce va fi; știa doar că nu va mai exista multă durere și amărăciune în inima ei.

Capitolul 23

În soarele dimineții, după micul dejun, Jan porni pe o aleie pietruită, urmărind oamenii care treceau fericiți, descumpăniți sau sperați. Erau oameni din toate părțile Marocului, câțiva europeni, femei cu văluri din care li se vedeau doar ochii. Țărani de pe muntele Riff cu pălării de pai. Evrei înalți, cu tenul de fildeș, și bărbi negre, mățăsoase. Algerieni cu fesurile lor ciudate, arabi cu dish-dasha.

Janei îi plăcea mult această stradă, pe care treceau măgarii alături de oameni, caprele se agitau de colo– colo, animale suprasolicitate, cu ochi triști, suferinzi. Janei i se părea că în această dimineață toată lumea se afla în suferință, iar viața era o lungă condamnare.

Cu toate acestea, era și multă frumusețe; știa că o putea găsi doar în cartierele arabe. O luă pe aleile misterioase, care duceau acolo unde o găsisese Dacre și o dusesese la palatul sultanului. Dacre era îmbrăcat atunci cu un costum alb, iar tenul

îi era frumos bronzat punându-i în evidență ochii albaștri. O, dragul meu suspină Jan, ce minunat ar fi să te pot avea aici cu mine!

Cineva o atinse pe braț.

— Buenos!

Jan se întoarse și văzu figura șefului poliției, care-i zâmbea cu dinții săi neobișnuit de albi.

Jan îi zâmbi și ea, răspunzându-i la salut.

— Buenos dias, domnule Carleton.

— Mă îndrept spre biroul meu de pe chei, zise el. În dimineața asta m-am trezit foarte devreme, lucru neobișnuit pentru mine. Știți de ce?

— De ce? îl întrebă ea curioasă.

— Mi s-a comunicat o veste care m-a umplut de bucurie. Cred c-ați aflat-o deja.

Jan îl privi fără să înțeleagă nimic.

— Nu, nu știu nimic.

— Minunatul domn Cheniston este aici la Tanger! Cred că știți!

Jan roși până în vârful urechilor și nu mai putea să respire.

— Domnul Cheniston aici? Nu este posibil? Dar cum se face... când a sosit? Unde este?

— A venit de dimineață, cu avionul de la Toulouse. Nu este minunat? Să zbori de la Londra la Paris și de acolo în câteva ore să ajungi aici la Tanger?

— Și unde se află acum? întrebă Jan.

— La hotelul Continental, desigur. Nu v-ați văzut?

Jan scutură din cap. Nu era posibil ca Dacre să fi venit doar pentru ea!

Jan o prinse la fugă; nu se opri decât în holul hotelului Continental unde-l văzu... Dacre vorbea cu bătrânul maur care-i ducea servieta. Așadar, nu era o minciună. Dacre se afla acolo în carne și oase, îmbrăcat ca întotdeauna foarte elegant, într-un costum gri bine croit.

În clipa aceea el se întoarse și văzu femeia mică de statură, firavă, care-l privea cu ochii ei mari. Din doi pași fu lângă ea.

– Dumnezeu, Jan, ce cauți aici? Nu înțeleg...

– Nici eu! Ești ultima persoană pe care mă așteptam s-o întâlnesc aici! Și singura pe care aș fi vrut s-o văd!

– Am venit ieri prin Ceuta.

– Ești singură?

– Da, am fugit de acasă... nu i-am mai suportat pe cei doi... am scos de la bancă toți banii pe care-i aveam și am venit aici pentru că este locul cu cele mai frumoase amintiri.

– Nu pot să cred! Este un miracol!

– Asta am crezut și eu când mi-a spus domnul Carleton că te-a văzut aici la hotel.

– Bibi Carleton? Este un vechi și drag prieten. Am venit cu avionul pentru că, tot ca și tine, nu mai suportam Londra; am fost la Oxford, invitat de o bună amică în casa fratelui acesteia dar nici acolo nu mi-am găsit locul. Așa că, ieri m-a dus la aeroport și m-am îmbarcat. Voiam să fiu singur, să mă gândesc în liniște la cele întâmplare. Am venit aici ca și tine pentru că este locul cel mai drag, unde ne-am cunoscut...Numai Dumnezeu știe că soarta n-a fost bună cu noi în ultimul timp, dar parcă nu mai sunt supărat pentru că te am acum, aici, cu mine, Jan!

Te voi săruta acum, fără să-mi pese că în holul hotelului se pot afla persoane cunoscute. Zilele petrecute departe de tine au fost foarte grele și dureroase...

Dacre o prinse în brațe. Ea îl prinse cu brațele după gât. Urmă un sărut lung și pasional.

Bătrânul maur cu servieta lui Dacre, întoarse capul cu discreție, spunându-și că în cele din urmă Allah îi trimisese doctorului Efendi o femeie fără vâl, dar frumoasă, iar doctorul Efendi o plăcea mult, așa că el nu putea decât să-i dorească fericire și mulți fii.

Lipită de el, Jan murmură:

– Te iubesc, Doamne cum te iubesc, Dacre! A fost cumplit fără tine! Am vrut să-mi iau viața de multe ori. Aseară, am fost pe terasă, unde ne-am sărutat prima oară și am avut un sentiment foarte ciudat.... că te voi întâlni curând....

– Slavă Domnului, că am venit! M-am hotărât în ultimul moment. Iar când te-am văzut aici... Jan, nu suport să te mai întorci la soțul tău. Jan, aici este mâna destinului care le-a aranjat pe toate în favoarea noastră. Am încercat să facem ceea ce trebuia; să stăm departe unul de celălalt, dar acum, nu vreau să te mai las să pleci. Îmi ești destinată, Jan.

– Dacre...

– Nu vezi, iubito, dacă am povesti cuiva că ne-am întâlnit întâmplător nu ne-ar crede nimeni.

– Da, sunt sigură că nu ne-ar crede, spuse Jan roșind.

– Și nici la soțul tău nu ne putem aștepta să creadă altceva. Nu mai are sens să ne ascundem, să stăm separat, să pretindem că nu este nimic între noi. Soțul tău este sigur c-am

plecat împreună. Foarte bine, să faci ce va voi. Dacă vrei să fii a mea, nimic pe lume nu ne va despărți și mă voi căsători cu tine imediat ce vei fi liberă.

– Și eu mi-aș dori asta Dacre, dar ști... munca ta...

– Nu te mai gândi la asta iubito, ai făcut-o destul! Vom lua legătura cu Royter imediat ce vom putea și-i voi spune totul. Între timp...

– Între timp... repetă Jan, care abia aștepta să audă.

– Între timp, să nu ne trezim din acest vis frumos, iubito... am obosit din cauza acestei lupte îndelungate și știu că și tu simți la fel. Spune-mi că vrei să fii a mea pentru totdeauna și așa va fi. Restul, lasă-l pe seama mea.

Un servitor se apropie prin holul în stil maur purtând o tavă pe care se afla o telegramă.

Dacre o citi:

„Sosesc mâine la Tanger; trebuie să vorbim“

Guy.

Jan simți că totul se năruie dintr-o dată.

– Iubita mea, zise Dacre nu vreau să te văd tristă.

– Iubitule, Guy, a plecat deja din Londra nu-l mai pot opri.

– Foarte bine, lasă-l să vină.

– N-aș vrea să-l mai văd niciodată; m-ar face să mă întorc și nu vreau asta.

– Iubito, nu ai de ce te teme de bărbatul acesta. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă confrunt cu el.

- Foarte bine, atunci, să vină, zise Jan, cam neconvinsă.
- Nu-ți mai poate face nici un rău, indiferent ce spune sau face!
- Dar poate refuza divorțul și asta ar fi foarte rău!
- Asta este o problemă pe care o vom rezolva ca între bărbați, nu te teme, iubito. Dar de unde a aflat că ești aici?
- Cred că a intuit. I-am scris un bilet pe care l-am lăsat în apartament spunându-i că vreau să ne despărțim o vreme, iar al doilea de pe vasul pe care m-am imbarcat. Dacre, sper că nu-l vei lăsa să ne despărță!
- Iubita mea, sigur că nu-l voi lăsa, nimic nu ne va mai despărți de acum!
- Aflată la pieptul lui, Jan exclamă:
 - Cred că nu mă mai tem de nimic!
 - Dar ai fost curajoasă întotdeauna, draga mea. Nu-ți cer decât să mai dai o dată dovadă de curaj. Chiar dacă refuză divorțul, vom locui împreună. Ești o femeie minunată, iar eu un mare prost care și-a imaginat că va putea trăi fără tine! Vom petrece împreună această zi, dar eu nu voi rămâne în acest hotel. Măine însă mă voi întoarce pentru a mă confrunta cu soțul tău. Apoi vom pleca împreună și nimeni nu ne va mai despărți.
- Inima Janei începu să bată tot mai tare, ca o flacăară care topi toate îndoielile pe care le mai avea.
 - Nu ne vom mai despărți niciodată, iubitele, murmură ea.

Capitolul 24

Guy avu prima ceartă cu mama sa. Până în acest moment, el cedase mereu pentru a o face pe ea să se simtă iubită și apreciată. Încă din copilărie fusese așa.

Căsătoria cu Jan fusese primul act de nesupunere față de mama sa, care nu ezitase să-și exprime nemulțumirea. Iar el fusese nevoit să-și aprobe mama, că Jan nu era soția potrivită pentru el.

Când doamna Royter auzi că nora sa plecase de acasă și luase vaporul spre Maroc, se simțise ca nou născută; tocmai asta și voia; să-i separe pe cei doi... Dar în clipa în care fiul ei își anunță intenția de a se duce în Maroc după soția sa, doamna Royter explodă:

— Ți-ai pierdut mințile! A plecat? Foarte bine! De ce mai vrei s-o aduci aici? Pentru ca să-ți faci alte neazuri?

— Nu suport ideea de a mă despărți de Jan, mamă. Nici nu vreau să-i dau lui Cheniston satisfacția de a se însura cu ea. Iar cu Jan voi rezolva eu lucrurile cumva, mă gândeam chiar la o a doua lună de miere la Tanger...

Doamna Royter îl privi de parcă tocmai rostise ceva abominabil.

– Guy, vrei a doua lună de miere cu acea...

– Te rog să nu te amesteci, mamă.

– Te vei umili într-atât?

– M-aș simți mai umilit dacă s-ar mărita cu Cheniston!

– Foarte bine, dacă te duci după ea, te însoțesc.

– Nu te prosti, mamă, ce să faci acolo? Știi că nu te înțelegi cu Jan...

– Din vina cui?

– Poate din vina ei...

– Insist să vin cu tine.

– Uite ce este, mamă...

– Îndrăznești să insinuezi că nu vrei să vin cu tine? N-am făcut întotdeauna totul pentru tine? Nu mi-am sacrificat toată viața pentru tine? N-aș fi crezut că voi primi atâta ingraturitudine de la propriul meu fiu... Care mă face să mă simt nedorită... Guy Royter, ar trebui să-ți fie rușine!

Guy aproape capitulă în fața mamei sale căreia îi curgeau lacrimile pe obraz.

– Bine, nu mai plânge, nu vreau să te supăr. Dacă vrei să mergi cu mine, asta este.

Poate că deplasarea la Tanger era deja compromisă. Jan nu-l va ierta. Începu să aibă și el unele îndoieli. De aceea, în aceeași seară Guy veni cu alte idei.

– Nu cred că vei putea merge cu mine, mamă, zise el. Pentru că partenerul meu a făcut deja aranjamentele pentru a pleca în vacanță săptămâna viitoare și nu-i pot cere să și le anuleze. Așa că trebuie să mă duc și să mă întorc foarte repede

din Maroc. Doi, dacă mă duc cu vaporul, voi ajunge acolo marțea viitoare, ceea ce este prea târziu, și pentru tine ar fi prea obositor. Am hotărât să plec mâine cu avionul, cu escală la Paris. Am reținut deja biletul și-i voi telegrafia lui Jan să mă aștepte.

– Aha, pleci cu avionul? exclamă doamna Royter, lăsând deoparte lucrul de mână. Atât ești de nerăbdător să ajungi în brațele iubitei tale, Jan? Te costă cam mult femeia asta... așa că îți lași mama de izbeliște, cheltui banii firmei care sunt de fapt ai mamei tale pentru a alerga la nevasta ta.

– Doar nu vrei să mergi și tu cu avionul, mamă?

– De ce nu?

Guy oftă resemnându-se, căci nu avea de ales.

– Foarte bine mamă, voi rezerva încă un bilet și pentru tine!

Jan și Dacre petrecură noaptea împreună, orele trecuseră ca în vis, un vis pe care l-ar fi vrut fără sfârșit. Dimineața începu să împacheteze repede, fără a-i trece prin minte că avionul care-l aducea pe Guy ar putea eșua.

Dacre o aștepta jos în hol, când primi vestea că Guy și mama sa fuseseră răniți. Ajunseră împreună la clinica în care se afla Guy, care semna o declarație în prezența unui medic și a unei asistente că tot complotul împotriva lui Dacre fusese pus la cale de el și Sonia.

- Îmi pare rău, Jan, repeta el mereu.
- Bine, Guy, nu te mai necăji acum. Nu mai poți face nimic...
- Îmi pare rău, acel avion, ce dureri groaznice... mama... unde este mama?
- Mama ta este bine, îl liniști Jan, punându-i mâna pe frunte.
- Jan, roagă-l pe Cheniston... să mă ierte...
- Dacre se aplecă asupra muribundului.
- Sigur că te iert, Royter... voi fi trecut din nou în Registrul Medical, voi da totul uitării.
- Guy muri după câteva clipe, iar Jan, după ce vărsă lacrimi ieși lăsându-l neîmpăcat cum trăise toată viața.

Opt luni mai târziu, Jan se îndrepta spre micul port în care sosea vasul ce aducea pasagerii prin Gibraltar spre Tanger. Părea mai tânără chiar decât era atunci când sosise prima dată la Tanger. Putea trece ușor drept o tânără de cel mult șaptesprezece ani așa cum era îmbrăcată în rochia galbenă de mătase, cu pălărioara cu flori de câmp. Dar de ce oare era atât de îmbujorată? Nu era o zi obișnuită; Dacre se întorcea după o absență de opt luni. Trecuseră opt luni de la înmormântarea celor doi Royter, mama și fiu.

După ce o ajutase cu funeraliile, Dacre se întorsese la Londra pentru a-și rezolva reintegrarea în Registrul Medical. Cu toate acestea, nu reușise pe deplin pentru că nu avea o

declarație și de la Sonia care, între timp, se măritase cu un conte italian și părăsise Anglia. Dacre și Jan conveniseră că era bine să mai aștepte puțin, să stea despărțiți o vreme, cu gândul doar la clipa în care se vor reîntâlni.

Jan nu stătuse în Maroc tot timpul acesta. La sugestia lui Dacre, se dusese la Singapore, la Sally și Jack, care o primiseră cu brațele deschise. Nu fusese singură în tot acest timp și cu excepția faptului că tânjise după el, se simțise bine în lunile petrecute în Singapore. Draga de Sally era însărcinată și avea desigur nevoie de cineva care să stea cu ea tot timpul, mai ales că Jack lipsea mult de acasă. Când părăsi Singapore, Jan era deja nașa fiului familiei Loman.

De acolo venise direct în Tanger pentru a-l aștepta pe Dacre care sosea ziua următoare. Peste două zile urma să se căsătorească.

Jan se îndreptă spre marginea golfului în care urma să acosteze vasul cu care venea Dacre. Unul sau doi arabi, îmbrăcați în costumele tradiționale, așteptau cu lenevia caracteristică, apropierea vasului de țarm. Jan abia aștepta; simțea că va muri de dezamăgire dacă Dacre nu va fi la bord.

Dar el îi făcu imediat semne cu mâna, fiind primul care coborî pe țarm. Șeful poliției, nelipsit de la un asemenea eveniment era desigur prezent să verifice pașapoartele. El se înclină în fața lui Jan.

— Frumoasă doamnă, vi l-am adus pe doctor, așa cum v-am promis...

Jan îi zâmbi:

– Nu știu cum să vă mulțumesc...

– Măine sunt invitat la nuntă, nu?

Jan încuviință fericită.

Nu vedea nimic, doar pe Dacre. El o prinse în brațe și o sărută cu pasiune.

– Jan, iubita mea....

– Dacre, iubitule...

– Ce frumos te-ai bronzat! Clima de la Singapore ți-a priit!

– Iar tu ai mare nevoie de razele soarelui, iubitule. Cred că te-ai cufundat din nou în laboratorul tău...

– Tu mi-ai lipsit cel mai mult, iubito...

– O, Dacre, ești din nou alături de mine? Nu-mi vine să cred că este adevărat...

Se îndreptară spre mașina care-i aștepta pentru a-i duce la hotelul Valentina.

Dacre abia aștepta să audă noutățile lui Jan, din ultimele opt luni.

– Eu stau la Continental, îi spuse Jan. Dar pentru tine am rezervat o cameră la Valentina, doar pentru noaptea asta... Jan începu să râdă și adăugă: este un obicei ca să fim separați în noaptea dinaintea nunții.

– Bine, admise Dacre, dar mâine vor înceta convențiile. M-am cam săturat de ele.

Jan își scoase pălăria, se înclină și-i spuse:

– Pe mâine, doctore Cheniston.

– De mâine vei fi a mea și nimeni nu ne va mai despărți!

– Ce grozav sună!

– Iubita mea, sejurul din Singapore ți-a priit, arăți extraordinar! Ești atât de frumoasă!

– Mă bucură să aud că mă vezi astfel.

– Nici nu știu dacă este bine să mă însor cu tine. Ești sigură că vrei să intri din nou în sclavie după acest an de libertate?

– Va fi o sclavie liber consimțită, iubitul. Chiar te rog să mă faci sclava ta....

– Te rog, nu face o astfel de afirmație! Eu voi fi sclavul tău! Vom pleca de aici la Marrakesh și de acolo la Mogador, îi spuse el visător. Doctorul care a trudit un an întreg își ia o vacanță bine meritată. Este luna lui de miere!

Jan nu zise nimic. Era atât de emoționată! I se păru că nu trăise de loc până în acest moment și că de acum viața ei va fi atât de frumoasă, încât nu-i va ajunge restul ei pentru a-l trăi cu Dacre. Nu-și mai dorea nimic altceva.

Sfârșit